

DILEXIT NOS

PAPA FRANCISKUS HAZRETLERİNİN

MESİH İSA'NIN İNSANİ VE İLAHİ SEVGİSİ HAKKINDA GENELGESİ

1. Aziz Pavlus “O BİZİ SEVDİ” (Rom. 8, 37) derken, bizi bu sevgiden hiç bir şeyin “ayıramayacağını” (Rom. 8, 39) idrak etmemizi istiyor. Aziz Pavlus bunu bize kesin bir şekilde söylüyor, çünkü İsa'nın kendisi öğrencilerine bunu söylemişti: “Ben sizi sevdim”(Yu. 15, 9.12). Şimdi de Rab bize “size dost derim” diyor (Yu. 15,15). Onun açık kalbi önümüzde yürüyor ve bizi bekliyor, koşulsuzca sadece sevgisini ve dostluğunu bize sunmayı istiyor. Çünkü “önce o bizi sevdi” (1. Yu. 4, 10). İsa sayesinde “Allah'ın bize olan sevgisini tanıdık ve buna inandık” (1 Yu. 4,16).

BİRİNCİ BÖLÜM

KALBİN ÖNEMİ

2. Kalp simgesi genellikle Mesih İsa'nın sevgisini ifade etmek için kullanılır. Bazıları bu simgenin hala bir anlam taşıyıp taşımadığını sorguluyorlar. Yüzeyselliğin hüküm sürdüğü bir çağda neden olduğunu bilmeden, tatminsiz tüketiciler ve hayatlarımızın daha derin anlamı hakkında düşünmeden, piyasa mekanizmalarının kölesi olarak bir şeyden başka bir şeye hızla sürüklenip dururken, hepimizin kalbin önemini tekrar keşfetmesi gerekiyor.¹

“Kalp” Derken Ne Demek İstiyoruz?

3. Klasik Yunancada “kardía” kelimesi insan türünün, hayvanların ve bitkilerin en içteki bölümüne işaret eder. Homeros için sadece bedenin merkezi değil insan ruhu ve canının da merkezidir. İlyada Destanında düşünce ve duygular kalpten çıkar ve

¹ Bu ilk bölümdeki düşüncelerin çoğu Peder Diego Fares'in yayınlanmamış yazılarından esinlenmiştir.

birbirlerine sımsıkı bağlıdırlar.² Kalp arzusunun mekânı ve önemli kararların şekillendiği yer olarak görünür.³ Platon'a göre hem yüksek yetenekler hem de tutkular kalpte birleşen damarlardan geçtiğinden, kalp kişinin gerek akılcı gerekse içgüdüsel özelliklerini birleştirmeye hizmet eder⁴. Kadim zamanlardan beri insan türünün farklı becerilerin bir toplamından çok daha fazlası, kişi deneyimlerine anlam ve yön sağlayan bir koordinasyon merkezi ile ruh ve beden bir toplamı olduğuna dair bir yaklaşım bulunmaktadır.

4. Kutsal Kitap bize "Allah'ın sözü diri ve etkilidir, ... yüreğin düşüncelerini ve amaçlarını yargılar" (İbr. 4,12) diyor. Bu şekilde bize dışarıdan görünenin hatta bizi yanlış yöne sürükleyebilecek yüzeysel düşüncelerin altında yatan bir çekirdek olarak söz eder. Emmaus yolundaki öğrenciler, dirilmiş Mesih'in eşlik ettiği gizemli yolculuklarında endişe, kafa karışıklığı, çaresizlik ve hayal kırıklığı içindeydiler. Tüm bunlara rağmen kalplerinin derinliğinde bir şeyler olmuştu: "Yolda bizimle konuşurken ve Kutsal Yazıları bize açıklarken yüreğimiz yanmıyor muydu?" (Lk 24,32).

5. Kalp dürüstlüğün, hakikatin de olduğu yerdir. Orada kurnazlık ya da sahtelik bulunmaz. Gerçek niyetlerimizi, gerçekten düşündüğümüz, inandığımız ve arzuladığımız şeyleri, kimseye söylemediğimiz "sır"ları kısaca kendimiz hakkında çıplak gerçeği gösterir. Kalp dışarıdan görünenden ya da bir yanılısamadan tamamen farklı, gerçek, hakiki, tamamen "olduğumuz kişi"nin bir parçasıdır. Bu yüzden gücünün sırrını Delila'dan saklayan Samson'a kadın "Bana kalbini açmıyorken nasıl olur da, 'Seni seviyorum' diyorsun?" (Hak. 16, 15) diye sordu ve Samson kalbini ona açtığında Delila "ona tüm sırrını verdiğini" anladı (Hak. 16,18).

6. Her insanın içinde mevcut olan bu gerçeklik sadece kendimizi değil başkalarını anlamayı da son derece zorlaştıran çok sayıda katmanın arkasına gizlenmiş durumdadır: "Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez, Onu kim anlayabilir?" (Yer.17, 9). Özdeyişler Kitabının tavsiyesi ile onu anlayabiliriz: "Her şeyden önce de yüreğini koru, Çünkü yaşam ondan kaynaklanır. Yalan çıkmasın ağzından, Uzak tut dudaklarını sapık sözlerden." (Özd. 4,23-24). Sadece görünüşe bakmak, dürüst olmamak ve aldatmak kalbe zarar verir. Olmadığımız biri gibi görünmek için her türlü

² Homeros, İlyada, 21, 441.

³ Age, 10, 244.

⁴ Timeo 65 c-d; 70.

çabamıza rağmen, kalbimiz başkalarına ne gösterdiğimizizin veya gizlediğimizizin değil, gerçekte kim olduğumuzun nihai yargıcıdır. Herhangi bir sağlam yaşam projesinin temelidir; kalp dışında değerli hiçbir şey üstlenilemez. Sahte görünüşler ve gerçek dışı şeyler sonunda bizi eli boş bırakır.

7. Bunun bir örneği olarak zaten başka bir vesileyle anlatmış olduğumu bir hikayeyi burada tekrarlamak istiyorum. “Ben çocukken büyükannem karnaval için çok ince hamurdan bir hamur işi yapardı. Hamur şeritlerini kızgın yağa attığında hamur şişer kocaman olurdu, ama ısırınca içinin bomboş olduğunu görürdük. “Yaşadığımız yerde bu hamur kızartmasına “yalan” denirdi. Büyükannem bunu şöyle açıklardı: “Yalan gibi. Kocaman görünüyor ama içi boş. Sahte, gerçek değil.”⁵

8. Yüzeysel tatminlerin peşinde koşmak ya da başkalarının iyiliği için davranıyormuş gibi yapmaktansa hayatın gerçekten önemli sorunları hakkında düşünmek daha iyi olacaktır. Ben aslında kimim? Ne arıyorum? Hayatıma, kararlarıma, eylemlerime nasıl bir yön vermek istiyorum? Bu dünyada neden ve hangi amaçla bulunuyorum? Hayatım sona ereceği vakit, geriye baktığımda ne görmek istiyorum? Tüm yaşadıklarımın çıkarmak istediğim anlam nedir? Başkaları için kim olmak istiyorum? Allah için ben kimim? Tüm bu sorular bizi kalbe geri götürür.

Kalbe Geri Dönüş

9. Bu akışkan dünyamızda kalp hakkında konuşmaya ve her sınıf ve koşuldan her insanın bir sentez yarattığı, kuvvetlerinin, kanaatlerinin, tutkularının ve kararlarının kökenindeki kaynaklar ile karşılaştıkları bu yer hakkında düşünmeye ihtiyacımız var. Yine de kendimizi doğal gereksinimler tarafından içsel yaşam süreci için gerekli sabrı göstermekte yetersiz ve yoğun temponun hâkim olduğu teknoloji bombardımanı altında, günübirlik yaşayan seri tüketicilerin toplumuna boğazına kadar batmış halde buluyoruz. Çağdaş toplumda insanlar “kendi odaklarını, merkezlerini kaybetme riski” altında bulunuyor.⁶ “Gerçekten de, zamanımızın erkekleri ve kadınları kendilerini sıklıkla kafaları karışık ve parçalanmış, hayatlarında ve eylemlerinde birlik ve uyum yaratabilecek içsel bir prensipten neredeyse yoksun buluyorlar. Ne yazık ki, artık

⁵ nella Domus Sanctae Marthae Sabah Ayini’ndeki Vaaz’dan, 14 ekim 2016: L’Osservatore Romano, 15 oekim 2016, s. 8.

⁶ Aziz II. Yuhanna Pavlus, Angelus, 2 Temmuz 2000: L’Osservatore Romano, 3-4 Temmuz 2000, s. 4.

yaygın olan davranış modelleri rasyonel-teknolojik boyutumuzu veya tam tersine içgüdülerimizi abartıyor”.⁷ Artık kalbe ayracak bir yer kalmadı.

10. Günümüzün değişken toplumunda ortaya çıkan konular çok fazla tartışılmaktadır, ancak insanlığımızın derin çekirdeği olan kalbimizin bu şekilde değersizleştirilmesinin çok daha uzun bir tarihi var. Bunu zaten Helenik ve Hristiyanlık öncesi dönemin rasyonalizmde, Hristiyanlık sonrası idealizmde ve çeşitli görünümüleriyle materyalizmde bulmaktayız. Kalp, antropoloji tarafından görmezden gelindi ve büyük felsefi gelenekler akıl, irade ya da özgürlük gibi kavramları tercih ederek onu yabancı bir kavram gibi gördüler. Terimin tam anlamı kesin değildir ve bizim insani tecrübemiz içinde yerini belirlemek zordur. Bunu “açık ve kesin bir fikir” olarak ele almak zor olduğundan ya da bizim en derindeki parçamız en az bilinen yanımız olduğu için kendini anlayabilme sorununu da beraberinde getirdiğinden, belki de böyle olagelmıştır. Düşünce kalıplarımıza sağlıklı bir bireycilik hâkim olduğundan başkaları ile yüz yüze gelmenin de kendimizde yüzleşmenin bir yolu olduğu sonucuna varamayız. İnsanların çoğu, düşünce sistemlerini kolay kontrol edilebilen zekâ ve irade alanlarında kurarak kendini güvende hisseder. Birinin diğerinden yalıtılmış görüldüğü, insani tutku ve güçlerden ayrı bir yerde kalp için bir alan oluşturma hatası nihayetinde sevginin tüm diğerlerini birleştirebileceği tek gerçeklik olarak kişisel bir merkez olduğu fikrinin körelmesine yol açmıştır.

11. Kalbi değersizleştirirsek, kalpten konuşmanın, kalple hareket etmenin, kalbi geliştirmenin ve iyileştirmenin ne anlama geldiğini de değersizleştiririz. Kalbin özgüllüğünü takdir edemezsek, zihnin tek başına iletemeyeceği mesajları kaçıırız; başkalarıyla karşılaşmalarımızın zenginliğini kaçıırız; şiiri kaçıırız. Ayrıca tarihin ve kendi geçmişimizin izini kaybederiz, çünkü gerçek kişisel tarihimiz kalple inşa edilmiştir. Hayatlarımızın sonunda, tek başına bu önemli olacaktır.

12. O halde bir kalbimiz olduğunu ve bu kalbin onu “sen” yapmaya yardım eden diğer kalplerle birlikte var olduğunu söylememiz gerekir. Bu konuyu uzun uzadıya geliştirmemiz mümkün olmadığından Dostoyevski’nin roman kahramanlarından Nikolay Stavrogin’den alıntı yapacağız.⁸ Romano Guardini, Stavrogin’den kötülüğün vücut bulmuş hali diye söz eder, çünkü kalpsizdir ve bu onun en önemli özelliğidir:

⁷ ID., Catechesi, 8 Haziran 1994: L’Osservatore Romano, 9 Haziran 1994, s. 5.

⁸ *I demoni (Ecinniler, Dostoyevski) (1873).*

“Stavrogin’in kalbi yok, bu yüzden zihni soğuk ve bomboş. Bedeni hayvani tembellik ve şehvetle dolu. Kalpsiz olduğu için kimseye yaklaşmıyor ve kimse de onunla gerçek anlamda bir yakınlık kuramıyor. İki kişi arasında ki gerçek yakınlığı ve samimiyeti kuran kalptir. Sadece kalp kabul eder ve ağırlar. Kalbe uygun olan, yakınlık kurmaktır. Oysa Stavrogin her zaman sonsuz bir uzaklık içinde, kendine bile yabancıdır. Bir insan zihniyle değil ancak kalbi sayesinde kendi içine dalabilir. İnsanın aklı ile kendi iç dünyasına girmesi onun gücü dâhilinde olan bir şey değildir. Bu yüzden kalbinde canlılık yoksa insan kendine yabancı kalır.”⁹

13. Tüm eylemlerimizin, kalbin “siyasi kuralları” altına girmesi gerekir. Böylece tüm saldırganlığımız ve takıntılarımız kalbin teklif ettiği daha yüce iyilikte, kötülüğe direnen kalbin gücünde huzur bulacaktır. Bilimin gerçeklere hükmetme arayışı yerine, gerçekleri algılayıp tadını çıkaran zihin ve irade, daha büyük bir iyiliğin hizmetine sunulur. İrade kalbin bildiği daha yüce iyiliği arzularken, hayal gücü ve duygular da kalbin vuruşuyla yönlendirilir.

14. O halde kalbim, ben’dir, diyebiliriz. Çünkü beni diğerlerinden ayıran, ruhsal kimliğimi şekillendiren ve beni diğer insanlarla bir araya getiren, kalbidir. Dijital dünyada işleyen algoritmalar düşüncelerimizin ve irademizin daha önce düşündüğümüzden çok daha “tek tip” olduğunu gösteriyor. Kolayca tahmin edilebilir ve bu yüzden de kolayca manipüle edilebilirler. Oysa kalp için durum böyle değildir.

15. Teoloji ve felsefenin bütüncül bir senteze ulaşma çabalarında, “kalp” kelimesi değerini kanıtlamaktadır. Kelimenin anlamı biyoloji, psikoloji, antropoloji ya da başka bir bilim tarafından tüketilemez. “Ruhsal ve bedensel bir bütün olarak insana ait tüm gerçekleri tam olarak tanımlayan” o ilkel kelimelerden biridir.¹⁰ Buradan biyologların “kalp” konusunda konuşurken sadece tek bir özelliğini gördükleri için daha “gerçekçi” olamadıklarını söyleyebiliriz. Kalbin bütünü, daha az gerçek değil, ama daha gerçektir. Soyut dil de hiçbir zamana aynı somut ve bütünleştirici anlamı elde edemez. “Kalp” kelimesi kişiliğimizin en derin özünü çağırır ve böylece kendimizi yalnızca tek bir yönden değil bütünüyle anlamamızı sağlar.

16. Kalbin bu eşsiz gücü, bir gerçeği kalpten kavradığımızda neden onu daha iyi ve daha tam olarak bildiğimizi anlamaya da yardımcı olur. Bu da bizi kaçınılmaz olarak

⁹ ROMANO GUARDINI, *Il mondo religioso di Dostoyevskij* (Dostoyevski’nin Dinî Dünyası), Brescia 1980, 236.

¹⁰KARL RAHNER, *Alcune tesi per una teologia della devozione al cuore di Gesù*, in *Teologia del Cuore di Cristo*, (İsa’nın Kalbine adanmışlığın teolojisi için bazı tezler, Mesih’in Kalbinin Teolojisi içinde) Roma 1995, 60.

kalbin muktedir olduğu sevgiye götürür: Çünkü “Gerçekliğin en içteki özü sevgidir”.¹¹ Çağdaş bir filozof olan Byung Chul Han’ın yorumuna göre Heidegger açısından felsefe basit bir kavram ya da kesinlik ile değil, bir şok ile başlar: “kavramlarla çalışmaya başlamadan önce ya da onlarla çalışırken düşüncenin teşvik edilmesi gerekir. Derin bir duygu olmadan düşünce başlayamaz. Bu yüzden ilk zihinsel imge, tüylerin diken diken olması, olmalıdır. İnsanı ilk düşünceye ve sorgulamaya iten şey, derin duygulardır. Felsefe her zaman temel bir ruh hali (stimmung) içinde gerçekleşir”.¹² İşte kalp burada devreye girer çünkü “zihin durumlarını barındırır ve ‘zihin durumlarının bekçisi’ olarak işlev görür”. ‘Kalp’ metaforik (mecazi) olmayan bir şekilde varlığın ‘sessiz sesini’ dinler, onun kendisini yumuşatmasına ve belirlemesine izin verir.”¹³

Kalp, Parçaları Birleştirir

17. Aynı zamanda, kalp tüm gerçek bağları mümkün kılar, çünkü kalp tarafından şekillendirilmeyen bir ilişki bireyciliğin neden olduğu parçalanmanın üstesinden gelemeyen. İki zerre birbirine yaklaşabilir ama asla gerçekten bağlanamazlar. Narsisizm ve benmerkezciliğin hâkim olduğu bir toplum giderek “kalpsiz” hale gelecektir. Bu da “arzu kaybına” yol açacaktır, çünkü diğer insanlar ufuktan kaybolurken kendimizi kendi yarattığımız duvarların içine hapsolmuş, artık sağlıklı ilişkiler kuramaz halde buluruz.¹⁴ Sonuç olarak, Allah’a açıklık konusunda da aciz hale geliriz. Heidegger’in ifade ettiği gibi, ilahi olana açık olmak için bir “misafirhane” inşa etmemiz gerekir.¹⁵

18. O halde, her insanın kalbinde kendini tanıma ile başkalarına açık olma arasında; kişinin kişisel benzersizliğiyle karşılaşması ile kendini başkalarına verme isteği arasında gizemli bir bağlantı olduğunu görürüz. Ancak başkalarını tanıma becerisini edindiğimiz ölçüde kendimiz oluruz ve ancak kendilerini tanıyıp kabul edebilenler başkalarıyla karşılaşabilir.

19. Kalp aynı zamanda umutsuzca parçalanmış gibi görünen kişisel hikâyemizi birleştirme ve uyumlu hale getirme yeteneğine sahiptir, ancak her şeyin anlamlı olabileceği yerdir. İncil bize bunu, her şeyi kalbiyle gören Meryem Ana’dan

¹¹ Age., 61.

¹² BYUNG-CHUL HAN, *Heideggers Herz. Zum Begriff der Stimmung bei Martin Heidegger*, München 1996, 39.

¹³ Age. 60; bk. 176.

¹⁴ Id., *Eros in agonia*, Milano 2019.

¹⁵ Bk. MARTIN HEIDEGGER, *La poesia di Hölderlin (Hölderlin’in Şiiri)*, Milano 1988, 144.

bahsederken anlatır. Yaşadığı şeyleri kalbinde düşünerek, anlarına değer vererek ve onlara daha geniş bir perspektiften bakarak onlarla diyalog kurabiliyordu. Aziz Luka'nın İncilinde Meryem'in “tüm bunları nasıl sakladığını (synetérei) ve yüreğinde nasıl düşündüğünü (symbállousa)” anlatan iki bölümde, kalbin nasıl düşündüğü en iyi şekilde anlatılmaktadır (bkz. Lk 2,19 ve 51). Grekçe symbállein, “düşünmek” fiili, kişinin zihninde iki şeyi (“sembollerini”) bir araya getirip, kendi kendisiyle diyalog halinde bunlar üzerinde düşünmesi imgesini çağrıştırır. Luka 2,51'de kullanılan fiil dietérei'dir ve “saklamak” anlamındadır. Meryem'in “sakladığı” şey sadece gördükleri ve duyduklarıyla ilgili hafızası değil, aynı zamanda henüz anlamadığı yönleridir; bunlar yine de hafızasında mevcut ve canlı kalmış, kalbinde “bir araya getirilmeyi” beklemektedir.

20. Bu yapay zekâ çağında, insanlığımızı kurtarmak için şiirin ve sevginin gerekli olduğunu unutmamamız gerekiyor. Örneğin hiçbir algoritma, yaşımız ne olursa olsun ve nerede yaşarsak yaşayalım, evde annelerimizin ya da büyükannelerimizin yapmasına yardım ettiğimiz turtaların kenarlarını mühürlemek için nasıl ilk kez çatal kullandığımızı hatırlarken hissettiğimiz nostaljiyi yakalayamayacaktır. Bu, çocuklukla yetişkinlik arasında bir yerde, kendimizi ilk kez çalışmaktan ve birbirimize yardım etmekten sorumlu hissettiğimiz bir aşçı yamağı anydı.

Çatalın yanı sıra, herkesin hayatının değerli bir parçası olan binlerce başka küçük şeyden de bahsedebilirim: bir fıkra anlatarak uyandırdığımız bir gülümseme, bir pencerenin üstündeki buğuya çizdiğimiz bir resim, bir bez topla oynadığımız ilk futbol oyunu, bir ayakkabı kutusunda topladığımız solucanlar, bir kitabın sayfalarına sıkıştırdığımız bir çiçek, yuvasından düşen yavru bir kuş için duyduğumuz endişe, bir papatyayı koparıırken tuttuğumuz bir dilek. Kendi içlerinde sıradan ama bizim için olağanüstü olan tüm bu küçük şeyler asla algoritmalar tarafından yakalanamaz. Çatal, şaka, pencere, top, ayakkabı kutusu, kitap, kuş, çiçek: bunların hepsi kalbimizin derinliklerinde “saklanan” değerli anılar olarak yaşamaya devam eder.

21. Her erkek ve kadında mevcut olan bu derin öz, ruhun değil, kendine özgü psiko-somatik kimliği içinde tüm insanın özüdür. Her şey birliğini, tüm ruhsal, psişik ve hatta fiziksel boyutlarıyla sevginin meskeni olabilen kalpte bulur. Kısacası, eğer kalbimizde sevgi hüküm sürüyorsa, tam ve aydınlık bir şekilde, olmamız gereken kişiler haline geliriz; çünkü her insan her şeyden önce sevgi için yaratılmıştır. Varlığımızın en derin liflerinde sevmek ve sevilmek için yaratıldık.

22. Bu nedenle, diğer ülkelerin suç ortaklığı, hoşgörüsü ya da kayıtsızlığıyla yeni savaşların patlak verdiğine ya da partizan çıkarlar uğruna küçük güç mücadelelerine tanık olduğumuzda, dünyamızın kalbini kaybettiği sonucuna varabiliriz. Oysa her iki taraftan da bu yıkıcı çatışmaların pençesinde kıvranan yaşlı kadınları görmemiz ve dinlememiz yeterlidir. Öldürülen torunları için yas tuttıklarını ya da tüm hayatlarını geçirdikleri evlerini kaybettikten sonra ölümü arzuladıklarını görmek yürek parçalayıcıdır. Hayatın zorlukları ve güçlükleri karşısında çoğu zaman güç ve dayanıklılık abidesi olan bu kadınlar, şimdi günlerinin sonunda, hak ettikleri bir dinlenme yerine sadece ıstırap, korku ve öfke yaşıyorlar. Suçu başkalarına atmak bu utanç verici ve trajik durumları çözmiyor. Bu yaşlı kadınların ağladığını görmek ve bunun tahammül edilemez bir şey olduğunu hissetmemek, kalpsizleşen bir dünyanın işaretidir.

23. Ne zaman bir kişi gerçek kimliği üzerine düşünse, sorgulasa, hayatın daha derin sorularını anlamaya ve Allah'ı aramaya çalışsa ya da hakikate bir anlık bakış atmanın heyecanını yaşasa, insan olarak tatminimizin sevgide bulunduğu farkına varır. Severken, bu dünyadaki varlığımızın amacını ve hedefini bildiğimizi hissederiz. Her şey bir bütünlük ve uyum içinde bir araya gelir. Yaşamlarımızın anlamı üzerine düşünürken sorabileceğimiz belki de en belirleyici soru şudur: “Bir kalbim var mı?”

Ateş

24. Tüm bu söylediklerimiz ruhani yaşam için bazı çıkarımlar ortaya koyar. Örneğin, Aziz Ignatius Loyola'nın Ruhsal Egzersizlerinin altında yatan teoloji “sevgi” (affectus) üzerine kuruludur. Bu egzersizlerin yapısı, kişinin hayatını “yeniden düzenlemek” için sağlam ve içten bir arzu duyduğunu varsayar; bu arzu da bu hedefe ulaşmak için gerekli gücü ve araçları sağlar. Ignatius'un sunduğu kurallar ve mekân kompozisyonları çok daha önemli bir şeyin, yani insan kalbinin gizeminin hizmetindedir. Michel de Certeau, Ignatius'un bahsettiği “hareketlerin”, meditasyonların düzenli ilerleyişinin ortasında Allah'ın arzusunun ve kendi kalbimizin arzusunun nasıl “içeri girdiğini” gösterir. Beklenmedik ve şimdiye kadar bilinmeyen bir şey kalbimizde konuşmaya başlar, yüzeysel bilgimizi kırar ve onu sorgulamaya çağırır. Bu, kalpten başlayarak yeni bir, “hayatımızı düzene sokma” sürecinin başlangıcıdır. Bunlar, sanki duygulanım ve pratik, kesin bilginin -bağımlı-

sonuçlarıymış gibi, hayata aktarılarak pratiğe geçirilmesi gereken rasyonel söylemler değildir.¹⁶

25. Filozofun düşüncesinin durduğu yerde, iman eden kişinin yüreği sevgi ve hayranlıkla, bağışlanmak için yalvararak ve Rab'bin izinden gitmek için seçmemize izin verdiği her yerde hizmet etmeye istekli olarak bastırır. Bu noktada, Allah'ın gözünde bir "Sen" olduğumuzu ve tam da bu nedenle bir "Ben" olabileceğimizi fark ederiz. Gerçekten de, yalnızca Rab her birimize her zaman ve sonsuza dek bir "Sen" olarak davranmayı teklif eder. Onun dostluğunu kabul etmek bir yürek meselesidir; bizi kelimenin tam bu anlamıyla bir birey yapan şey budur.

26. Aziz Bonaventura bize, ışık için değil, "güçlü ateş" için dua etmemiz gerektiğini söyler.¹⁷ "İnancın, sevgiyi uyandıracak şekilde akılda olduğunu" öğretir. Bu anlamda, örneğin, "Mesih'in bizim için öldüğü bilgisi bilgi olarak kalmaz, zorunlu olarak sevgi, aşk olur".¹⁸ Aynı doğrultuda, Aziz John Henry Newman, düstur olarak "*Cor ad cor loquitur*" (ç.n. kalp, kalbe konuşur) ifadesini aldı, çünkü tüm düşüncelerimizin ve fikirlerimizin ötesinde, Rab bizi Kutsal Kalbinden kalbimize hitap ederek kurtarır. Bu farkındalık, seçkin bir entelektüel olan onu, kendisiyle ve Rab'le en derin karşılaşmanın; okumakla veya tefekküründen değil, kalpten kalbe, Mesih'le, canlı ve hazır olarak yaptığı dua diyalogundan geldiğini fark etmeye yöneltti. Newman, bizi özgür kılma, hayatlarımızın her anına anlam verme ve gerçek huzuru bahşetme yeteneğine sahip olan İsa'nın yaşayan kalbiyle Efkaristiya'da karşılaştı: "Ey en Kutsal, en sevgi dolu İsa'nın Kalbi, Sen Kutsal Efkaristiya'da saklısın ve hâlâ bizim için atıyorsun... O zaman sana en iyi sevgim ve hayranlığım, ateşli şefkatimle, en sakin, en kararlı irademle ibadet ediyorum. Ey Allah'ım, bana Seni almam, yemem ve içmem için izin vermeye tenezzül ettiğinde ve bir süre içimde mesken tuttuğunda, kalbimin Senin Kalbinle atmasını sağla. Onu dünyevi olan her şeyden, gururlu ve şehvetli olan her şeyden, sert ve zalim olan her şeyden, her türlü sapkınlıktan, her türlü düzensizlikten, her türlü ölümden arındır. Onu Seninle öyle doldur ki, ne günün

¹⁶ Cfr MICHEL DE CERTEAU, Lo spazio del desiderio. Gli «Esercizi spirituali» di Loyola, in Il parlare angelico: figure per una poetica della lingua. Secoli XVI e XVII, Firenze 1989, 95-110.

¹⁷ *Itinerarium mentis in Deum*, VII, 6: SAN BONAVENTURA, *Zihnin Allah'a doğru yolculuğu. Riconduzione delle Arti alla Teologia*, Roma 1995, 93.

¹⁸ *Id.*, *Proemium in I Sent.*, q. 3: *Opera Omnia*, Quaracchi 1882, vol. 1, 13.

olayları ne de zamanın koşulları onu sarsacak güce sahip olsun, ama Senin sevgin ve korkunla huzur bulsun”.¹⁹

27. Yaşayan ve mevcut olan İsa'nın yüreğinin önünde, Ruh tarafından aydınlatılan zihnimiz, sözlerinin anlaşılmasında büyür ve irademiz onları uygulamaya koymak için harekete geçirilir. Bu, kolaylıkla, bir tür kendine güvenen ahlakçılık seviyesinde kalabilir. Ancak, Rab'bi duymak ve tatmak ve ona gereken saygıyı göstermek, kalbin meselesidir. Sadece kalp, diğer güçlerimizi ve tutkularımızı ve tüm kişiliğimizi, Rab'bin önünde saygı ve sevgi dolu itaat duruşuna getirme yeteneğine sahiptir.

Dünya, Kalpten Başlayarak Değişebilir

28. Topluluklarımız ancak kalpten başlayarak farklı zihinleri ve istekleri birleştirmeyi ve uzlaştırmayı başarabilir, böylece Ruh bizi kardeşler olarak birlik içinde yönlendirebilir. Uzlaşma ve barış da kalpten doğar. Mesih'in kalbi "coşku", açıklık, armağan ve karşılaşmadır. O kalpte birbirimizle sağlıklı ve mutlu şekillerde ilişki kurmayı ve bu dünyada Allah'ın sevgi ve adalet krallığını inşa etmeyi öğreniriz. Mesih'in kalbiyle birleşen kalplerimiz bu sosyal mucizeyi gerçekleştirme kapasitesine sahiptir.

29. Kalbi ciddiye almanın, toplumun tamamı için sonuçları vardır. İkinci Vatikan Konsili, “her birimizin bir kalp değişikliğine ihtiyacı var; bakışlarımızı tüm dünyaya çevirmeli ve insanlığın iyileşmesini sağlamak için hep birlikte gerçekleştirebileceğimiz görevlere bakmalıyız” diye öğretir.²⁰ Çünkü “bugün dünyayı etkileyen dengesizlikler aslında insan kalbinde kök salmış daha derin bir dengesizliğin belirtisidir”.²¹ Dünyamızı etkileyen trajedileri düşünürken, Konsil bizi kalbe dönmeye çağırır. İnsanların “içsel yaşamlarıyla tüm maddi evreni aştıklarını; kendi kalplerine girdiklerinde bu derin içselliği deneyimlediklerini, kalbi araştıran Allah'ın onları beklediğini ve Allah'ın gözünde kendi kaderlerine karar verdiklerini” açıklar.²²

30. Bu hiçbir şekilde kendi yeteneklerimize aşırı güvenmek anlamına gelmez. Kalplerimizin kendi kendine yeterli olmadığını, kırılğan ve yaralı olduğunu asla unutmayalım. Kalplerimiz ontolojik bir onura sahiptir, ancak aynı zamanda daha da

¹⁹ S. JOHN HENRY NEWMAN, *Meditazioni e Preghiere*, Milano 2002, 106.

²⁰ Cost. past. *Gaudium et spes*, 82

²¹ *Ivi*, 10.

²² *Ivi*, 14

onurlu bir yaşam aramalıdır.²³ İkinci Vatikan Konsili, “İncil’in mayalanmasının insan kalplerinde insan onuruna karşı söndürülemez bir susuzluk uyandırdığını ve uyandırmaya devam ettiğini” belirtir.²⁴ Ancak bu onura uygun bir şekilde yaşamak için İncil’i bilmek veya mekanik olarak taleplerini yerine getirmek yeterli değildir. Allah’ın sevgisinin yardımına ihtiyacımız var. O halde Mesih’in kalbine, varlığının o özüne dönelim; bu, ilahi ve insani sevginin alev alev yanan bir ocağı ve insanlığın özlem duyabileceği en yüce tatmindir. Orada, o kalpte, sonunda kendimizi gerçekten tanırız ve nasıl seveceğimizi öğreniriz.

31. Sonuç olarak, o Kutsal Kalp, tüm gerçekliğin birleştirici ilkesidir, çünkü “Mesih dünyanın kalbidir ve onun ölümü ve dirilişinin paskalya gizemi tarihin merkezidir ve bu tarih, onun sayesinde bir kurtuluş tarihidir”.²⁵ Tüm yaratıklar “bizimle ve bizim aracılığımızla ortak bir varış noktasına, yani Allah’a doğru ilerliyorlar; bu aşkın dolulukta, dirilen Mesih her şeyi kucaklıyor ve aydınlatıyor”.²⁶ Mesih’in kalbinin huzurunda, bir kez daha Rab’den, bizim gibi biri olarak yaşamayı seçtiği bu acı çeken dünyaya, merhamet etmesini diliyorum. Işığının ve sevgisinin hazinelerini döksün ki, savaşlara, sosyoekonomik eşitsizliklere ve insanlığımızı tehdit eden teknoloji kullanımlarına rağmen ilerleyen dünyamız, her şeyden daha önemli ve gerekli olan bir şeyi, kalbini geri kazansın.

²³ Cfr DICASTERO PER LA DOTTRINA DELLA FEDE, Dich. Dignitas infinita (2 aprile 2024), 8. Cfr L’Osservatore Romano, 8 aprile 2024.

²⁴ Cost. past. Gaudium et spes, 26.

²⁵ S. GIOVANNI PAOLO II, *Angelus*, 28 giugno 1998: *L’Osservatore Romano*, 30 giugno-1 luglio 1998, p. 7.

²⁶ Lett. enc. *Laudato si’* (24 maggio 2015), 83: AAS (2015), 880.

İKİNCİ BÖLÜM

SEVGİ EYLEMLERİ VE SÖZCÜKLERİ

32. Mesih'in kalbi, bize olan sevgisinin en derin ve en kişisel kaynağının simgesi olarak, İncil'in başlangıç duyurusunun tam çekirdeğidir. İncil'in kökeninde, Hıristiyan inançlarımızı tazeleyen ve canlandıran kaynak olarak durur.

Kalbi Yansıtan Eylemler

33. Mesih bize olan sevgisinin derinliğini uzun açıklamalarla değil somut eylemlerle gösterdi. Başkalarıyla etkileşimlerini inceleyerek, bazen bunu görmek zor olsa da her birimize nasıl davrandığını fark edebiliriz. Şimdi incilimizin bu gerçeği bulabileceği yere, İncil'e dönelim:

34. İncil bize İsa'nın "kendisinden olanlara geldiğini" söyler (bkz. Yuhanna 1,11). Bu sözler bize atıfta bulunur, çünkü Rab bize yabancılar gibi değil, göz kulak olduğu ve değer verdiği bir mülk gibi davranır. Bize gerçekten "kendisine ait"miş gibi davranır. Bu, bizim onun köleleri olduğumuz anlamına gelmez, kendisi de bunu inkâr eder: "Size kul demiyorum" (Yuhanna 15,15). Aksine, arkadaşlarda tipik olan karşılıklı aidiyet duygusuna atıfta bulunur. İsa bizimle buluşmaya geldi, tüm mesafeleri aştı; hayatlarımızın en basit, günlük gerçeklikleri kadar bize yakın oldu. Gerçekten de, "İmmanuel" adında başka bir ismi daha vardır, Allah hayatlarımızın bir parçası olarak, Allah aramızda yaşıyor demek olan "Allah bizimle" anlamına gelir. Allah'ın Oğlu beden aldı ve "yüceliğinden soyundu, kul özünü aldı" (Filipililer 2,7).

35. İsa'yı iş başında gördüğümüzde bu açıkça ortaya çıkar. İnsanları arar, onlara yaklaşır, onlarla karşılaşmaya her zaman açıktır. Bunu, su çekmek için gittiği kuyuda Samiriyeli kadınla sohbet etmek için durduğunda görürüz (bkz. Yuhanna 4,5-7). Gecenin karanlığında, huzurunda görülmekten korkan Nikodemus'la karşılaştığında görürüz (bkz. Yuhanna 3,1-2). Ayaklarının bir fahişe tarafından yıkanmasına izin verdiğinde (bkz. Luka 7,36-50), zina yaparken yakalanan kadına "Ben de seni yargılamıyorum" dediğinde (Yuhanna 8,11) veya yine öğrencilerini kayıtsızlıkları yüzünden azarladığında ve yol kenarındaki kör adama sessizce "Senin için ne yapmamı istiyorsun?" diye sorduğunda (Markos 10,51) hayret ederiz. Mesih, Allah'ın yakınlık, şefkat ve müşfik sevgi olduğunu gösterir.

36. İsa birini iyileştirdiğinde bunu uzaktan değil, yakından yapmayı tercih ederdi: “Elini uzattı ve ona dokundu” (Matta 8,3). “Kadının eline dokundu” (Matta 8,15). “Gözlerine dokundu” (Matta 9,29). Bir keresinde insanlar onu hayatlarından uzaklaştırılmış olarak düşünmesinler diye sağır ve dilsiz bir adamı tıpkı bir annenin yapacağı gibi, kendi tükürüğüyle iyileştirmek için durdu (bkz. Mk 7,33). “Rab okşamanın ince ilmini bilir. Şefkatiyle Allah bizi sözlerle sevmez; bizimle buluşmak için ortaya çıkar ve yakınlığıyla bize şefkatli sevgisinin derinliğini gösterir”.²⁷

37. Başkalarına güvenmekte zorlanıyorsak, yalanlar, yaralanmalar ve hayal kırıklıkları yüzünden incinmişsek, Rab kulağımıza şöyle fısıldar: “Cesur ol oğlum!” (Matta 9,2), “Cesur ol kızım!” (Matta 9,22). Bu, korkunun üstesinden gelmek ve O'nunla birlikte kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığını fark etmekle ilgilidir. Petrus, korku içindeyken, “İsa hemen elini uzatıp onu yakaladı” ve “Neden şüphe ettin?” dedi (Matta 14,31). Korkma. Bırak, yaklaşsın ve yanına otursun. Güvenmediğimiz birçok insan olabilir, ama ona güvenebiliriz. Günahların yüzünden tereddüt etme. Birçok günahkârın “gelip onunla oturduğunu” (Matta 9,10) unutma, ancak İsa hiçbirisi tarafından utandırılmadı. Şikâyet eden ve ona “obur ve ayyaş, vergi görevlilerinin ve günahkârların dostu” (Matta 11,19) olarak davranan dinsel seçkinlerdi. Ferisiler onu aşağılık veya günahkâr olarak görülen insanlara yakınlığı nedeniyle eleştirdiğinde, İsa, “Ben kurban değil, merhamet isterim” diye cevap verdi (Matta 9,13).

38. Aynı İsa şimdi senin hayatına ışık getirme, seni yükseltme ve gücüyle doldurma şansı vermeni bekliyor. Ölümünden önce öğrencilerine, "Sizi öksüz bırakmayacağım; size geliyorum. Kısa bir süre sonra dünya artık beni görmeyecek, ama siz beni göreceksiniz" (Yuhanna 14,18-19) güvencesini verdi. İsa her zaman senin hayatında bulunmanın bir yolunu bulur, böylece onunla karşılaşabilirsin.

İsa'nın Bakışı

39. İncil zengin bir adamın İsa'ya yaklaştığını, idealizmle dolu olduğunu ancak hayatını değiştirmek için gereken güçten yoksun olduğunu anlatır. İsa daha sonra "ona baktı" (Mk 10,21). O anı, onun gözleri ile İsa'nın gözleri arasındaki karşılaşmayı hayal edebiliyor musunuz? İsa seni çağırdığında ve bir göreve çağırdığında, önce sana bakar, kalbinin derinliklerini araştırır ve senin hakkındaki her şeyi bilerek bakışlarını sana

²⁷ Domus Sanctae Marthae, Sabah ayini vaazı, 7 Haziran 2013: L'Osservatore Romano, 8 Haziran 2013, s. 8.

diker. Bu yüzden, "Celile Gölü kıyısında yürürken iki kardeş gördü... ve oradan giderken diğer iki kardeşi daha gördü" (Mt 4,18, 21).

40. İncil'in birçok sayfası İsa'nın bireylere ve her şeyden önce onların sorunlarına ve ihtiyaçlarına ne kadar dikkat ettiğini gösterir. Bize, "kalabalıkları gördüğünde, onlara acıdı, çünkü onlar terkedilmiş ve çaresizdiler" (Matta 9,36) der. Herkesin bizi görmezden geldiğini, kimsenin bizim ne olacağımızı umursamadığını, hiç kimse için önemli olmadığımızı hissettiğimizde, o bizim için endişelenmeye devam eder. Aynı duran ve kendi işleriyle meşgul olan Natanyel'e, "Filipus seni çağırmadan önce seni incir ağacının altında gördüm" (Yuhanna 1,48) demişti.

41. İsa, tam da bizim için endişelendiği için, bizim her bir iyi niyetimizi ve en küçük sevgi eylemimizi bilir. İncil bize, bir keresinde "yoksul bir dul kadının Tapınak hazinesine iki küçük bakır para attığını gördüğünü" (Luka 21,2) ve bunu hemen öğrencilerinin dikkatine getirdiğini anlatır. İsa böylece bizde gördüğü iyiliği takdir eder. Yüzbaşı ona tam bir güvenle yaklaştığında, "İsa onu dinledi ve şaşırdı" (Matta 8, 10). Başkaları iyi niyetlerimizin veya eylemlerimizin farkında olmasa bile, İsa'nın bunları gördüğünü ve onlara büyük değer verdiğini bilmek ne kadar güven vericidir.

42. İnsanlığıyla İsa bunu annesi Meryem'den öğrendi. Meryem, deneyimlediği şeyleri dikkatle düşündü; "onları yüreğinde sakladı" (Luka 2,19, 51) ve Aziz Yusuf ile birlikte İsa'ya en erken yıllarından itibaren aynı şekilde dikkatli olmayı öğretti.

İsa'nın Sözleri

43. Kutsal Yazılar İsa'nın sözlerini her zaman canlı ve güncel olarak korusa da, içimizden bize seslendiği, bizi çağırdığı ve bizi daha iyi bir yere götürdüğü anlar vardır. Bu daha iyi yer kalbidir. Orada bizi taze güç ve huzur bulmaya davet eder: "Ey bütün yorgunlar ve yükleri ağır olanlar, bana gelin, ben size rahat veririm" (Matta 11,28). Bu anlamda, öğrencilerine "Bende kalın" diyebildi (Yuhanna 15,4).

44. İsa'nın sözleri, kutsallığının derin duyguları dışlamadığını gösterir. Çeşitli durumlarda, hem tutkulu hem de şefkatli bir sevgi gösterdi. Derinden etkilenebilir ve gözyaşlarını dökecek kadar üzülebilirdi. İsa'nın insanların günlük kaygılarına, yorgunluklarına veya açlıklarına kayıtsız kalmadığı açıktır: "Bu kalabalığa acıyorum... Yiyecekleri yok... Yolda bayılacaklar. Hatta bazıları çok uzaktan geldi" (Markos 8,2-3).

45. İncil, İsa'nın Kudüs'e olan sevgisini gizlemiyor: "Yaklaşp şehri görünce ağladı" (Luka 19,41). Sonra yüreğinin en derin arzusunu dile getirdi: "Keşke bugün sen de

esenliğe giden yolu bilseydin” (Luka 19,42). Müjdeciler, zaman zaman onu gücü ve ihtişamıyla gösterirken, aynı zamanda ölüm karşısındaki derin duygularını ve arkadaşlarının hissettiği kederi de tasvir ediyorlar. İsa'nın Lazarus'un mezarı önünde dururken nasıl “ağlamaya başladığını” (Yuhanna 11,35) anlatmadan önce İncil, “İsa'nın Marta'yı, kız kardeşini ve Lazarus'u sevdiğini” (Yuhanna 11,5) ve Meryem'i ve onunla birlikte olanları ağlarken görünce “İsa'nın içini hüçün kapladı, yüreğinin sızladığını” (Yuhanna 11,33) belirtir. İncil anlatımı, gözyaşlarının gerçek olduğuna, içsel bir çalkantının işareti olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmaz. İnciller, İsa'nın çok sevdiği kişilerin elinden yaklaşan şiddetli ölümü karşısında duyduğu acıyı gizlemeye çalışmaz: "Hüçünlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı (Mk 14, 33), hatta "Ölesiye kederliyim" diyecek noktaya geldi (Mk 14,34). Bu içsel çalkantı, en güçlü ifadesini çarmıhtaki haykırışında bulur: "Allah'ım, Allah'ım, beni neden terk ettin?" (Mk 15,34).

46. İlk bakışta, tüm bunlar dindar romantikliğın hissini verebilir. Yine de son derece ciddi ve belirleyici bir öneme sahiptir ve en yüce ifadesini çarmıha gerilmiş Mesih'te bulur. Haç, İsa'nın en güzel sevgi sözcüğüdür. Yüzeysel, duygusal veya sadece öğretici olmayan bir sözcük. Sevgidir, saf sevgidir. Bu yüzden, Mesih ile ilişkisini tanımlamak için doğru kelimeleri bulmakta zorlanan Aziz Pavlus, "beni seven ve kendini benim için veren Allah'ın Oğlu"ndan (Gal 2,20) bahsedebildi. Bu, Pavlus'un en derin inancıydı: sevildiği bilgisi. Mesih'in çarmıhta kendini sunması, Pavlus'un hayatındaki itici güç haline geldi, ancak ona mantıklı gelmesinin tek nedeni, bunun arkasında daha da büyük bir şeyin yattığını bilmesiydi: "beni sevdiği" gerçeği. Birçok kişinin kurtuluşu, refahı veya güvenliği başka yerlerde aradığı bir zamanda, Ruh tarafından harekete geçirilen Pavlus, bunların ötesinde olanı görebildi ve en büyük ve en temel olana hayran kaldı: "Mesih beni sevdi".

47. Şimdi, Mesih'i ele aldıktan ve onun eylemlerinin ve sözlerinin bize onun kalbine dair nasıl bir anlayış verdiğini gördükten sonra, Kilise'nin Rab'bin Kutsal Kalbinin kutsal gizemi hakkındaki düşüncelerine dönelim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BU KALP, O KADAR ÇOK SEVDİ Kİ

48. Mesih'in kalbine adanmışlık, İsa'nın Şahsından ayrı tek bir organa tapınma değildir. Düşündüğümüz ve hayran olduğumuz şey, kalbini vurgulayan bir imgeyle temsil edilen, Allah'ın insan olan Oğlu İsa Mesih'in tamamıdır. Bu etten kalp, beden alan Oğul'un en içteki varlığının ve hem ilahi hem de insani sevgisinin ayrıcalıklı işareti olarak görülür. İsa'nın kalbi, vücudunun diğer herhangi bir parçasından daha fazla, "sınırsız sevgisinin doğal işareti ve simgesidir".²⁸

İsa Mesih'e Tapınmak

49. İsa Mesih'in Kişiliğiyle olan ilişkimizin, kalbinin imgesi altında temsil edilen sevgiyle çizilen bir dostluk ve hayranlık ilişkisi olduğunu vurgulamak önemlidir. Bu imgeye saygı duyarız, ancak ibadetimiz yalnızca yaşayan Mesih'e, onun tam tanrısal tabiatı ve tam insanlığıyla yönlendirilir, böylece onun insani ve tanrısal sevgisi tarafından kucaklanabiliriz.

50. Kullanılan imge ne olursa olsun, ibadetimizin nesnesinin Mesih'in yaşayan kalbi olduğu açıktır - onun temsili değil - çünkü bu, sonsuza dek bu bedeni üstlenen Allah'ın Oğlu'ndan ayrılamaz olan kutsal dirilmiş bedeninin bir parçasıdır. Ona tapıyoruz çünkü o, "Söz'ün şahsının kalbidir ve onunla ayrılmaz bir şekilde birleşmiştir".²⁹ Ona kendi iyiliği için tapmıyoruz, ancak beden almış Oğul bu kalple yaşıyor, bizi seviyor ve karşılığında sevgimizi alıyor. Bu nedenle O'nun kalbine yönelik herhangi bir sevgi veya ibadet eylemi "gerçekten ve hakikaten Mesih'in kendisine verilmiştir"³⁰, çünkü bu sevgi ya da ibadet kendiliğinden Mesih'e geri döner: Kutsal Kalp "Mesih İsa'nın sonsuz sevgisinin bir sembolü ve etkileyici bir imgesidir".³¹

51. Bu nedenle, bu bağlılığın bizi İsa'dan ve sevgisinden uzaklaştırabileceği veya ayırabileceği asla düşünülmemelidir. Doğal ve doğrudan bir şekilde, bizi diyalog, şefkat, güven ve hayranlıkla işaretlenmiş değerli bir dostluğa çağırın O'na, sadece bir tek O'na yönlendirir. Delinmiş ve yanan bir kalple tasvir edildiğini gördüğümüz Mesih, bizim sevgimiz için Beytlehem'de doğan, hastaları iyileştirmek, günahkârları

²⁸ XII PIO, Lett. enc. Haurietis Aquas (15 maggio 1956), I: AAS 48 (1956), 316.

²⁹ PIO VI, Cost. Auctorem fidei (28 agosto 1794), 63: DH,

³⁰ LEONE XIII, Lett. enc. Annum Sacrum (25 maggio 1899): ASS 31 (1898-99), 649.

³¹ Ibid.: « Inest in Sacro Corde symbolum atque expressa imago infinitae Iesu Christi caritatis ».

kucaklamak ve merhamet göstermek için Celile'den geçen aynı Mesih'tir. Bizi sonuna kadar seven, kollarını çarmıhta açan, sonra ölümden dirilen ve şimdi aramızda yücelik içinde yaşayan O'dur.

Onun İmgesine Hürmet Göstermek

52. Mesih'in ve kalbinin resmi kendi başına bir tapınma nesnesi olmasa da, olası diğer birçok resimden biri de değildir. Bir masada veya bir sanatçı tarafından tasarlanmamıştır; "hayali bir sembol değil, kurtuluşun tüm insanlık için aktığı merkezi, kaynağı temsil eden gerçek bir semboldür".³²

53. Evrensel insan deneyimi, kalbin resmini benzersiz bir şeye dönüştürmüştür. Gerçekten de, tarih boyunca ve dünyanın farklı yerlerinde, kişisel yakınlığın, sevginin, duygusal bağlılığın ve sevgi kapasitesinin bir sembolü haline gelmiştir. Tüm bilimsel açıklamaların ötesinde, bir arkadaşın kalbine konan bir el özel bir sevgiyi ifade eder: iki kişi âşık olduğunda ve birbirine yaklaştığında, kalpleri daha hızlı atar; sevdiğimiz biri tarafından terk edildiğimizde veya aldatıldığımızda, kalbimize bir ağırlık çöker. Aynı şekilde, derinden kişisel bir şey söylemek istediğimizde, genellikle "kalbimizden" konuştuğumuzu söyleriz. Şiir dili, bu deneyimlerin gücünü yansıtır. Tarih boyunca kalp, geleneksel değerlerden çok daha öte, kendine özgü bir sembolik değer kazanmıştır.

54. O halde, Kilise'nin İsa Mesih'in insani ve ilahi sevgisini ve Kişiliğinin en içteki özünü temsil etmek için kalbin imgesini seçmesi anlaşılabilir bir durumdur. Yine de, yanan bir kalbin tasviri İsa Mesih'in yanan sevgisinin anlamlı bir sembolü olsa da, bu kalbin ondan ayrı olarak temsil edilmemesi önemlidir. Bu şekilde, kişisel bir karşılaşma ve diyalog ilişkisine yaptığı çağrılar daha da anlamlı hale gelecektir.³³ Mesih'in sevgi dolu kalbini uzattığını tasvir eden hürmete layık imge, aynı zamanda doğrudan bize baktığını, bizi karşılaşmaya, diyaloga ve güvene davet ettiğini gösterir; bizi destekleyebilen güçlü ellerini ve her birimize kişisel olarak konuşan dudaklarını gösterir.

³² Angelus, 9 Haziran 2013: L'Osservatore Romano, 10-11 Haziran 2013, s. 8.

³³ Böylece Kilise'nin sunakta sadece İsa'nın veya Meryem'in kalbinin görüntülerinin bulunmasını yasaklama nedenini anlayabiliriz (bkz. Ritler Kongregasyonu'nun Rahip Charles Lecoq'a Cevabı, P.S.S., 5 Nisan 1879: Decreta authentica Congregationis Sacrorum Rituum ex actis ejusdem collecta, cilt III, 107-108, n. 3492). Ayin dışında, "özel ibadet için" (ibid.), kalbin sembolizmi didaktik bir ifade, estetik bir figür veya bizi Mesih'in sevgisini düşünmeye davet eden bir amblem olarak kullanılabilir, ancak kalbi Mesih'in kişiliğinden ayrı bir hayranlık veya ruhsal diyalog nesnesi olarak alma riski vardır. Kongregasyon, 31 Mart 1887'de benzer bir cevap daha verdi (ibid., 187, n. 3673).

55. Kalp de, diğer bireysel organların aksine, vücudun derin birleştirici merkezi, kişinin bütünlüğünün bir ifadesi olarak hemen tanınabilir olma avantajına sahiptir. Bütünü temsil eden bir parça olarak, onu Rab'bin kendisinden ayrı olarak düşünürsek, kolayca yanlış yorumlayabiliriz. Kalbin imgesi, Mesih'i insanlığının ve ilahiliğinin bütün güzelliği ve zenginliğiyle tefekkür etmeye bizi yöneltmelidir.

56. Mesih'in kalbinin çeşitli tasvirlerine, onların önünde dua ettiğimizde atfedebileceğimiz belirli estetik nitelikler ne olursa olsun, "onlardan bir şey istenme veya bir zamanlar putperestler tarafından yapıldığı gibi, imgelere körü körüne güvenme" durumu söz konusu değildir. Aksine, "öptüğümüz, önünde diz çöktüğümüz ve başımızı eğdiğimiz bu imgeler aracılığıyla Mesih'e tapıyoruz".³⁴

57. Bu tasvirlerden bazıları bize gerçekten tatsız ve özellikle sevgiye veya duaya elverişli görünmeyebilir. Ancak bunun pek önemi yoktur, çünkü bunlar yalnızca duaya davetlerdir ve bir Doğu atasözünden alıntı yapacak olursak, bakışımızı bizi aya işaret eden parmakla sınırlamamalıyız. Efkaristiya tapınılacak gerçek bir varlıkken, kutsanmış olsalar da kutsal imgeler kendilerinin ötesine işaret eder, kalplerimizi yükseltmeye ve onları yaşayan Mesih'in kalbine birleştirmeye davet eder. Bu nedenle tapındığımız görüntü, Mesih ile karşılaşmaya yer açmak ve onu resmetmek istediğimiz şekilde ona ibadet etmek için bir çağrı görevi görür. İmgenin önünde durarak Mesih'in önünde dururuz ve onun huzurunda "sevgi kendini toplar, gizemi temaşa eder ve sessizlik içinde tadını çıkarır".³⁵

58. Aynı zamanda, kalbin görüntüsünün bize bedenden ve dünyevi gerçekliklerden bahsettiğini asla unutmamalıyız. Bu şekilde, bizden biri, tarihimizin bir parçası ve dünyevi yolculuğumuzda bir yoldaş olmak isteyen Allah'a işaret eder. Daha soyut veya stilize edilmiş bir bağlılık biçimi, İncil'e daha sadık olmayacaktır, çünkü bu anlamlı ve elle tutulur işaretle Allah'ın kendisini nasıl açığa çıkarmak ve bize nasıl yaklaşmak istediğini görüyoruz.

Somut Bir Sevgi

59. Öte yandan, sevgi ve insan kalbi her zaman birlikte gitmez, çünkü nefret, kayıtsızlık ve bencillik de kalbimizde hüküm sürebilir. Yine de, kendimizin dışına çıkmadığımız, kendimizin ötesine geçmediğimiz sürece, tam insanlığımıza ulaşamayız; yalnızca sevgi

³⁴ CONC. ECUM. DI TRENTO, Sess. XXV, *Decr. Mandat Sanc ta Synodus* (3 dicembre 1563): DH, 1823.

³⁵ V CONFERENZA GENERALE DELL'EPISCOPATO LATINO-AMERICANO E DEI CARAIBI, Documento di Aparecida (29 giugno 2007), n. 259.

sayesinde tam anlamıyla kendimiz olabiliriz. Sevgi için yaratılmış olan en derin parçamız, yalnızca sevmeyi öğrenirsek Allah'ın planını yerine getirecektir. Ve kalp, bu sevginin simgesidir.

60. Allah'ın ebedi Oğlu, mutlak aşkınlığında, her birimizi insan kalbiyle sevmeyi seçti. İnsan duyguları, o sonsuz ve bitmez tükenmez sevginin kutsallığı haline geldi. O halde kalbi, yalnızca bedensiz bir ruhsal gerçeğin simgesi değildir. Rab'bin kalbine baktığımızda, onun ilahi sevgisiyle tamamen dönüştürülmüş olsa da, tıpkı bizim gibi gerçek insan duygularına ve hislerine sahip olmasını sağlayan fiziksel bir gerçekliği, insan bedenini düşünürüz. Adanmışlığımız Allah'ın Oğlu'nun Kişiliğinin sonsuz sevgisine yükselmelidir, ancak onun ilahi sevgisinin insan sevgisinden ayrılamaz olduğunu aklımızda tutmalıyız. Bedensel kalbinin görüntüsü tam olarak bunu yapmamıza yardımcı olur.

61. Kalp, herkesin zihninde, her insanın duygusal merkezi olarak görülmeye devam ettiğinden, Mesih'in ilahi sevgisini ifade etmenin en iyi yolu olmayı sürdürür, sonsuza dek ve tamamen insan sevgisine ayrılmaz bir şekilde birleşmiştir. Papa XII Pius, İncil'in Mesih'in kalbinin sevgisine atıfta bulunurken "sadece ilahi sevgiden değil, aynı zamanda insan sevgisinden de" bahsettiğini gözlemlemiştir. Gerçekten de, "İsa Mesih'in kalbi, Sözün ilahi Kişiliğine hipostatik olarak birleşmiş, şüphesiz sevgi ve diğer tüm şefkatli sevgilerle çarpıyordu".³⁶

62. Kilise Babaları, Mesih'in gerçek insanlığını inkâr eden veya küçümseyenlere karşı çıkarak, Rab'bin insani sevgisinin somut ve elle tutulur gerçekliğinde ısrar ettiler. Aziz Basilius, Rab'bin beden almasının hayal ürünü bir şey olmadığını ve "Rab'bin doğal sevgilerimize sahip olduğunu" vurguladı.³⁷ Aziz Yuhanna Krisostomos önemli bir noktaya işaret ediyor: "Bizimle aynı doğaya sahip olmasaydı, zaman zaman üzüntü yaşamazdı".³⁸ Aziz Ambrosius, "bir ruh alırken, o ruhun ıstıraplarını da üstlendiğini" belirtiyor.³⁹ Aziz Augustinus'a göre, Mesih'in üstlendiği insana özgü duygularımız artık lütfun yaşamına açıktır: "Rab İsa insan zayıflığımızın etini üstlendiği gibi, insan zayıflığımızın bu duygularını, zorunluluktan değil, bilinçli ve özgürce üstlendi... hayatın denemeleri arasında keder ve üzüntü hisseden herhangi biri kendisini onun

³⁶ Lett. enc. *Haurietis Aquas* (15 maggio 1956), I: AAS 48 (1956), 323-324.

³⁷ Ep. 261, 3: PG 32, 972.

³⁸ In Io. homil. 63, 2: PG 59, 350.

³⁹ *De fide ad Gratianum*, II, 7, 56: PL 16, 594 (ed. 1880).

lütfundan ayrı sanmasın".⁴⁰ Son olarak, Aziz Şamlı Yuhanna, Mesih'in insanlığında gösterdiği gerçek duyguları, doğamızı tümüyle kurtarmak ve dönüştürmek için onu tümüyle üstlendiğinin kanıtı olarak gördü: O halde Mesih, insan doğasının parçası olan her şeyi üstlendi, böylece herkes kutsallaştırılabilirdi.⁴¹

63. Burada, "Yunan düşüncesinin etkisi nedeniyle, teoloji uzun süre bedeni ve duyguları insan öncesi, alt-insan veya potansiyel olarak insanlık dışı dünyaya indirgedi; ancak teolojinin teoride çözemediği şeyi, maneviyat pratikte çözdü. Bu, popüler dindarlıkla birlikte, İsa'nın bedensel, psikolojik ve tarihsel gerçekliğiyle ilişkiyi korudu. Haç Yolu, Mesih'in yaralarına, Değerli Kanına ve Kutsal Kalbine adanmışlık ve çeşitli Efkariyet tapınmaları... hepsi kalplerimizi ve hayal gücümüzü, Mesih'e olan şefkatli sevgimizi, umudumuzu ve hafızamızı, arzularımızı ve duygularımızı besleyerek teolojideki boşlukları kapattı. Akıl ve mantık başka yönlere gitti"⁴².

Üç Katmanlı Bir Sevgi

64. Ayrıca, ne kadar güzel ve etkileyici olsalar da sadece Rab'bin insani duygularının seviyesinde kalmıyoruz. Mesih'in kalbini tefekkür ederken, onun ince ve asil duygularında, nezaketinde ve yumuşaklığında ve gerçek insan sevgisinin işaretlerinde, sonsuz ilahi sevgisinin daha derin gerçeğinin nasıl ortaya çıktığını da görüyoruz. Papa XVI. Benediktus'un sözleriyle, "Allah, sevgisinin sonsuz ufkundan, insanlık tarihinin ve insan durumunun sınırlarına girmek istedi. Bir beden ve bir kalp aldı. Böylece, sonlu olandaki sonsuzu, Nasıralı İsa'nın insan kalbindeki görünmez ve tarif edilemez gizemi tefekkür edebilir ve onunla karşılaşabilir".⁴³

65. Rab'bin kalbinin imgesi bize aslında üçlü bir sevgiden bahseder. İlk olarak, onun sonsuz ilahi sevgisini tefekkür ederiz. Sonra düşüncelerimiz onun insanlığının manevi boyutuna yönelir, burada kalp "ruhuna aşılana, insan iradesini zenginleştiren en ateşli sevginin simgesidir". Son olarak, "aynı zamanda onun duyuşal sevgisinin de simgesidir".⁴⁴

66. Bu üç sevgi ayrı, paralel veya bağlantısız değildir, ancak birlikte sürekli ve canlı bir birlik içinde hareket eder ve ifade bulur. Çünkü "insan ve ilahi doğanın Mesih

⁴⁰ Enarr. in Ps. 87, 3: PL 37, 1111.

⁴¹ Cfr De fide orth. 3, 6.20: PG 94, 1006.1081.

⁴² OLEGARIO GONZÁLEZ DE CARDEDAL, La entraña del cristianismo, Salamanca 2010, 70-71.

⁴³ Angelus, 1 Haziran 2008: L'Osservatore Romano, 2-3 Haziran 2008, p. 1.

⁴⁴ PIO XII, Lett. enc. Haurietis Aquas (15 maggio 1956), II: AAS 48 (1956), 327-328.

Kişiliğinde birleştiğine inandığımız imanla, İsa'nın fiziksel kalbinin şefkatli sevgisi ile insan ve ilahi olmak üzere iki katlı manevi sevgi arasındaki en yakın bağları görebiliriz".⁴⁵

67. Mesih'in kalbine girdiğimizde, kendimize benzer sevgi ve duygularla dolu bir insan kalbi tarafından sevildiğimizi hissederiz. İsa'nın insan iradesi bizi sevmeyi özgürce seçer ve bu ruhsal sevgi, lütuf ve tanrısal sevgi ile doludur. Kalbinin derinliklerine daldığımızda, artık insan sevgisinden ayıramayacağımız, ebedi Oğul olarak sonsuz sevgisinin muazzam ihtişamı ile kaplanmış buluruz kendimizi. Tam da insan sevgisinde, bu sevgiden ayrı olmayan ilahi sevgisiyle karşılaşırız: "sonludaki sonsuzu" keşfederiz.⁴⁶

68. Kilise'nin sürekli ve kesin öğretisi, O'nun Kişiliğine olan tapınmamızın benzersiz olduğu ve hem ilahi doğasını hem de insan doğasını ayrılmaz bir şekilde kucakladığıdır. Kilise, kadim zamanlardan beri "bir ve aynı Mesih'e, iki ayrılmaz ve bölünmez doğayla Allah'ın ve insanın Oğlu'na, tapmamız" gerektiğini öğretir.⁴⁷ Ve bu "tek bir tapınmadır [...], çünkü Söz beden oldu".⁴⁸ Mesih'e hiçbir şekilde "iki tapınmanın ortaya çıktığı iki tabiatı ile tapınılmaz", "kendi bedeniyle vücut alan Allah'ın Sözü'ne tek bir tapınmayla tapılır".⁴⁹

69. Haç'ın Aziz Yuhannası, mistik deneyimde, dirilen Mesih'in ölçülemeyecek kadar derin sevgisinin hayatlarımıza yabancı olarak hissedilmediğini açıklamaya çalışmıştır. Sonsuz Olan, bir şekilde kendini alçaltır, böylece Mesih'in açık Kalbi aracılığıyla gerçek anlamda karşılıklı bir sevgi karşılaşması yaşayabiliriz: "Alçaktan uçan bir kuşun, görkemli bir uçuşla bir altın kartalı yakalaması gerçekten mümkündür, eğer altın kartal, yakalanmak istiyorsa, alçaktan uçar."⁵⁰ Ve "gelinin, damada duyduğu sevgiden yaralanıp inlediğini duymak, onun da geline duyduğu sevgiyle yaralanması demektir. Sevenler arasında birinin yarası diğerinin de yarası haline gelir"⁵¹. Haç'ın Aziz Yuhannası Mesih İsa'nın delinmiş böğrünün görüntüsünü, Rab ile tam birliğe çağrı

⁴⁵ Ivi, 28: AAS 48 (1956), 343-344.

⁴⁶ BENEDETTO XVI, Angelus, 1 giugno 2008: L'Osservatore Romano, 2-3 giugno 2008, p. 1.

⁴⁷ VIGILIO, Cost. *Inter innumeras sollicitudines* (14 maggio 553): DH, 420.

⁴⁸ CONC. ECUM. DI EFESO, *Anatemi di Cirillo di Alessandria*, 8: DH, 259.

⁴⁹ CONC. ECUM. II DI COSTANTINOPOLI, Sess. VIII (2 giu- gno 553), Can. 9: DH, 431.

⁵⁰ S. GIOVANNI DELLA CROCE, *Cantico spirituale A*, Strofa 22, 4: *Opere*, Roma 1979, 919.

⁵¹ Ivi, Strofa 12, 8: *Opere*, cit., 881.

olarak açıklıyor. Mesih'in yaralı yanının figürünü, Rab'le tam bir birliğe çağrı olarak anlıyor.

Mesih, sevgisinin bize dokunmasına izin vermediğimizde yaralanan yaralı geyiktir. Susuzluğunu gidermek için akarsular kenarına iner ve ona her döndüğümüzde teselli bulur:

“Geri dön güvercin,
Tepelerde gezen yaralı geyik,
Uçuşunun rüzgârıyla belirsin ve
Serinlik bulsun”⁵²

Trinitarian (Üçlü Birlik Bağlamında) Bakış Açıları

70. İsa'nın kalbine bağlılık, bizi onunla birliğe çeken Rab'bin doğrudan tefekkürü olarak, açıkça Mesihsel (Kristolojik) niteliktedir. Bunu, bizi "önümüze konulan yarışı sebatla koşmaya, İsa'ya bakmaya" (12,2) teşvik eden İbranilere Mektup'ta görüyoruz. Aynı zamanda, İsa'nın kendisinden Baba'ya giden yol olarak bahsettiğini fark etmemiz gerekir: "Yol benim... Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" (Yuhanna 14,6). İsa bizi Baba'ya getirmek istiyor. Bu nedenle, Kilise'nin vaazları en başından itibaren İsa ile değil, Baba ile sona erer. Sonunda asli doluluk olarak yüceltilmesi gereken O'dur.⁵³

71. Örneğin Efeslilere Mektup'a dönersek ibadetimizin Baba'ya nasıl yönlendirildiğini açıkça görebiliriz: "Baba'nın önünde diz çöküyorum" (3,14). "Her şeyin üstünde, her şeyde ve her şeyin içinde olan tek bir Allah ve Baba vardır" (4,6). " her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Allah'ı ve Babası birdir" (5,20). " Bizim için tek bir Allah Baba vardır. O her şeyin kaynağıdır, bizler O'nun için yaşıyoruz." (1 Korintliler 8,6). Bu anlamda, Aziz II. Yuhanna Pavlus, "Hristiyan yaşamının tamamı Baba'nın evine yapılan büyük bir hac yolculuğu gibidir" diyebildi.⁵⁴ Bu, Antakyalı Aziz İgnatius'un şehitlik yolunda yaşadığı deneyimdi: "İçimde dünyevi şeylere dair hiçbir arzu kıvılcımı kalmadı, sadece içimde fısıldayan diri suyun mırıltısı var, 'Baba'ya gel"⁵⁵.

⁵² İvi, Strofa 12,1: 878.

⁵³ « bizim için tek bir Allah Baba vardır. O her şeyin kaynağıdır, bizler O'nun için yaşıyoruz. » (1 Ko. 8,6). « Babamız Allah'a sonsuzlara dek yücelik olsun! » (Fil 4,20). « Her türlü tesellinin kaynağı olan Allah'a, merhametli Baba'ya, Rabbimiz İsa Mesih'in Allah'ı ve Babası'na övgüler olsun!» (2 Ko. 1,3).

⁵⁴ Lett. ap. *Tertio millennio adveniente* (10 novembre 1994),49: AAS 87 (1995), 35.

⁵⁵ *Ad Rom.*, 7: PG 5, 694.

72. Baba, her şeyden önce İsa Mesih'in Babasıdır: "Rabbimiz İsa Mesih'in Babası Allah'a övgüler olsun." (Efesliler 1,3). O, " Rabbimiz İsa Mesih'in Allah'ı, yüce Baba"dır (Efesliler 1,17). Oğul insan olduğunda, insan kalbinin tüm umutları ve özlemleri Baba'ya yönelmişti. Mesih'in Baba'dan bahsetme biçimini düşünürsek, insan kalbinin ona karşı hissettiği sevgi ve şefkati, ona yönelik bu tam ve sürekli yönelimi kavrayabiliriz.⁵⁶ İsa'nın aramızdaki yaşamı, insan kalbinin Baba'ya gelme yönündeki sürekli çağrısına yanıt yolculuğuydu.⁵⁷

73. İsa Baba'ya hitap ederken Aramice "Abba" diye sesleniyor. Samimiyet ve yakınlık içeren bu "Abba" ifadesi, o dönemde bazılarında rahatsızlığa yol açmıştı. (bkz. Yuhanna 5,18). Yaklaşan ölümü karşısında duyduğu acıyı ifade ederken Baba'ya yine bu şekilde sesleniyor: "Abba, Baba, senin için her şey mümkündür; bu kâseyi benden uzaklaştır; ancak benim istediğim değil, senin istediğin olsun" (Mk 14,36). İsa, Baba tarafından her zaman sevildiğini çok iyi biliyordu: "Dünyanın kuruluşundan önce beni sevdin" (Yuhanna 17,24). İnsan yüreğinde, Baba'nın kendisine "Sen benim sevgili Oğlumsun; senden hoşnudum" (Mk 1,11) dediğini duyduğunda sevinmişti.

74. Dördüncü İncil bize ebedi Oğul'un her zaman "Baba'nın yüreğine yakın" olduğunu söyler (Yuhanna 1,18).⁵⁸ Aziz İreneus böylece "Allah'ın Oğlu başlangıçtan beri Baba ile birlikteydi" diye beyan eder.⁵⁹ Origenes ise, Oğul'un "Baba'nın derinliklerinin kesintisiz tefekküründe" ısrar ettiğini savunur.⁶⁰ Oğul beden aldığı anda, sevgili Babası ile dağın tepesinde sohbet ederek geceler geçirdi (bkz. Lk 6,12). Bize "Babamın evinde olmalıyım" dedi (Lk 2,49). Övgüsünü nasıl ifade ettiğini de görüyoruz: "İsa Kutsal Ruh'ta sevindi ve şöyle dedi: 'Baba, göklerin ve yerin Rabbi, sana şükrediyorum' (Lk 10,21). Güven dolu son sözleri, "Baba, ruhumu senin ellerine teslim ediyorum" oldu (Lk 23,46).

75. Şimdi, ateşi Mesih'in yüreğini dolduran Kutsal Ruh'a dönelim. Aziz II. Yuhanna Pavlus'un bir zamanlar söylediği gibi, Mesih'in kalbi "Kutsal Ruh'un şaheseridir".⁶¹ Bu, sadece geçmişte kalmış bir olaydan daha fazlasıdır, çünkü şu anda bile "Mesih'in kalbi, İsa'nın görevinin sebebi olarak atfettiği (bkz. Lk 4,18; Is 61,1) ve Son Akşam

⁵⁶ « Bisogna che il mondo sappia che io amo il Padre » (Gv 14,31). « Io e il Padre siamo una cosa sola » (Gv 10,30). « Io sono nel Padre e il Padre è in me » (Gv 14,10).

⁵⁷ « Vado al Padre » (pros ton Patéra: Gv 16,28). « Io vengo a te » (pros se: Gv 17,11).

⁵⁸ « Eis ton kolpon tou Patrós ».

⁵⁹ Adv. Haer., III, 18, 1: PG 7, 932

⁶⁰ In Joh., II, 2: PG 14, 110.

⁶¹ Angelus, 23 giugno 2002: L'Osservatore Romano, 24-25 giugno 2002, p. 1.

Yemeği'nde gönderileceğini vaat ettiği Kutsal Ruh'un eyleminde canlıdır. Kilise'nin ortaya çıktığı Mesih'in delinmiş yanının işaretindeki zenginliğini kavramamızı sağlayan Ruh'tur (bkz. Sacrosanctum Concilium, 5)".⁶² Tek kelimeyle, "sadece Kutsal Ruh, Mesih'in kalbinde bulunan 'içsel insanın' doluluğunu önümüze açabilir. Sadece O, insan kalplerimizin bu doluluktan adım adım güç almasını sağlayabilir".⁶³

76. Ruhun gizemli işleyişine daha derinlemesine dalmaya çalışırsak, içimizde inleyerek "Abba!" dediğini görürüz. Gerçekten de, "sizin çocuklar olduğunuzun kanıtı, Allah'ın Oğlu'nun Ruhunu yüreğimize gönderip 'Abba! Baba!' diye haykırmasıdır (Galatyalılar 4,6). Çünkü "Ruh, bizim ruhumuzla birlikte Allah'ın çocukları olduğumuza tanıklık eder." (Romalılar 8,16). Mesih'in insan yüreğinde iş başında olan Kutsal Ruh, onu durmaksızın Baba'ya çeker. Ruh, bizi lütuf aracılığıyla Mesih'in duygularıyla birleştirdiğinde, bizi Oğul'un Baba ile ilişkisine ortak eder ve böylece "Abba! Baba! diye haykırdığımız bir evlat olma ruhu" alırız. (Romalılar 8,15).

77. Böylece, bizi yaşamın kaynağı ve lütfun nihai kaynağı olan Baba'ya yönlendiren Ruh'un telkinleri sayesinde Mesih'in kalbiyle olan ilişkimiz değişir. Mesih bizden sadece kendisinde kalmamızı beklemez. Onun sevgisi "Babanın merhametinin açıklanmasıdır"⁶⁴ ve arzusu, kalbinden fışkıran Ruh tarafından yönlendirilerek, "Onunla ve O'nun içinde" Babaya yükselmemizdir. Mesih "aracılığıyla"⁶⁵ Mesih "ile birlikte"⁶⁶ ve Mesih "içinde" Babaya şan veririz.⁶⁷ Aziz II. Yuhanna Pavlus, "Kurtarıcının kalbinin bizi, her gerçek sevginin kaynağı olan Babanın sevgisine geri dönmeye davet ettiğini" öğretti.⁶⁸ Mesih'in kalbi aracılığıyla bize gelen Kutsal Ruh'un, yüreğimizde beslemeye çalıştığı şey tam olarak budur. Bu nedenle, ayın, Ruh'un canlandırıcı çalışması aracılığıyla, her zaman Mesih'in dirilmiş yüreğinden Babaya hitap eder.

⁶² Aziz II. Yuhanna Pavlus, *İnsanlığın İsa'nın Kutsal Kalbine Adanmasının Yüzüncü Yıldönümü Mesajı*, Vaşova, 11 Haziran 1999, Solennità del Sacro Cuore di Gesù: *L'Osservatore Romano*, 12 Haziran 1999, s. 5.

⁶³ ID., Angelus, 8 giugno 1986, 4: *L'Osservatore Romano*, 9-10 giugno 1986, p. 5.

⁶⁴ *Omelia*, Visita al Policlinico Gemelli e alla Facoltà di Medicina dell'Università Cattolica del Sacro Cuore, 27 giugno 2014: *L'Osservatore Romano*, 29 giugno 2014, p. 7.

⁶⁵ *Ef* 1,5.7; 2,18; 3,12.

⁶⁶ *Ef* 2,5.6; 4,15.

⁶⁷ *Ef* 1,3.4.6.7.11.13.15; 2,10.13.21.22; 3,6.11.21.

⁶⁸ İnsan Irkının İsa'nın İlahi Kalbine Adanmasının Yüzüncü Yıldönümü Mesajı, Vaşova, 11 Haziran 1999, İsa'nın Kutsal Kalbi Bayramı: *L'Osservatore Romano*, 12 Haziran 1999, s. 5.

Magisterium'un Son Öğretileri

78. Mesih'in kalbi, birçok şekilde, Hristiyan maneviyatının tarihinde her zaman mevcut olmuştur. Kutsal Yazılarda ve Kilise'nin yaşamının ilk yüzyıllarında, Rab'bin yaralı yanının görüntüsü altında, bir lütuf çeşmesi ve derin ve sevgi dolu bir karşılaşmaya çağrı olarak ortaya çıkmıştır. Aynı görünüşte, geçmişte ve günümüzde çok sayıda azizin yazılarında yeniden ortaya çıkmıştır. Son yüzyıllarda, bu maneviyat, İsa'nın Kutsal Kalbine adanmışlığın belirli biçimini yavaş yavaş almıştır.

79. Seleflerimden birkaçı, Mesih'in kalbi hakkında çeşitli şekillerde konuşmuş ve kendimizi ona birleştirmemiz için bizi teşvik etmiştir. On dokuzuncu yüzyılın sonunda, XIII. Leo, kendimizi Kutsal Kalbe adamamızı teşvik etmiş ve böylece Mesih ile birleşme çağrımızı ve sonsuz sevgisinin ihtişamı önündeki hayretimizi birleştirmiştir.⁶⁹ Yaklaşık otuz yıl sonra, Pius XI bu bağlılığı Hristiyan inancının deneyiminin bir "özeti" olarak sundu.⁷⁰ Pius XII, Kutsal Kalp hayranlığının, yüce bir sentez olarak, İsa Mesih'e borçlu olduğumuz ibadeti olağanüstü bir şekilde ifade ettiğini ilan etmeye devam etti.⁷¹

⁶⁹ « Quoniamque inest in Sacro Corde symbolum atque expressa imago infinitae Iesu Christi caritatis, quae movet ipsa nos ad amandum mutuo, ideo consentaneum est dicere se Cordi eius augustissimo: quod tamen nihil est aliud quam dedere atque obligare se Iesu Christo [...]. En alterum hodie oblatum oculis auspiciatissimum divinissimumque signum: videlicet Cor Iesu sacratissimum, superimposita cruce, splendidissimo candore inter flammas elucens. In eo omnes collocandae spes: ex eo hominum petenda atque expectanda salus » (Lett. enc. Annum Sacrum [25 maggio 1899]: ASS 31 [1898-99], 649; 651).

⁷⁰ « Bu en mutlu işaretle ve onun yaydığı biçimde, dinin tüm özü ve özellikle de zihinleri İsa Mesih'i yakından tanımaya daha kolay bir yolla yönlendiren ve yürekleri onu daha ateşli bir şekilde sevmeye ve onu daha cömertçe taklit etmeye teşvik eden daha mükemmel bir yaşamın normu bulunmuyor mu?» (Lett. enc. Miserentissimus Redemptor [8 maggio 1928]: AAS 20 (1928), 167.

«Ve Kutsal Kalpte İsa Mesih'in sonsuz şefkatinin sembolü ve belirgin imgesi bulunduğundan, bu bizi birbirimizi sevmeye yönelttiğinden, kendimizi onun en yüce Kalbine adamak uygundur: ancak bu, İsa Mesih'e kendini vermekten ve O'na adamaktan başka bir şey değil [...]. İşte bugün gözlerimize en hayırlı ve en ilahi işaretlerden biri daha sunuluyor: Haç üzerinde bulunan ve alevlerin ortasında en görkemli parlaklıkla parlayan İsa'nın en kutsal Kalbi. "Bütün umut O'na bağlanmalıdır: İnsan kurtuluşu O'ndan aramalı ve beklemelidir" (Mektup. Annum Sacrum [25 Mayıs 1899]: ASS 31 [1898-99], 649; 651).

« O en mutlu işaretle ve ondan ortaya çıkan biçimde sadece dinin dayanağını ve özellikle de en mükemmel hayatın normlarını, birine en kolay şekilde rehberlik edenlerin, Mesih'i nasıl daha ateşli ve daha cömertçe taklit edebileceğini düşündüklerini merak ediyorum? » (Miserentissimus Redemptor Genelgesi [8 Mayıs 1928]: AAS 20 (1928), 167.

⁷⁰ Catechesi, 8 giugno 1994, 2; L'Osservatore Romano, 9 giugno 1994, p. 5.

⁷¹ « Bu, iman erdeminin en mükemmel bir eylemidir, yani bizim tarafımızdan İlahi Kurtarıcının sevgisine mutlak ve koşulsuz bir teslimiyet ve adanmışlık eylemidir; ki O'nun delinmiş Kalbi bunun en belirgin işareti ve sembolüdür [...]; Bunda yalnızca sembolü değil, aynı zamanda, tabiri caizse, kurtuluşumuzun tüm gizeminin sentezini de hayranlıkla izleyebiliriz [...]. İsa Mesih, insanların sevgisini tanımalarını ve takdir etmelerini sağlamak için en uygun simgenin Kalbi olduğunu açıkça ve tekrar tekrar belirtmiştir; ve aynı zamanda bunu modern zamanlarda Kilise'nin manevi ihtiyaçları için bir tür merhamet ve lütuf işareti ve taahhüdü olarak oluşturdu" (Haurietis Aquas'ın Genelgesi [15 Mayıs 1956], Önsöz; III; IV: AAS 48 (1956), 311; 336; 340).

80. Daha yakın zamanda, Aziz II. Yuhanna Pavlus, bu bağlılığın son yüzyıllardaki büyümesini, Rab'bin merhametinin zenginliğini ihmal eden katı ve bedensiz maneviyat biçimlerinin yükselişine bir yanıt olarak sundu. Aynı zamanda, bunu Allah'a yer bırakmayan bir dünya yaratma girişimlerine direnmek için zamanında bir çağrı olarak gördü. "İki yüzyıl önce Avrupa'da Azize Margarita Maria Alacoque'un mistik deneyimlerinin etkisiyle gelişen Kutsal Kalp'e bağlılık, Allah'ın sonsuz merhametini hiçe saymakla sonuçlanan Jansenist (Ç. N. Jansenizm, Allah'ın lütuf aşılmasındaki rolünün karşı konulamaz olduğunu ve insan onayı gerektirmediğini ileri sürer. Katolik Kilisesi Katekizmi, Roma Katolik konumunu "Allah'ın özgür girişiminin insanın özgür tepkisini gerektirdiğini" belirtir, yani insanların Allah'ın lütuf armağanını özgürce onayladıkları veya reddettikleri belirtilir) titizliğe bir yanıtı... Üçüncü milenyumun erkekleri ve kadınları, Allah'ı ve kendilerini tanımak için Mesih'in kalbine ihtiyaç duyarlar; sevgi medeniyetini inşa etmek için buna ihtiyaç duyarlar".⁷²

81. Papa XVI. Benedictus, Mesih'in kalbinde samimi ve günlük bir varlığı kendi hayatlarımızda tanımamızı istedi: "Her insanın kendi hayatı için bir 'merkeze', günlük varoluşun olaylarında, durumlarında ve mücadelelerinde yararlanabileceği bir hakikat ve iyilik kaynağına ihtiyacı vardır. Hepimiz, sessizce durduğumuzda, yalnızca kendi kalbimizin atışını değil, daha da derinlerde, inancın duyularıyla algılanabilen ve yine de çok daha gerçek olan güvenilir bir varlığın atışını hissetmemiz gerekir: Mesih'in varlığı, dünyanın kalbi".⁷³

Diğer Görüşler Ve Güncel Olaylarla İlişkiler

82. Mesih'in kalbinin anlamlı ve sembolik imgesi, Kutsal Ruh tarafından Mesih'in sevgisiyle karşılaşmamız için bize bahşedilen tek araç değildir, ancak gördüğümüz gibi, özellikle ayrıcalıklı bir araçtır. Yine de, meditasyon, İncil'in okunması ve ruhsal olgunlukta büyüme yoluyla sürekli olarak zenginleştirilmesi, derinleştirilmesi ve yenilenmesi gerekir. Papa XII. Pius, Kilise'nin, "İsa'nın kalbinde 'resmi' bir imgeyi, yani ilahi sevgisinin mükemmel ve mutlak bir işaretini tefekkür etmemiz ve ona tapmamız gerektiğini, çünkü bu sevginin özünün hiçbir şekilde yaratılmış hiçbir imgeyle yeterince ifade edilemeyeceğini" iddia etmediğini açıkça belirtti.⁷⁴

⁷² Catechesi, 8 giugno 1994, 2: L'Osservatore Romano, 9 giugno 1994, p. 5.

⁷³ Angelus, 1 giugno 2008: L'Osservatore Romano, 2-3 giugno 2008, p. 1.

⁷⁴ Lett. enc. Haurietis Aquas (15 maggio 1956), IV: AAS 48 (1956), 344.

83. Mesih'in kalbine bağlılık, Hristiyan yaşamımız için, Rab'bin tanrısal ve insanî sevgisinin gizemine olan inancımızdaki açıklığımızı ve hayranlığımızı ifade ettiği ölçüde esastır. Bu anlamda, Kutsal Kalp'in İncil'in bir sentezi olduğunu bir kez daha teyit edebiliriz.⁷⁵ Mesih'in kalbine bağlılığı tutkuyla teşvik eden bazı azizlerin anlattığı vizyonların veya mistik görülerin, ima edenler tarafından Allah'ın sözüymüş gibi inanılması zorunlu şeyler olmadığını hatırlamamız gerekir.⁷⁶ Bununla birlikte, bunlar zengin birer teşvik kaynağıdır ve hiç kimse kendi ruhsal yolculuğunda yardımcı olmasalar bile, onları takip etmeye zorlanmasalar bile, büyük ölçüde faydalı olabilirler. Ancak aynı zamanda, Pius XII'nin de belirttiği gibi, bu bağlılığın "kökenini özel vahiylerle borçlu olduğu" söylenemeyeceğini aklımızda tutmalıyız.⁷⁷

84. Örneğin, her ayın ilk Cuma günü Efkariya komünyonunun teşvik edilmesi, birçok insanın Allah'ın merhametine ve bağışlamasına artık güvenmedikleri ve komünyonu mükemmel olan için bir tür ödül olarak gördükleri için komünyon almayı bıraktığı bir zamanda güçlü bir mesaj gönderdi. Jansenizm bağlamında, bu uygulamanın yayılmasının son derece yararlı olduğunu kanıtladı, çünkü Efkariya'da Mesih'in yüreğinin merhametli ve her zaman mevcut sevgisinin bizi onunla birleşmeye davet ettiğinin daha net bir şekilde anlaşılmasına yol açtı. Bu uygulamanın kendi zamanımızda da farklı bir nedenden dolayı benzer şekilde yararlı olabileceği de söylenebilir. Günümüz dünyasının çılgın temposu ve boş zamana, tüketime ve eğlenceye, cep telefonlarına ve sosyal medyaya olan saplantımız arasında, hayatlarımızı Efkariya'nın gücüyle beslemeyi unutuyoruz.

85. Hiç kimse her Perşembe bir saatini ibadetle geçirmek zorunda hissetmese de, bu uygulama kesinlikle tavsiye edilmelidir. Bunu, kardeşlerimizin ve kız kardeşlerimizin çoğuyla birlik içinde, bağlılıkla yerine getirdiğimizde ve Efkariya'da Mesih'in yüreğinin muazzam sevgisini keşfettiğimizde, "Kilise ile birlikte, beden alan Sözü'nün yüreği aracılığıyla insan ırkını sevmeye kadar giden ilahi sevginin işaretine ve tezahürüne tapınıyoruz".⁷⁸

⁷⁵ Cfr *ivi*: AAS 48 (1956), 336.

⁷⁶ « Özel vahiylerin değeri, esasen herkese açık vahiylerden farklıdır: bu bizim inancımızı gerektirir [...]. Özel bir vahiy [...] sunulan, ancak kişinin kullanmak zorunda olmadığı bir yardımdır» (XVI. BENEDICTUS, Apostolic Exhortation *Verbum Domini* [30 Eylül 2010], 14: AAS 102 [2010], 696).

⁷⁷ Lett. enc. *Haurietis Aquas* (15 maggio 1956), IV: AAS 48 (1956), 340.

⁷⁸ *Ivi*: AAS 48 (1956), 344.

86. Bu, insani, duygusal, bedensel olan her şeye tepeden bakan ve en nihayetinde böyle bir bağlılığın bizi En Yüce Allah'a olan en saf hayranlıktan uzaklaştırdığına inanan birçok Jansenist için anlaşılması zor bir durumdu. Pius XII, Allah'ı çok yüksek, çok ayrı, çok uzak gören ve halkın dindarlığının hassas ifadelerini tehlikeli ve kilise denetimine ihtiyaç duyan bazı grupların seçkin tutumunu "sahte mistisizm"⁷⁹ olarak tanımlamıştır.

87. Bugün, Jansenizm yerine, Allah'tan arınmış bir dünya inşa etmeyi amaçlayan güçlü bir sekülerleşme dalgasının karşısında olduğumuz ileri sürülebilir. Toplumlarımızda, sevgi Allah'ı ile kişisel bir ilişkiyle hiçbir ilgisi olmayan, ancak bedensiz bir maneviyatın yeni tezahürleri olan çeşitli dindarlık biçimlerinin çoğaldığını da görüyoruz. Kilise içinde de, zararlı bir Jansenist düalizminin yeni biçimlerde tekrar ortaya çıktığı konusunda uyardım. Bu, son on yıllarda yenilenmiş bir güç kazandı, ancak bu, Hristiyanlığın ilk yüzyıllarında "bedenin kurtuluşu" gerçeğini kabul etmeyi reddettiği için çok büyük bir manevi tehdit olduğu kanıtlanan Gnostisizmin yeniden canlanmasıdır. Bu nedenle, bakışlarımı Mesih'in kalbine çeviriyorum ve hepimizi ona olan bağlılığımızı yenilemeye davet ediyorum. Umarım bu, günümüzün hassasiyetlerine de hitap eder ve böylece bu bağlılığın etkili bir yanıt sunduğu eski ve yeni düalizmlerle yüzleşmemize yardımcı olur.

88. Mesih'in kalbinin bizi, dışsal faaliyetlere, İncil'le pek ilgisi olmayan yapısal reformlara, takıntılı yeniden örgütlenme planlarına, dünyevi projelere, seküler düşünce biçimlerine ve zorunlu programlara aşırı derecede kapılmış topluluklarda ve ruhbanlarda bulunan başka bir tür ikilikten de kurtardığını eklemek isterim. Sonuç, genellikle imanın şefkatli tesellilerinden, başkalarına hizmet etmenin sevincinden, misyona kişisel bağlılığın coşkusundan, Mesih'i tanımanın güzelliğinden ve sunduğu dostluktan ve hayatlarımıza verdiği nihai anlamdan doğan derin minnettarlıktan uzak bir Hristiyanlıktır. Kısacası, aldatıcı bir aşkıncılığın, aynı derecede bedensiz bir başka biçimi.

89. Günümüzde çok yaygın olan bu tutumlara bir kez yenik düştüğümüzde, onlardan kurtulma arzumuzu kaybetme eğilimindeyiz. Bu beni, tüm Kilise'ye, Kutsal Kalbinde temsil edilen Mesih'in sevgisi üzerine yenilenmiş bir düşünce önermeye yöneltiyor.

⁷⁹ Ibid.

Çünkü orada tüm İncil'i, inancımızın gerçeklerinin bir sentezini, imanla taptığımız ve aradığımız her şeyi, en derin ihtiyaçlarımıza cevap veren her şeyi buluruz.

90. Mesih'in kalbini, İncil'in somutlaşan sentezini tefekkür ettiğimizde, Bebek İsa'nın Aziz Teresas'ı örneğini izleyerek, "kendimize değil, bizi koşulsuz seven ve İsa Mesih'in çarmihinde bize her şeyi vermiş olan bir Allah'ın sonsuz merhametine yürekten güvenebiliriz".⁸⁰ Teresa bunu başarabildi çünkü Mesih'in kalbinde Allah'ın sevgi olduğunu keşfetmişti: "Bana sonsuz merhametini bahşetti ve ben onun aracılığıyla diğer ilahi mükemmellikleri tefekkür ediyorum ve hayranlık duyuyorum".⁸¹ Bu yüzden Mesih'in kalbine doğru bir ok gibi yönlendirilmiş herkesin bildiği bir dua basitçe şöyle der: "İsa, sana güveniyorum".⁸² Başka hiçbir söze gerek yok.

91. Aşağıdaki bölümlerde, Kutsal Kalbe olan çağdaş bağlılığın bizi beslemeye ve İncil'e daha da yakınlaştırmaya devam edebilmesi için birleştirmesi gereken iki temel yönü vurgulayacağız: kişisel ruhsal deneyim ve toplumsal İncil görevi taahhüdü.

⁸⁰ Esort. ap. C'est la confiance (15 ottobre 2023), 20: L'Osservatore Romano, 16 ottobre 2023.

⁸¹ S. Teresa di Gesù Bambino, Ms A, 83v^o: Opere complete, Roma 1997, 209.

⁸² S. Maria Faustina Kowalska, Diario. La Misericordia Divina nella mia anima (1° quaderno, 22 febbraio 1931), Città del Vaticano 2021, 74.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İÇECEK OLARAK KENDİNİ VEREN BİR SEVGİ

92. Şimdi Kutsal Yazılara, her şeyden önce Allah'ın vahiyleriyle karşılaştığımız Vahyedilmiş metinlere geri dönelim. Orada ve Kilise'nin yaşayan Geleneğinde, Rab'bin tarih boyunca bize söylemek istediklerini duyarız. Bu şekilde Eski ve Yeni Ahit'ten birkaç metin okuyarak, halkının çağlar boyunca büyük manevi hac yolculuğuna rehberlik eden Allah'ın sözünün etkilerini kavrayacağız.

Allah'ın Sevgisine Susamak

93. İncil, çölde yolculuk eden ve özgürlük özlemi çeken insanların hayat veren suyun bolluğu vaadini aldıklarını gösterir: " Kurtuluş pınarlarından sevinçle su alacaksınız" (Yeşaya 12,3). Mesihsel kehanetler, arındırıcı suyun imgesi etrafında giderek birleşti: "Üzerinize temiz su dökeceğim, arınacaksınız... İçinize yeni bir ruh koyacağım" (Hez. 36,25-26). Bu su, Allah'ın halkına, Mabet'ten akan ve ardından bir yaşam ve kurtuluş zenginliği getiren bir çeşme gibi yaşamın doluluğunu bahşedecekti. " Oraya varınca, ırmağın her iki kıyısında birçok ağaç gördüm... Irmağın aktığı yerlerde her çeşit canlı yaratık kaynaşacak... oradaki tuzlu suyu tatlı suya dönüştürecek. Irmak aktığı her yere yaşam getirecek" (Hez. 47,7-9).

94. İsrail'in çöldeki kırk yıllık yolculuğunu hatırlatan Yahudi Çadırlar (Sukkot) Bayramı, yavaş yavaş suyun sembolizmini merkezi bir unsur olarak benimsemiştir. Bu bayram, her sabah su sunma ayini içermektedir. Festivalin son gününde Mabet'e doğru büyük bir alay düzenlenir, sunağın etrafında yedi kez döndükten sonra, sevinç ile haykırarak Su, Allah'a görkemli bir tören ile sunulur⁸³.

95. Mesih çağının gelişi halk için fişkıran bir pınar olarak tanımlanır: " Davut soyuyla Yeruslaim'de oturanların üzerine lütuf ve yakarış ruhunu dökeceğim. Bana, yani destiklerine bakacaklar... O gün Davut soyunu ve Yeruslaim'de yaşayanları günahattan ve ruhsal kirlilikten arındırmak için bir pınar açılacak. " (Zek 12,10; 13,1).

96. Böğrü delinmiş bir adam, akan bir pınar, şefkat ve yakarış ruhunun dışarı dökülmesi: ilk Hıristiyanlar kaçınılmaz olarak bu vaatlerin Mesih'in delinmiş böğründe, yeni hayatın kaynağında gerçekleştiğini düşündüler. Yuhanna'nın incilinde

⁸³ Cfr Mişna Sukkâ IV, 5. 9.

bu peygamberliğin nasıl gerçekleştiğini görüyoruz. İsa'nın yaralı tarafından, Ruh'un suyu fışkırdı: "Askerlerden biri mızrakla böğrünü deldi ve hemen kan ve su aktı" (Yuhanna 19,34). Daha sonra İncilci, Kudüs'te açılan bir çeşmeden ve deşilmiş olandan bahseden kehaneti hatırlar "Bedenini desteklerine bakacaklar" (Yuhanna 19,37). Böylece, halkın gözlerini böğrü delinmiş adama çevirdiklerinde Yeruşalim'de bir pınar açılacağına dair vaatte bulunan peygamberin duyurusuna devam ediyor (bkz. Zekeriya 12,10). Açık çeşme, Mesih'in delinmiş böğrüdür.

97. Daha önce, Yuhanna İncili bu olaydan bahsetmişti, "bayramın son günü"nde (Yuhanna 7, 37), İsa büyük töreni kutlayan insanlara şöyle haykırmıştı: "Susayan herkes bana gelsin ve içsin... yüreğinden diri su ırmakları akacaktır" (Yuhanna 7, 37-38). Ancak bunun gerçekleşmesi için İsa'nın "saatinin" gelmesi gerekiyordu, çünkü o "henüz yüceltilmemişti" (Yuhanna 7,39). Bu gerçekleşme çarmıhta, Rab'bin böğründen akan kan ve suda gelecekti.

98. Vahiy Kitabı, bedeni delinen kişinin ve pınarın kehanetlerini ele alır: "her göz onu görecektir, hatta onun bedenini deşenler bile" (Vahiy 1,7); "Susayan herkes gelsin; dileyen herkes yaşam suyunu armağan olarak alsın" (Vahiy 22,17).

99. İsa'nın delinmiş böğrü, Allah'ın halkına sayısız şekilde gösterdiği sevginin kaynağıdır. Şimdi onun sözlerinden bazılarını hatırlayalım: "Gözlerimde değerli ve saygıdeğer olduğun için seni seviyorum" (Yeşaya 43,4).

"Ama RAB, 'Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi?' diyor, 'Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi? Kadın unutabilir, Ama ben seni asla unutmam. 16Bak, adını avuçlarıma kazıdım, Duvarlarını gözlüyorum sürekli.'" (Yeşaya 49,15-16).

"Dağlar yerinden kalksa, tepeler sarsılsa da sadakatim senin üzerinden kalkmaz, Esenlik antlaşmam sarsılmaz" (Yeşaya 54,10).

"Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim." (Yeremya 31,3).

"Allah'ın RAB, o güçlü Kurtarıcı seninle. Alabildiğine sevinecek senin için, sevgisiyle seni yenileyecek, ezgilerle coşacak." (Se 3,17).

100. Peygamber Hoşea, "Onları insancıl iplerle, sevgi bağlarıyla kendime çektim" (Hoş 11,4) diyen Allah'ın yüreğinden bahsedecek kadar ileri gider. Bu sevgi reddedildiğinde, Rab, "Yüreğim içimde harekete geçiyor; şefkatim sıcak ve yumuşak hale geliyor" (Hoş

11,8) diyebilirdi. Allah'ın merhametli sevgisi her zaman zafer kazanır (bkz. Hoş 11,9) ve en yüce ifadesini, kesin sevgi Sözü olan Mesih'te bulacaktı.

101. Mesih'in delinmiş kalbi, Kutsal Yazılar'da bulunan tüm Allah'ın sevgi beyanlarını somutlaştırır. Bu sevgi, sadece sözcüklerden ibaret değildir; aksine, Oğlu'nun açık böğrü, sevdikleri için bir yaşam kaynağıdır, halkının susuzluğunu gideren pınardır. Aziz II. Yuhanna Pavlus'un belirttiği gibi, "[Kutsal Kalbe] bağlılığın temel unsurları, Kilise'nin tarihi boyunca maneviyatına kalıcı bir şekilde aittir; çünkü Kilise, başlangıçtan beri, Çarmıh'ta delinmiş Mesih'in kalbine bakmıştır".⁸⁴

Tarihteki Sözü'nün Yankıları

102. Allah'ın Sözü'nün Hristiyan inancının tarihinde yarattığı etkilerden bazılarını ele alalım. Özellikle Anadolu'da yaşamış Kilise Babalarından bazıları İsa'nın böğründe bulunan yarayı, Ruh'un suyunun, Söz'ün, lütfunun ve onu ileten kutsalların kaynağı olarak belirtmektedirler. Şehitlerin dayanma gücü, "Mesih'in böğründen akan diri suyun göksel kaynağından"⁸⁵ veya Rufinus'un tercüme ettiği gibi, "Mesih'in böğründen çıkan göksel ve ebedi kaynaklardan"⁸⁶ gelir. Ruhtan yeniden doğan biz inananlar, kayadaki çatlaktan geliyor "Mesih'in bağrından çıkıyoruz"⁸⁷ O'nun kalbi olarak yorumladığımız delinen böğrü, Kutsal Ruh'la doludur ve bize yaşam veren diri su oradan gelir. "Ruh'un pınarı tamamen Mesih'tedir".⁸⁸ Aldığımız Ruh bizi dirilmiş Rab'den uzaklaştırmaz, fakat bizi onunla doldurur, çünkü Ruh'tan içtiğimizde Mesih'in kendisinden içmiş oluruz. Aziz Ambrosius'un sözleriyle: "Mesih'ten iç, çünkü o, suyun fişkırdığı kayadır. Mesih'ten iç, çünkü o, yaşamın kaynağıdır. Mesih'ten iç, çünkü o, akarsuları Allah kentini sevindiren nehirdir. Mesih'ten iç, çünkü o bizim barışımızdır. Mesih'ten iç, çünkü onun böğründen diri su akar".⁸⁹

103. Aziz Augustinus, Rab ile kişisel karşılaşmamızın yeri olarak Kutsal Kalbe adanmışlığın yolunu açtı. Augustinus için, Mesih'in yaralı yanı yalnızca lütuf ve sakramentlerin kaynağı değil, aynı zamanda Mesih ile yakın birliğimizin simgesi, bir sevgi karşılaşmasının ortamıdır. En değerli bilgeliğin kaynağını, yani onu orada tanırız.

⁸⁴ Lettera al Reverendo Padre Peter-Hans Kolvenbach, Preposito generale della Compagnia di Gesù, Paray-le-Monial (Francia), 5 ottobre 1986: L'Osservatore Romano, 7 ottobre 1986, p. IX.

⁸⁵ Atti dei Martiri di Lione, in EUSEBIO DI CESAREA, Hist. Eccles., V, 1, 22: PG 20, 418.

⁸⁶ RUFINUS, V, 1, 22: GCS, Eusebius II, 1, p. 411, 13s.

⁸⁷ S. GIUSTINO, Dial. 135: PG 6,787.

⁸⁸ NOVAZIANO, De Trinitate, 29: PL 3, 944. Cfr S. GREGORIO DI ELVIRA, Tractatus Origenis de libris Sanctarum Scripturarum, XX, 12: CCL 69, 144.

⁸⁹ S. AMBROGIO, Expl. Ps. I, 33: PL 14, 983-984.

Aslında, Augustinus, sevilen havari Yuhanna'nın Son Akşam Yemeği'nde İsa'nın göğsüne yaslanarak bilgeliğin gizli yerine yaklaştığını yazar.⁹⁰ Burada, soyut bir teolojik gerçeğin yalnızca entelektüel tefekkürü ile karşı karşıya değiliz. Aziz Hiyeronimus'un açıkladığı gibi, tefekkür yeteneğine sahip bir kişi "sadece akan suyun güzelliğinden zevk almaz, fakat Rab'bin böğründen akan diri sudan içer".⁹¹

104. Aziz Bernard, Rab'bin delinmiş yanının sembolizmini ele aldı ve bunu açıkça kalbinin tüm sevgisinin açıklanması ve dışa vurumu olarak gördü. Bu yara aracılığıyla, Mesih bize kalbini açar ve sevgisinin ve merhametinin sınırsız gizemi bizim için erişilebilir hale gelir ve böylece onu kendi üstümüze alabiliriz: "Rabbin böğründen kendimde eksik olanı alıyorum, çünkü onun böğrü merhamet doludur ve bütün çatlaklar merhametle dolup taşar. Onu çarmıha gerenler ellerini ve ayaklarını deldiler, böğrünü mızrakla deldiler. Ve o deliklerden kayadan akan bal ve taştan akan yağın tadını alıyorum, tadın ve görün, Rab ne iyidir... demirden mızrak canını deldi ve kalbine kadar yaklaştı, artık benim zayıflığıma acıyamaz halde. Kalbin gizine girmek artık bedenın yaraları yoluyla açıldı, merhametin yüce sakramenti ortaya çıktı Allahımızın merhametinin en derin yeri göze görünür oldu.".⁹²

105. Bu tema özellikle, bizi kendi bağrından besleyen İsa'nın kalbine girmeye davet eden Saint-Thierry'li Guglielmo'da yeniden ortaya çıkar⁹³. Guglielmo açısından "tüm sanatların en üstünü sevgi sanatı" olduğunu hatırlarsak bu şaşırtıcı değildir... Sevgi, doğanın Yaratıcısından ilham alır... Sevgi ruhun bir kuvvetidir ve onu doğal bir ağırlıkla kendisine özgü yere ve amaca götürür".⁹⁴ Sevginin tam olarak hüküm sürdüğü ona özgü yer de Mesih'in kalbidir: "Ya Rab, kucakladığın ve kollarında tuttuğun kişileri, kalbine götürmezsen nereye götürürsün? İsa, senin yüreğin, senin tanrısallığının tatlı mannasıdır" (bkz. İbr. 9,4). Onu, her türlü bilgiyi aşan, ruhunun altın kabında kendi içinde saklıyorsun. Senin kucağınla oraya götürülenler ne mutludur. Ne mutlu, bu derinliklere dalmış olanlara! Onlar senin tarafından kalbinin sırrına gizlenmiş olanlardır."⁹⁵

⁹⁰ Cfr Tract. in Joann. 61, 6: PL 35,1801.

⁹¹ *Epist. ad Rufinum* 3, 4.3: PL 22, 334.

⁹² *Sermones in Cant.* 61, 4: PL 183, 1072.

⁹³ Cfr *Expositio altera super Cantica Canticorum*, c. 1: PL 180,487.

⁹⁴ GUGLIELMO DI SAINT-THIERRY, *De natura et dignitate amoris*, 1: PL 184, 379.

⁹⁵ *Id., Meditativae Orationes* 8, 6: PL 180, 230.

106. Aziz Bonaventura bu iki ruhsal akımı birleştirir. Mesih'in kalbini sakramentlerin ve lütfun kaynağı olarak sunar ve bu kalbin tefekkürünün arkadaşlar arasındaki bir ilişki, kişisel bir sevgi karşılaşması haline gelmesini ister.

107. Bonaventura, Rab'bin yaralı böğründen, yani yaşam pınarından akan lütfun ve sakramentlerin güzelliğini takdir etmemize yardımcı olur. "Çarmıhta uyuyan Mesih'in yanından Kilise oluşsun ve bedenini destekleri kişiye bakacaklar' diyen Kutsal Yazı yerine gelsin diye, askerlerden biri ona mızrakla vurdu ve böğrünü deldi. O yaradan akan kan ve suda, kurtuluşumuzun bedeli onun yüreğinin gizli pınarından akabilsin, Kilise'nin sakramentleri lütfun yaşamını bahşedebilsin ve böylece Mesih'te yaşayanlar için, sonsuz yaşama fişkıran diri pınardan doldurulmuş bir kâse gibi olabilsin diye İlahi Takdir buna izin verdi." ⁹⁶

108. Bonaventura daha sonra, lütfun kavuşmanın bir tür sihir veya neo-platonik bir yayılma olarak değil, Mesih ile doğrudan bir ilişki, kalbinde bir ikamet olarak görülmesi için bir adım daha atmamızı ister, böylece o kaynaktan içen herkes Mesih'in bir dostu, sevgi dolu bir kalp olur. "Öyleyse ayağa kalk, Mesih'in dostu olan ruh, ve kayadaki kovukta yuva yapan güvercin ol; bir yuva bulan ve sürekli onu gözetken serçe ol; iffetli sevgisinin yavrularını o en kutsal yarıktaki saklayan kumru ol"⁹⁷.

Mesih'in Kalbine Bağlılığın Yayılması

109. Mesih'in böğründeki yaradan yavaş yavaş yayılan lütfun yaşamı özellikle manastır yaşamında kalbin şeklini almaya başladı. Tarih boyunca Mesih'in Kalbi kültürünün kendisini aynı şekillerde göstermediğini ve modern çağda geliştirilen, çeşitli manevi deneyimlerle bağlantılı yönlerin tahmin edilemeyeceğini ve hatta tohumlarını İncil'de görebileceğimiz bu tapınmanın ortaçağ biçimleriyle karşılaştırılmayacağını biliyoruz. Ancak bugün Kilise, tapınmanın bazı ayrıntılarının daha açık ve daha tam anlamını tanımanın veya bunları anlamının ve açıklamanın her zaman mümkün olacağını bilerek, Kutsal Ruh'un yüzyıllar boyunca bize verdiği hiçbir iyiliği ve yeni özellikleri küçümsememektedir.

110. Çeşitli kadın azizler, Mesih ile karşılaşmalarını hayat kaynağı ve iç huzuru diye adlandırdıkları Mesih'in kalbinde dinlenmek ifadesi ile aktarıyorlar. Azize Lutgarda, Hackebornlu Azize Matilde, Azize Angela da Foligno, Norwichli Giulianayı bunlar

⁹⁶ S. BONAVENTURA, *Lignum vitae. De mysterio passionis*, 30: *Opuscoli Spirituali*, 3, Roma 1992 (Sancti Bonaventurae Opera, XIII), 245.

⁹⁷ *Ivi*, 47

arasında sayabiliriz. Sistersiyen rahibesi Helftalı Azize Gertrude, başını Mesih'in kalbine dayayıp, kalbin atışlarını dinlediği dua anını anlatır. Aziz İncilci Yuhanna ile olan bir diyalogunda neden kendisinin de yaşamış olduğu bu deneyim hakkında hissettiklerini, İncilinde anlatmadığını sorar. Gertrude'un vardığı sonuç şöyledir: "Bu kalp atışının tatlılığı modern çağlara özgüdür, böylece yaşlı ve ılık dünya, onu dinleyerek Allah'ın sevgisinde yenilenebilir."⁹⁸ Bunun, zamanımız için bir duyuru, bu dünyanın ne kadar "yaşlandığını", Mesih'in sevgisinin her geçen gün yenilenen mesajını algılamaya ihtiyaç duyduğunu anlama çağrısı olduğunu düşünebilir miyiz? Aziz Gertrude ve Aziz Matilde, "Kutsal Kalbin en mahrem sırdaşları arasında görülüyordu"⁹⁹.

111. Özellikle Saksonyalı Ludolfo tarafından cesaretlendirilen Cartusyanlar sevginin ve Mesih İsa ile ilişkilerinin samimiyetini tam anlamıyla yaşamının yolunu Kutsal Kalbe bağlılıkta buldular. Onun Kalbindeki yaraya kim girerse, sevgi ile alevlenir. Azize Sienalı Katerina, Rabbin çektiği acıların tanık olacağımız bir şey olmadığını, ama Mesih'in açık kalbinin bizim için daha büyük bir sevgi ile güncel ve kişisel karşılaşma olasılığı olduğunu yazmıştır: "Katlandığım acıyla size kanıtladığımdan çok daha fazla sevdiğimi anlayabilesiniz diye onun açık halini görmenize imkân vererek kalbimin sırrını size açmayı istedim."¹⁰⁰

112. Mesih İsa'nın kalbine bağlılık yavaş yavaş manastır duvarlarını aşarak yeryüzünün en uzak köşelerine bunu yayan aziz hocaların, vaizlerin ve dini cemaat kurucularının maneviyatını doldurdu.¹⁰¹

113. Aziz Yuhanna Eudes'in aldığı inisiyatif özellikle önemliydi; "yoldaşlarıyla birlikte Rennes'de ateşli bir vaaz verdikten sonra, o episkoposluk bölgesinin episkoposunu Rabbiniz İsa Mesih'in Kutsal Kalbi yortusunun kutlanmasını onaylamaya ikna etti. Böyle bir bayramın kutlanmasına Kilise'de ilk kez resmi olarak izin veriliyordu. Bunu takiben, 1670 ve 1671 yılları arasında Coutances, Evreux, Bayeux, Lisieux ve Rouen episkoposları kendi episkoposluk bölgeleri için bayramın kutlanmasına izin verdiler."¹⁰²

⁹⁸ S. GERTRUDE DI HELFTA, *Legatus divinae pietatis*, IV, 4, 4: SCh, 255, 66.

⁹⁹ LEONE DEHON, *Directoire spirituel des prêtres du Sacré Cœur de Jésus*, Turnhout 1936, II, cap. VII, n. 141.

¹⁰⁰ S. CATERINA DA SIENA, *Dialogo della divina provvidenza*, LXXV: FIORILLI M. – CARAMELLA S. (ed.), Bari 1928, 144.

¹⁰¹ Cfr ad esempio ANGELUS WALZ, *De veneratione divini cordis Iesu in Ordine Prædicatorum*, Roma 1937.

¹⁰² RAFAEL GARCÍA HERREROS, *Vida de San Juan Eudes*, Bo- gotá 1943, 42.

Aziz Salesli Francesco

114. Daha yakın dönemler için Aziz Salesli Francesco'nun önemli katkısından söz etmek gerekir. O, hayatın gizemini aydınlatan, kendisi ile kişisel bir sevgi ilişkisini Kutsal Kalbin konutunda yaşamaya davet eden Mesih'in açık kalbi üstüne sık sık düşünmüştür. Bu aziz doktorun, Mesih'in kalbini katı bir ahlakî gayret ya da kurallara dayalı dindarlıktan öte bu kalbin lütfundaki gizemli eyleme tam bir güven çağrısı olduğuna dair düşüncelerini görebiliriz. Aziz Salesli Francesco, Chantal Baronesine yazdığı mektupta bunu göstermektedir: "Artık kendi içimizde kalmayacağımız (...) ve ebediyen kurtarıcımızın parçalanmış böğründe konut kuracağımız benim için çok açıktır. O olmazsa hiç bir şey yapamayız; yapabilesek bile hiç bir şey yapmak istemeyiz."¹⁰³

115. Ona göre bu bağlılık lütfun doğaüstü bir hal almasından ya da yersiz bir şekilde nesneleştirilmesinden çok uzaktı, çünkü bu her bir kişinin Mesih'in huzurunda eşsiz ve kendi tekrarlanamaz gerçeği içinde bir kişisel ilişkiye davet anlamına gelmektedir ve ayrıcalıklı bir şekilde değerlendirilmektedir: "Hepimizin, içersinde adlarımızın yazılı olduğunu gördüğümüz Rabbimizin bu en tapınmaya layık ve en çok sevilecek kalbi bizim için sevginin ateşiyle tutuşmuş haldedir. (...) Bizi daima kalbinde taşıyan Rabbimiz tarafından böylesi bir sevgi ile sevmek, kuşkusuz büyük bir teselli konusudur."¹⁰⁴ Herkesin adının Mesih'in kalbine yazılı olduğunu ifade ederken Aziz Salesli Francesco Mesih'in her bir kişiye olan sevgisinin soyut ya da genel bir sevgi olmadığını, ancak iman eden kişinin kendisine verilen değeri ve tanınmış olma hissini kişiselleştirmesi açısından onu sembolize etme yolunu seçmişti. "Ne güzel bir gök! Kurtarıcı onun güneşi haline gelmiş ve onun bağı, mutlu olanların doyusuya içtiği bir pınar olmuş! Onu temaşa etmeye (seyretmeye ve onun hakkında düşünmeye) giden herkes sevginin harfleri ile ve sadece sevginin okuyup sevgi ile nakşedilen sevginin içinde yazılı olduğunu görür. Ah sevgili kızım! Adlarınız orada görünmeyecek mi? Kuşkusuz orada adlarınız olacak, çünkü kalplerimizde sevgi henüz yoksa da sevmek için ve sevgiye başlamak için bir arzu bulunuyor."¹⁰⁵

¹⁰³ Lettera a S. Giovanna Francesca di Chantal, 24 aprile 1610: Opere complete di Francesco di Sales, vol. 8/2: Lettere 1605-1610, Roma 2021, 686.

¹⁰⁴ Sermone per la II Dom. di Quaresima, 20 febbraio 1622.

¹⁰⁵ Lettera a S. Giovanna Francesca di Chantal nella Solennità dell'Ascensione del 1612: San Francesco di Sales, Tutte le lettere, vol. II (1611-1618). Roma 1967, 183, lett. n. 781.

116. Aziz Salesli Francesco bu deneyimi manevi yaşam için temel bir şey olarak değerlendirdi ve bu inancı, inancın büyük gerçekleri arasına yerleştirdi: "Evet sevgili kızım, O seni düşünüyor ve sadece seni değil, aynı zamanda saçının en ince telini bile düşünüyor. Bu, kesinlikle şüphe edilmemesi gereken bir inanç gerçeğidir".¹⁰⁶ Bundan, inanan kişinin huzur, teselli ve güç bulduğu Mesih'in Kalbinde kendisinden vazgeçme yeteneğine sahip olduğu sonucu çıkar: "Ey Allah'ım , [Kurtarıcı'nın] kollarında ve göğsünde böyle olmak ne büyük mutluluk. [...] Böyle kal sevgili kızım ve başka bir küçük Aziz Yuhanna gibi kal, diğerleri Kurtarıcı'nın masasında çeşitli yemekleri yerken, sen dinlen ve eğil, çok basit bir güven ile başın, canın, ruhun sevgi dolu göğsüne yaslansın sevgili Rabbin".¹⁰⁷ "Göğüs kafesinde, sevgili Kurtarıcımızın delinmiş böğrü tarafında dinlendiğini umuyorum. . [...] Bu Allah ne kadar iyi, sevgili kızım! Onun kalbi ne kadar güzel! Biz orada, o mukaddes mekânda kalalım".¹⁰⁸

117. Aynı zamanda, sıradan yaşamın kutsallaştırılmasına ilişkin öğretisine sadık kalan Francesco, bu deneyimin günlük varoluşumuzun faaliyetleri, görevleri ve yükümlülükleri ortasında gerçekleşmesini öneriyor. "Bana, duada bu kutsal sadeliğe, Allah'ta ki bu mükemmel terk edişe çekilen ruhların tüm eylemlerinde nasıl davranmaları gerektiğini sordunuz. Sadece duada değil, aynı zamanda günlük yaşamın yürütülmesinde de her zaman sadelik ruhuyla ilerlemeleri, ruhlarını, eylemlerini ve başarılarını terk edip tamamen Allah'ın iradesine teslim etmeleri gerektiğini; ve bunu mükemmel ve mutlak bir güvenle işaretlenmiş bir sevgiyle yapmalarını, kendilerini lütfa ve ilahi İlâhi Takdirin onlar için hissettiği sonsuz sevginin bakımına bırakmalarını söyledim."¹⁰⁹

118. Tüm bu nedenlerden dolayı, ruhsal yaşam önerisini özetleyebilecek bir sembol düşünmeye sıra geldiğinde şu sonuca vardı: "Bu nedenle, sevgili Anne, eğer kabul ederseniz, dikenli bir taçla çevrelenmiş, iki okla delinmiş tek bir kalbi armamız olarak almamız gerektiğini düşündüm."¹¹⁰

¹⁰⁶ Lettera a Maria Amata di Blonay, 18 febbraio 1618: ivi, 1056, lett. n. 140.

¹⁰⁷ Lettera a S. Giovanna Francesca di Chantal, fine novembre 1609: ivi, 610, lett. n. 552.

¹⁰⁸ Lettera a S. Giovanna Francesca di Chantal, verso il 25 febbraio 1610: ivi, 654, lett. n. 573.

¹⁰⁹ Entretien XIV, De la simplicité et prudence religieuse

¹¹⁰ Lettera a S. Giovanna Francesca di Chantal, 10 giugno 1611: San Francesco di Sales, Tutte le lettere, vol. II (1611-1618), Roma 1967, 56, lett. n. 69.

Yeni Bir Sevgi Bildirisi

119. Salezyen maneviyatının şifalı etkisi altında 17. yüzyıl sonunda Parayle-Monial olayları yer almaktadır. Azize Margherita Maria Alacoque, 1673 Aralık sonu ile 1675 Haziranı arasında meydana gelen bir dizi önemli Mesih İsa görümlerini anlatır. İlk büyük görümde dikkati çeken sevgi bildirisi bunların esasını oluşturmaktadır. İsa şöyle diyor: "İlahi Kalbim insanlara ve özellikle size olan sevgiyle o kadar tutkulu ki, artık kendi ateşli Sevgisinin alevlerini kendi içinde tutamadığından, sizin için keşfedeceğim değerli hazinelerle onları zenginleştirmem için bu hazineleri sizin aracılığınızla insanlara yayma ve kendini açığa vurma ihtiyacını hissediyor."¹¹¹

120. Azize Margherita Maria her şeyi güçlü ve coşkulu bir şekilde özetliyor: "Bana, Sevgisinin harikalarını ve onu bana açtığı o ana kadar benden gizli tuttuğu Kutsal Kalbinin açıklanamaz sırlarını o kadar çarpıcı, o kadar gerçek ve hassas bir şekilde açtı ki, bende en ufak bir şüphe gölgesi bile bırakmadı."¹¹² Daha sonraki tezahürlerde bu mesajın güzelliği yineleniyor: "Bana saf sevgisinin tarif edilemez harikalarını ve bunun onu insanlığı sevmekte ne kadar uç noktalara götürdüğünü ifşa etti".¹¹³

121. Azize Margarita Maria'nın bize aktardığı, İsa'nın sevgisinin böyle güçlü bir şekilde gerçekleşmesi, O'nunla birliğimiz için bize değerli teşvikler sunmaktadır. Onun ruhsal deneyiminin her ayrıntısını kabul etmek veya benimsemek zorunda hissetmemize gerek yok; zira sıklıkla olduğu gibi, Allah'ın müdahalesi, bireyin kendi arzuları, kaygıları ve içsel imgeleriyle ilgili insani unsurlarla birleşmektedir.¹¹⁴ Bu tür deneyimler, birçok kardeşimizde başardıkları iyiliği kabul ettiğimiz gibi, her zaman İncil'in ve Kilise'nin zengin manevi geleneğinin ışığında yorumlanmalıdır. Bu şekilde, bu inanç ve sevgi deneyimlerinde mevcut olan Kutsal Ruh'un armağanlarını tanıyabiliriz. Herhangi bir bireysel ayrıntıdan daha önemli olan, bize aktarılan mesajın özüdür; bu, Azize Margarita Maria'nın duyduğu şu sözlerle özetlenebilir: "Bu, insanları o kadar çok seven, hiçbir şeyi esirgemeyen, hatta onlara sevgisini göstermek için kendini boşaltıp tüketen bir kalptir".¹¹⁵

¹¹¹ S. Margherita Maria Alacoque, *Autobiografia*, n. 53, Roma 1983, 131.

¹¹² Age..

¹¹³ *Ivi*, 134.

¹¹⁴ Cfr Dicastero per la Dottrina della Fede, *Norme per procedere nel discernimento di presunti fenomeni soprannaturali*, 17 maggio 2024, I, A, 12.

¹¹⁵ S. Margherita Maria Alacoque, *Autobiografia*, n. 92, Roma 1983, 180

122. Bu tezahür, bizi, onunla tam ve kesin bir birliğe ulaşana kadar; Mesih ile karşılaşmamızda büyümeye, güvenimizi tamamen onun sevgisine koymaya davet eder. “İsa’nın ilahi kalbinin bir şekilde bizimkinin yerini alması; sadece onun içimizde ve bizim için yaşaması ve çalışması; iradesinin... mutlak bir şekilde ve bizden hiç bir direniş gelmeden; ve nihayet onun duygularının, düşüncelerinin, arzularının ve özellikle de onun sevgisinin bizimkinin yerini almasıdır. Böylece her şeyden önce onun bizde ve bizim için kendisini sevecek sevgisi olur. Ve böylece, bu sevilesi kalp her şeyimiz olduğu için, Aziz Pavlus ile birlikte artık kendimiz için yaşamadığımızı, ancak içimizde yaşayanın O olduğunu söyleyebiliriz”.¹¹⁶

123. Aslında aldığı ilk mesajda bu deneyimi daha kişisel, daha somut, ateş ve şefkat dolu bir şekilde sunuyor: “Benden kalbimi istedi ve ben de alması için O’na yalvardım. Onu aldı ve o ateşli fırında tüketilen küçük bir atom olarak bana görünen kalbimi, sevilesi Kalbine yerleştirdi.”¹¹⁷

124. Başka bir noktada, bize kendini verenin, hayat ve ışıkla dolu, dirilmiş ve yüceltilmiş Mesih olduğunu görüyoruz. Gerçekten de, farklı zamanlarda, bizim için katlandığı acılardan ve bununla karşılaştığı nankörlükten bahsetse de, burada gördüğümüz şey onun kanı ve acı dolu yaraları değil, daha çok hayatın Efendisinin ışığı ve ateşidir. İstirabının yaraları kaybolmamıştır, ancak artık dönüşmüştür. Burada paskalya gizemini tüm ihtişamıyla görüyoruz: “Bir keresinde, Kutsal Sakrament getirilirken, İsa, beş yarası ile parlayarak bana kendisini gösterdi ... kutsal insanlığından, ama her şeyden önce yanan bir fırın gibi görünen sevgi dolu göğsünden fişkıran birçok güneş gibi görünen beş yarasıyla, ihtişamla ışıdayarak göründü. Bunu gösterdikten sonra o alevlerin canlı kaynağı olan en sevgi dolu ve sevmeye layık kalbini ortaya çıkardı. İşte o zaman, O’nun insanlara olan sevgisinin tarifsiz harikalarını keşfettim; O, insanları çok sever, ama onlardan sadece nankörlük ve kayıtsızlık görür.”¹¹⁸

¹¹⁶ Ead., Lettera a Suor de la Barge, 22 ottobre 1689: Vita e opere di Santa Margherita Maria Alacoque, vol. II, Roma 1985, 301.

¹¹⁷ Ead., Autobiografia, n. 53, Op. cit., 132.

¹¹⁸ Ivi, n. 55, Op. cit., 134.

Aziz Claudio De La Colombière

125. Aziz Claudio de La Colombière, Azize Margarita Maria'nin deneyimlerini öğrendiğinde, derhal onun savunmasını üstlendi ve görüşler hakkında bilgi yaymaya başladı. Aziz Claudio, Kutsal Kalp'e bağlılığın ve bunun İncil ışığında anlamının anlaşılmasında özel bir rol oynadı.

126. Azize Margarita Maria'nın bazı ifadeleri, iyi anlaşılmadığında, kişisel fedakârlıklarımıza ve adaklarımıza aşırı güven duyduğumuzu ima edebilir. Aziz Claudio, İsa'nın kalbi gerçekten tefekkür edildiğinde, kişide kendini beğenmişlik ya da kişisel tecrübe veya insanî çabalara karşı boş bir güvene yol açmadığını, bunun yerine hayatımızı huzur, güvenlik ve kararlılıkla dolduran Mesih'e kendini anlatılamaz biçimde teslim etmeye götürdüğünde ısrar eder. Bu mutlak güveni, kutlanan bir duada en güzel şekilde ifade etmiştir:

"Allah'ım, sana güvenenleri gözettğine ve sende her şeyi aradığımızda hiçbir şeyden mahrum kalmayacağımıza o kadar inanıyorum ki, gelecekte her türlü kaygıdan uzak yaşamaya ve tüm endişelerimi sana devretmeye kararlıyım... Umudumu asla kaybetmeyeceğim. Hayatımın son anına kadar koruyacağım; ve o anda cehennemdeki tüm iblisler onu benden koparmak için boşuna çabalayacak... Bazıları servetlerinde veya yeteneklerinde mutluluk arayabilir; kimileri de hayatlarının masumiyetine, ya da tövbelerinin ciddiyetine, ya da sadakalarının miktarına, ya da dualarının hararetine güvenebilirler. Bana gelince, Rabbim, benim tüm güvenim güvenin ta kendisidir. Bu güven hiç kimseyi aldatmamıştır... Bu yüzden, sonsuza dek mutlu olacağımdan eminim, çünkü öyle olmayı kesin olarak umuyorum ve Allah'ım, bunu senden umuyorum"¹¹⁹.

127. Aziz Claudio, Ocak 1677 tarihli bir notta, göreviyle ilgili hissettiği güvenceden bahsettikten sonra şöyle devam ediyor: "Allah'ın, kendisine güvenerek iletişim kurduğu ve onun uğruna zayıflığını kullanmayı istediği bir kişiye önerdiği bağlılık konusundaki arzularının yerine getirilmesini sağlayarak kendisine hizmet etmemi istediğini öğrendim. Bunu zaten birkaç kişiye yardım etmek için kullandım"¹²⁰.

128. La Colombière'in maneviyatında, Azize Margarita'nın zengin ve güzel manevi deneyimi ile Ignatius Loyola'nın Ruhsal Egzersizlerinin somut tefekkürü arasında nasıl

¹¹⁹ S. Claudio de La Colombière, Discorso sulla confidenza in Dio: Discorsi sacri su N.S. Gesù Cristo, su Maria Vergine Santissima, sui Santi, sui Novissimi, ecc., vol. III, Torino 1913, 484-485.

¹²⁰ Ritiro a Londra, 1-8 febbraio 1677.

mutlu bir sentez bulunduğunu belirtmek gerekir. Bu Manevi Egzersizlerin Üçüncü Haftasının başında şunları yazar: 'Beni olağanüstü derecede etkileyen iki şey vardı. Birincisi, Mesih'in onu tutuklamaya çalışanlara karşı tutumu. Yüreği acı bir kederle doludur; her şiddetli tutku ona karşı serbest bırakılmıştır ve tüm doğa kargaşa içindedir, ancak tüm bu karmaşanın, tüm bu ayartmaların ortasında, yüreği Allah'a sağlam bir şekilde yönelmiştir. Erdemin ve en yüce erdemin kendisine önerdiği tarafı almaktan çekinmez. İkincisi, aynı yüreğin kendisine ihanet eden Yahuda'ya, onu korkakça terk eden havarilere, kâhinlere ve çektiği zulümden sorumlu diğerlerine karşı tutumu; bunların hiçbiri onda en ufak bir nefret veya öfke duygusu uyandıramadı. Kendimi bu yüreğe öfkeden, acıdan arınmış, bunun yerine düşmanlarına karşı gerçek bir şefkatle dolu olarak yeniden sunuyorum."¹²¹

Aziz Charles De Foucauld Ve Bebek İsa'nın Azize Teresas

129. Aziz Charles de Foucauld ve Bebek İsa'nın Azize Teresas, istemeden de olsa Mesih'in kalbine olan bağlılığın belirli yönlerini yeniden şekillendirdiler ve böylece bunu daha da evanjelik bir ruhla anlamamıza yardımcı oldular. Şimdi bu bağlılığın hayatlarında nasıl ifade bulunduğunu inceleyelim. Sonraki bölümde, her birinin bağlılığa getirdiği belirgin görev boyutunu göstermek için onlara geri döneceğiz.

Iesus Caritas

130. Charles de Foucauld, Louye'de kuzeni Marie de Bondy ile Kutsal Sakramenti ziyaret etmeye alışkındı. Bir gün kuzeni ona Kutsal Kalp'in bir resmini gösterdi.¹²² Charles'ın da Kabul ettiği gibi, kuzeni onun Allah'a dönüşünde temel bir rol oynadı: "Allah seni bana olan merhametinin ilk aracı yaptığından bu yana, diğer her şey senden başladı. Allah'a dönmemi sağlamasaydın, İsa'ya getirmeseydin ve bana azar azar, harf harf, kutsal ve iyi olan her şeyi öğretmeseydin, bugün nerede olurum?"¹²³ Marie'nin onda uyandırdığı şey, İsa'nın sevgisinin yoğun bir farkındalığıydı. Bu temel şeydi ve

¹²¹Id., *Esercizi spirituali a Lione, ottobre-novembre 1674.*

¹²² Cfr S. Charles de Foucauld, *Lettre à Madame de Bondy, 27 aprile 1897:* in *Fonds Charles de Foucauld – Archives Diocésaines Viviers*

¹²³ Id., *Lettera a Madame de Bondy, 28 aprile 1901:* C. de Foucauld, *Lettere a M.me de Bondy. Dalla Trappa a Tamanrasset, Roma 1968, 73.* Cfr *Lettera a Madame de Bondy, 5 aprile 1909:* «È per mezzo vostro che ho conosciuto le esposizioni del Santissimo Sacramento, le benedizioni e il Sacro Cuore!»: *ivi*, 154.

İsa'nın kalbine olan bağlılığa odaklanmıştı, bunda sınırsız merhametle karşılaştı: "Kalbini tanımamı sağladığın kişinin sonsuz merhametine güvenelim".¹²⁴

131. Daha sonra, manevi danışmanı Peder Henri Huvelin, Charles'ın "bana sık sık bahsettiğin bu mübarek kalbin" paha biçilmez gizemini daha iyi anlamasına yardımcı oldu.¹²⁵ 6 Haziran 1889'da Charles, sınırsız bir sevgi bulduğu Kutsal Kalp'e kendini adadı. Mesih'e, "Bana o kadar çok iyilik bahsettin ki, kalbinin bana her iyiliği, ne kadar büyük olursa olsun, bahsetmeye meyilli olduğuna ve sevginin ve cömertliğinin O, sınırsız olduğuna inanmamak, kalbine karşı nankörlük gibi görünürdü" dedi.¹²⁶ "İsa'nın kalbi adı altında" bir keşiş olacaktı.¹²⁷

132. 17 Mayıs 1906'da, Kardeş Charles'ın artık tek başına ayin yapamadığı gün, "İsa'nın yüreğinin içimde yaşamasına izin vereceğim, böylece artık ben değil, İsa'nın yüreği bende yaşayacak, tıpkı Nasıra'da yaşadığı gibi" vaadini yazdı.¹²⁸ İsa ile olan dostluğu, kalpten kalbe, özelleştirilmiş bir dindarlıktan başka her şeydi. Nasıra'daki sade hayattan ilham alan İsa'ya öykünme ve ona benzeme arzusu doğdu. İsa'nın yüreğine olan sevgi dolu bağlılığı, yaşam tarzı üzerinde somut bir etki yarattı ve onun Nasıra'sı, Mesih'in yüreğiyle olan kişisel ilişkisinden beslendi.

Bebek İsa'nın Azize Teresas

133. Aziz Charles de Foucauld gibi, Bebek İsa'nın Azize Teresas da 19. yüzyılda Fransa'yı saran muazzam bağlılığı soludu. Rahip Almiré Pichon, ailesinin ruhani yöneticisiydi ve Kutsal Kalbin büyük bir havarisi olarak kabul ediliyordu. Kız kardeşlerinden biri dini olarak "Kutsal Kalbin Meryemi" adını aldı ve Aziz'in girdiği manastır Kutsal Kalbe adandı. Ancak onun bağlılığı, o dönemde ifade edildiği biçimlerin ötesinde, kendine has bazı özellikler de kazandı.

134. On beş yaşındayken İsa ile ilişkisini özetlemenin bir yolunu buldu: "Kalbi benimkiyle uyum içinde atan kişi."¹²⁹ İki yıl sonra dikenlerle taçlandırılmış bir Kalpten

¹²⁴ Lettera a Madame de Bondy, 7 aprile 1890: C. de Foucauld, Op. cit., 29.

¹²⁵ Lettera a Don Huvelin, 27 giugno 1892: C. de Foucauld – Don Huvelin, Corrispondenza inedita, Torino-Leumann 1965, 30.

¹²⁶ S. Charles de Foucauld, Meditazioni sull'Antico Testamento (1896-1897), XXX, 1-21: C. de Foucauld, Chi può resistere a Dio? Meditazioni sulla Sacra Scrittura (1896-1898), Roma 1983, 77- 78.

¹²⁷ Id., Lettera a Don Huvelin, 16 maggio 1900: C. de Foucauld – Don Huvelin, Corrispondenza inedita, Torino-Leumann 1965, 132-133.

¹²⁸ Id., Diario, 17 maggio 1906: Opere spirituali, Roma 1983, 346.

¹²⁹ S. Teresa di Gesù Bambino, Lettera 67 a sua zia Madame Guérin, 18 novembre 1888: Opere complete, Città del Vaticano 1997, 354.

bahsettiklerinde bir mektuba şunları ekledi: «Biliyorsunuz: Ben Kutsal Kalbe herkes gibi bakmıyorum; Güveyimin kalbinin yalnızca bana ait olduğunu düşünüyorum, tıpkı benimkinin yalnızca ona ait olması gibi, bu yüzden yalnızlık içinde onunla bu güzel şey hakkında yürekte konuşuyorum ve bir gün onu yüz yüze temaşa etmeyi bekliyorum".¹³⁰

135. Teresa şiirlerinden birinde, fedakârlıklarından dolayı emin olmaksızın dostluk ve güvenle ilgili olan bağlılığının anlamını şöyle dile getirmiştir:

“Karşılıksız beni destekleyen,
zayıflığım da dahil olmak üzere
benimle ilgili her şeyin olduğu
beni seven ve gece gündüz beni bırakmayan
sıcak şefkatli bir kalp arıyorum.

[...].

Benim tabiatımı giyinmiş bir Tanrı istiyorum,
kardeşim olsun ve acı çekebilsin [...].
Çok iyi biliyorum, ne kadar da haklı olsak
onun gözünde hiçbir değeri yoktur [...].
Arafım için mutluluğu seçiyorum
senin yakıcı Sevgin, Allah'ım ın Kalbi!"¹³¹

136. İsa'nın Kalbine olan bağlılığının anlamını anlamak için belki de en önemli metin, ölümünden üç ay önce arkadaşı Maurice Bellière'e yazdığı mektuptur:

“Mecdelli Meryem’in birçok misafirin önünden yürüdüğünü, ilk kez dokunduğu tapındığı Efendisinin ayaklarını gözyaşlarıyla yıkadığını gördüğümde, kalbinin İsa'nın kalbindeki sevgi ve merhamet uçurumlarını anladığını ve günahkâr olmasına rağmen bu sevgi dolu kalbin sadece onu affetmekle kalmayıp, ona ilahi yakınlığının nimetlerini cömertçe vermeye, onu tefekkürün en yüksek zirvelerine yükseltmeye meyilli olduğunu hissediyorum. Ah! Sevgili küçük Kardeşim, İsa'nın kalbindeki sevgiyi de anlama lütfu bana verildiğinden beri, bunun kalbimden tüm korkuyu kovduğunu itiraf ediyorum. Hatalarımı hatırlamak beni alçakgönüllü kılıyor, beni yalnızca zayıflık olan gücüme

¹³⁰ Ead., Lettera 122 a Celina, 14 ottobre 1890: Opere complete, 421.

¹³¹ Ead., Poesie 23, “Al Sacro Cuore di Gesù”, giugno e ottobre 1895: Opere complete, 667-668.

asla güvenmemeye yöneliyor, ancak bu hatırlama bana daha da fazla merhamet ve sevgiden bahsediyor".¹³²

137. Merhamet ve lütfu kontrol ettiğini iddia eden ahlakçı zihinler, onun bunu bir aziz olduğu için söyleyebileceğini, ancak bir günahkârın bunu söyleyemeyeceğini söylerdi. Bunu yaparken, Teresa'nın maneviyatının, İncil'in özünü yansıtan güzel yeniliğini dışarıda bırakırlar. Ne yazık ki, Kutsal Ruh'u, her şeye kişinin kendi gözetimi altında sahip olmasına izin veren bir şemaya hapsedme girişimi, bazı Hıristiyan çevrelerinde sık sık görülür hale geldi. Yine de bu bilge Kilise Doktoru onları reddeder ve onların küçümseyen görüşlerini şu açık sözlerle doğrudan çürütür: "Eğer mümkün olan tüm suçları işleseydim, her zaman aynı güvene sahip olurum, tüm bu suçların, yanan bir mangala atılan bir damla su gibi olacağını hissediyorum"¹³³

138. O, Rahibe Maria'ya, Allah'a olan cömert sevgisi, hatta şehitliğe bile gönüllü olması nedeniyle övgüde bulunan, bugün maneviyat tarihindeki dönüm noktalarından biri olan bir mektupta kapsamlı bir şekilde yanıt verir.

Bu sayfa; derinliği, açıklığı ve güzelliği nedeniyle binlerce kez okunmalıdır. İçinde, "Kutsal Kalp" rahibesinin, bazıları tarafından bir tür fedakârlık veya ahlaki tatmin önceliği olarak anlaşılan kefarete hakkında, bu tür bir bağlılığı acı verici bir yöne yoğunlaştırmama açısından yardımcı olan sözleri bulunmaktadır. Bunun yerine, her şeyi güven içinde vermeyi, Mesih'in Kalbini memnun eden en iyi sunu olarak özetler: "Şehitlik arzularım hiçbir şeydir; bunlar, kalbimde hissettiğim sınırsız güveni bana veren arzular değildir. Doğrusunu söylemek gerekirse, bizi adaletsiz kılan şey, içlerinde gönül rahatlığıyla dinlendiğimizde ve bunların büyük bir şey olduğuna inandığımızda, manevi zenginliklerdir. [...] Onu memnun eden şey, küçüklüğümü ve yoksulluğumu sevdiğimi görmektir, O'nun merhametine duyduğum kör umuttur! Bu benim tek hazinemdir. [...] Eğer sevinç hissetmek, acıyla cezbedilmek istiyorsanız, onun tesellisini arayın. [...] İsa'yı sevmek, onun sevgisinin kurbanı olmak için, kişi ne kadar zayıfsa, arzuları veya erdemleri yoksa, kişi tüketen ve dönüştüren bu Sevginin işleyişine o kadar uygundur! [...] Ah, keşke hissettiklerimi size anlatabilseydim! Bizi Sevgiye götürecek olan güvendir: sadece güvendir!"¹³⁴

¹³² Ead., Lettera 247, al Reverendo Maurice Bellière, 21 giugno 1897: Opere complete, 587

¹³³ Ead., Ultimi colloqui. Quaderno giallo, 11 luglio 1897: Opere complete, 1014-1015

¹³⁴ Ead., Lettera 197, a Suor Maria del Sacro Cuore, 17 settembre 1896: Opere complete, 537- 538. Questo non significa che Teresina non offrì sacrifici, dolori, angustie come un modo di associarsi alle sofferenze di Cristo, ma quando voleva andare a fondo si preoccupava di non dare a queste offerte un'importanza che non hanno.

139. Teresa, yazılarının çoğunda, insan çabasına, bireysel liyakate, fedakârlık sunmaya ve “cenneti kazanmak” için belirli eylemlerde bulunmaya aşırı odaklanmış maneviyat biçimleriyle mücadelesinden bahseder. Ona göre, “liyakat çok şey yapmakta veya vermekte değil, daha çok almakta yatar”.¹³⁵ Gelin, bu derin anlamlı metinlerden bazılarını bir kez daha okuyalım; Rabbi gönülden fethetmenin basit ve çabuk bir yolu olan bu yolda ısrarla durduğu çok önemli metinlerden bazılarını bir kez daha okuyalım.

140. Kız kardeşi Léonie'ye şöyle yazar: “Seni temin ederim ki iyi olan Allah senin inandığından çok daha iyidir. O sevgiyle tek bir bakıştan, bir iç çekişinden hoşnuttur... Bana gelecek olursak, kusursuzluk için çok kolay bir yol buldum, anladım ki bu İsa'nın gönlünü almaktan başka bir şey değil... Annesini az önce kızdırmış olan küçük bir çocuğu düşün... Eğer annesine gelip küçük kollarını uzatarak gülümseyip ‘Öp beni, bir daha yapmam’ derse, annesi onu şefkatle kalbine bastırıp çocukça yaramazlıklarını unuttur mu? Elbette, sevgili küçük çocuğunun bunu tekrar yapacağını bilir, ama bu önemli değildir; eğer gönlünü almayı başarır, cezalandırılmayacaktır”.¹³⁶

141. Aynı şekilde, Peder Adolphe Roulland'a yazdığı bir mektupta şöyle yazar: “Benim yolum tamamen güven ve sevgidir. Bu kadar şefkatli bir arkadaştan korkan ruhları anlamıyorum. Bazen, binlerce engelin arasından mükemmelliğin gösterildiği, bir sürü yanılsamayla çevrili belirli manevi tezleri okurken, zavallı küçük zihnim çabucak yorulur; başımı ağrıtan ve kalbimi kurutan bilgi dolu kitabı kapatır ve Kutsal Yazıları elime alırım. O zaman her şey bana aydınlık görünür; tek bir kelime ruhum için sonsuz ufukları açar, mükemmellik bana basit görünür. Hiçliğini fark etmenin ve kendini bir çocuk gibi Allah'ın kollarına bırakmanın yeterli olduğunu görürüm”.¹³⁷

142. Ve Rahip Maurice Bellière'e yazdığı mektupta, bir ebeveynin sevgisine dair gözlemini şöyle ifade ediyor: “Bir babanın kalbinin, samimiyetini ve sevgisini bildiği çocuğunun, evlat güvenine karşı koyabileceğine inanmıyorum. O, oğlunun defalarca aynı hatalara düşeceğini farkındadır, ancak oğlu her zaman gönlünü alırsa onu her zaman affetmeye hazırdır”.¹³⁸

¹³⁵ Ead., Lettera 142, a Celina, 6 luglio 1893: Opere complete, 451.

¹³⁶ Ead., Lettera 191, a Leonia, 12 luglio 1896: Opere complete, 528.

¹³⁷ Ead., Lettera 226, al P. Roulland, 9 maggio 1897: Opere complete, 573.

¹³⁸ Ead., Lettera 258 al Reverendo Maurice Bellière, 18 luglio 1897: Opere complete, 598.

İsa'nın Cemiyetinden Yankılar

143. Aziz Claude de La Colombière'in, Aziz Margaret'in ruhsal deneyimini Ruhsal Egzersizler önerisiyle nasıl ilişkilendirdiğini gördük. İsa Cemiyeti tarihinde Kutsal Kalp'in yerinin kısa bir şekilde anılmasının faydalı olacağını düşünüyorum.

144. İsa Cemiyeti'nin maneviyatı her zaman "Rab'bi daha iyi sevmek ve izlemek için O'nun içsel bilgisini" önermiştir.¹³⁹ Aziz İgnatius, Manevi Egzersizler kitabında, bize "İsa'nın böğrünün mızrakla delindiğini, su ve kan çıktığını" söyleyen İncil'in önüne kendimizi koymamızı ister.¹⁴⁰ Uygulayıcı kendini Mesih'in yaralı tarafının önünde bulduğunda, Ignatius onun Mesih'in Kalbine girmesini önerir. Bu, Aziz Petrus Faber'in Aziz İgnatius'a yazdığı mektuplardan birinde kullandığı ifadeye göre, bir "sevgi efendisinin" elinde yüreğin olgunlaştırılmasının bir yoludur.¹⁴¹ Peder Juan Alfonso de Polanco da Aziz Ignatius biyografisinde bundan bahseder: «[Kardinal Contarini] Peder Ignatius'ta bir sevgi ustası bulunduğunu fark etti».¹⁴² Aziz İgnatius'un önerdiği sohbetler, kalbin bu eğitiminin önemli bir parçasıdır, çünkü İncil'in bir mesajını kalbimizle hisseder ve tadına varırız ve bu konuda Rab'le sohbet ederiz. Aziz İgnatius, meselelerimizi Rabbe bildirebileceğimizi ve bunlar hakkında O'ndan tavsiye isteyebileceğimizi söylüyor. Egzersizlerde yürekten yüreğe bir diyalog olduğunu her uygulayıcı fark edebilir.

145. Aziz Ignatius, sorunlarımızı Rab'be iletebileceğimizi ve ondan tavsiye isteyebileceğimizi söylüyor. Aziz Ignatius, uygulayıcıyı büyük bir sevgiyle çarmıha gerilmiş Rab'be dönmeye ve ona "bir arkadaşın başka bir arkadaşla veya bir hizmetçinin efendisine konuştuğu gibi" ne yapması gerektiğini sormaya davet ederek, Haç'ın dibindeki tefekkürleri bitirir.¹⁴³ Egzersizlerin güzergâhı, tüm iyiliğin kaynağı ve kökeni olan Kalbe şükran ve "hafıza, akıl ve irade"nin sunulmasının doğduğu "Sevgiye Ulaşmak İçin Tefekkür" ile doruğa ulaşır¹⁴⁴. Rab'bin bu içsel bilgisi bizim yeteneklerimiz ve çabalarımızla inşa edilmez, bir armağan olarak istenir.

146. Aynı deneyim, Aziz Francesco Borgia, Aziz Pietro Favre, Aziz Alonso Rodriguez, Peder Álvarez de Paz, Peder Vincenzo Carafa, Peder Kasper Druzbicki gibi İsa'nın

¹³⁹ Cfr S. Ignazio di Loyola, *Esercizi Spirituali*, n. 104, Roma 1984, 110.

¹⁴⁰ *Ivi*, n. 297, cit., 211.

¹⁴¹ Cfr Lettera a S. Ignazio, 23 gennaio 1541.

¹⁴² De Vita P. *Ignatii et Societatis Iesu initiis*, c. 8, 96, Bilbao-Santander 2021, 147.

¹⁴³ S. Ignazio di Loyola, *Esercizi Spirituali*, 54, Roma 1984, 80.

¹⁴⁴ Cfr *ivi*, 230ss.

Kalbine açıkça atıfta bulunan uzun bir Cizvit rahipleri zincirinin temelidir. 1883'te Cizvitler şöyle ilan ettiler: "İsa Cemiyeti, Rabbimiz İsa Mesih'in kendisine emanet ettiği, O'nun en ilahi Kalbine olan bağlılığı uygulama, yayma ve teşvik etme görevini üstlendiği bu en tatlı yükü sevinç ve minnettarlıkla dolup taşan bir ruhla kabul eder ve alır."¹⁴⁵ Aralık 1871'de Peder Pieter Jan Beckx, Cemiyeti İsa'nın Kutsal Kalbine adadı ve bunun Cemiyet yaşamının güncel bir unsuru olmaya devam ettiğine tanıklık eden Peder Pedro Arrupe, bunu 1972'de bir inançla ve şu sözlerle tekrarladı: « Topluluğumuza, sessiz kalmaması gerektiğine inandığım bir şeyi söylemek istiyorum. Çıraklığımdan bu yana, "Kutsal Kalbe Adanmışlık" dediğimiz şeyin, Ignatius ruhunun en derin özünün sembolik bir ifadesini ve hem kendi mükemmelliği hem de havarisel mükemmellik için olağanüstü bir etkililiği - ultra quam Speraverint – havarisel verimliliği içerdiğine her zaman ikna olmuşumdur. Hala aynı inancım var. [...] Bu bağlılıkta içsel yaşamımın en mahrem kaynaklarından birini buluyorum ».¹⁴⁶

147. Aziz II. Yuhanna Pavlus, "Toplumun tüm üyelerini, zamanımızın beklentilerine her zamankinden daha fazla yanıt veren bu bağlılığı daha da büyük bir şevkle desteklemeye" davet ettiğinde, bunu yaptı çünkü Mesih'in Kalbine bağlılık ile Allah'ın Kalbine bağlılık arasındaki yakın bağları fark etti. Ignatius'a özgü maneviyat, Çünkü "Rab'bi yakından tanıma" ve O'nunla kalpten kalbe "diyalogu sürdürme" arzusu, Ruhsal Egzersizler sayesinde, Ignatius'a özgü ruhsal ve havarisel dinamizminin karakteristik özelliğidir ve tamamen Allah'ın Kalbinin sevgisinin hizmetindedir. »¹⁴⁷.

İçsel Yaşamın Geniş Bir Akışı

148. Mesih'in Kalbine bağlılık, çok sayıda farklı azizin ruhsal yolculuğunda tekrar tekrar ortaya çıkar ve her birinde bu bağlılık yeni boyutlar kazanır. Örneğin Saint Vincent de Paul, Allah'ın istediğinin kalp olduğunu söylemiştir: "Allah her şeyden önce kalbi, tüm kalbi ister: asıl mesele budur. Neden hiçbir şeyi olmayan biri, büyük mülkleri olan ama vazgeçtiği birinden daha fazla değere sahip olsun? Çünkü hiçbir şeyi olmayanlar O'na daha çok şefkatle gelirler; ve Allah'ın çok özel bir şekilde istediği de budur".¹⁴⁸ Bu, kişinin kalbinin Mesih'in kalbiyle birleştiğini kabul etmesini içerir:

¹⁴⁵ XXIII Congregazione Generale della Compagnia di Gesù, Decreto 46, 1: Institutum Societatis Iesu, 2, Firenze 1893, 511.

¹⁴⁶ «In Lui solo... la speranza», Milano 1983, 180-181.

¹⁴⁷ Lettera al Preposito Generale della Compagnia di Gesù, Paray-le-Monial, 5 ottobre 1986.

¹⁴⁸ *Conferenze ai Preti della Missione*, 132 (13 agosto 1655), "La povertà": San Vincenzo de' Paoli, *Opere*, vol. 10, Roma 2008, 208.

"Kalbini Rabbimizin kalbiyle birleşmeye hazırlamak için elinden geleni yapan bir rahibe [...] Allah'tan ne nimetler alacak!»¹⁴⁹

149. Bazen sevginin gizemini geçmişin takdire şayan bir gerçeği, başka zamanlardan kalma güzel bir maneviyat olarak görme eğilimindeyiz ve misyoner bir azizin dediği gibi, "parçalanmaya tahammül eden bu ilahi Kalbi" her zaman yeniden hatırlamalıyız. "Kiliseyi meydana getiren sakramentleri böğründeki kutsal delikten verebilmek için düşman mızrağı ile delinmeye tahammül etti ve bu kalp sevgisini başka şekilde tamama erdirdi."¹⁵⁰ Pietrelcina'lı Aziz Pio, Kalkütalı Aziz Teresa ve daha birçokları gibi daha yeni azizler, Mesih'in Kalbi hakkında yürekten bir bağlılıkla konuşurlar. Ancak Dirilmiş Olan'ın görkemli yaşamına ve ilahi merhamete güçlü bir vurgu yaparak Mesih'in Kalbine bağlılığı yeniden öneren Aziz Faustina Kowalska'nın deneyimlerini de hatırlamak isterim. Aslında, azizin bu deneyimlerinden hareketle ve Episkopos San Józef Sebastian Pelczar'ın (1842-1924) bıraktığı manevi mirastan yararlanarak,¹⁵¹ Aziz II. Yuhanna Pavlus, merhamet hakkındaki düşüncelerini Mesih'in Kalbine olan bağlılıkla yakından ilişkilendirdi: « Kilise, Allah'ın merhametini belirli bir şekilde itiraf ediyor ve Mesih'in Kalbine dönerek ona saygı duyuyor gibi görünüyor. Aslında, İnsan-Oğlu'nun mesihlik görevinin merkezî içeriğini oluşturan Baba'nın merhametli sevgisinin açığa çıkışının bu noktası üzerinde durmamızı sağlayan şey tam olarak Mesih'e Kalbinin gizeminde yaklaşmamızdır."¹⁵² Aziz II. Yuhanna Pavlus'un kendisi, Kutsal Kalp'ten söz ederek, çok kişisel bir şekilde şöyle tanıdı: "Gençliğimden beri benimle konuştu."¹⁵³

150. Mesih'in kalbine adanmışlığın kalıcı önemi, kökenleri bu derinden Mesihçi bağlılıkla işaretlenmiş çok sayıda erkekler ve kadınların bulunduğu dini cemaatler tarafından yürütülen müjdeleme ve eğitim çalışmalarında özellikle belirgindir. Hepsinin adını anmak sonu gelmez bir girişim olurdu. Rastgele alınmış iki örneği ele alalım: "Kurucu [Aziz Daniel Comboni], İsa'nın kalbinin gizeminde misyonerlik taahhüdü için güç kaynağını keşfetti".¹⁵⁴ "İsa'nın kalbinin arzularına kapıldığımızdan,

¹⁴⁹ Conferenze alle Figlie della Carità, 89 (9 dicembre 1657), "Mortificazione, corrispondenza, pasti, uscite" (Regole comuni, artt. 24-27): Op. cit., vol. 9, 807.

¹⁵⁰ S. Daniele Comboni, *Scritti*, 3324: Daniele Comboni, *Gli scritti*, Bologna 1991, 998.

¹⁵¹ Cfr Omelia nella Messa per la canonizzazione, 18 maggio 2003: L'Osservatore Romano, 19-20 maggio 2003, p. 6.

¹⁵² Lett. enc. Dives in misericordia (30 novembre 1980), 13: AAS 72 (1980), 1219.

¹⁵³ Catechesi, 20 giugno 1979: L'Osservatore Romano, 22 giugno 1979, p. 1.

¹⁵⁴ Missionari Comboniani del Cuore di Gesù, Regola di Vita, Costituzioni e Direttorio Generale, Roma 1988, 3.

insanların insan olarak ve Allah'ın çocukları olarak onur içinde büyümesini istiyoruz. Başlangıç noktamız, bizden talep ettiği tüm sevgi, bağışlama ve adalet ve yoksul olan ve dünya tarafından reddedilenlerle dayanışma ile İncil'dir".¹⁵⁵ Aynı şekilde, Mesih'in kalbine adanmış dünya çapındaki birçok şapel, dua ve ruhsal coşkuda etkileyici bir yenilenme kaynağı olmaya devam ediyor. İman ve sevgi alanlarıyla herhangi bir şekilde ilişkili olan herkese babaca kutsamalarımı gönderiyorum.

Teselli Adanmışlığı

151. Mesih'in böğründeki yara, diri suyun kaynağı, Kurtarıcı'nın dirilmiş bedeninde açık kalır. Mızrağın açtığı derin yara ve Kutsal Kalp tasvirlerinde geleneksel olarak görülen dikenli taç yaraları, kendisini sonuna kadar kurban eden Mesih'in sevgisini tefekkür ettiğimiz bu bağlılığın ayrılmaz bir parçasıdır. Dirilmiş Rab'bin kalbi, bizim için yoğun acılar gerektiren o tam teslimiyetin işaretlerini korur. O halde, iman edenlerin yalnızca bu muazzam sevgi akışına değil, aynı zamanda Rab'bin o sevgi uğruna katlanmayı seçtiği acıya da karşılık vermek istemeleri doğaldır.

İsa İle Çarmıhta

152. Mesih'in kalbine adanmışlığa eşlik eden maneviyatın belirli bir yönünü, yani o kalbe teselli sunma içsel arzusunu yeniden canlandırmak uygundur. Burada, bir sonraki bölümde tartışılacak olan bu adanmışlığın toplumsal boyutuna daha uygun olduğunu düşündüğüm "telafi" uygulamasını ele almayacağım. Bunun yerine, Mesih'in tutkusunun / ıstıraplarının gizemini sevgiyle düşünen ve bunu yalnızca hatırlanan değil, aynı zamanda lütuf aracılığıyla kendini mevcut kılan veya daha iyisi, kurtuluş anının mistik huzuruna bizi taşıyan kalplerinde sıklıkla hissettikleri arzuya odaklanmak istiyorum. Eğer Rab'bi gerçekten seviyorsak, onu teselli etmeyi nasıl arzulamayız?

153. Papa XI. Pius, bu özel bağlılığı, Mesih'in ıstırapları ile kurtuluşumuzun gizeminin, Allah'ın lütfuyla, tüm zaman ve mekân sınırlarını aştığı gerçeğine dayandırmak istiyordu. İsa, çarmıhta, bizim günahlarımız için; henüz işlenmemiş olanlar da dâhil olmak üzere, tüm günahlar için kendini sundu. Aynı şekilde, şimdi onun tesellisi için sunduğumuz eylemler, zamanı da aşarak, onun yaralı kalbine dokunuyor. "Eğer, bizim günahlarımız yüzünden, henüz gelecekte ama önceden öngörüldüğü gibi, İsa'nın ruhu ölesiye kederlendiyse, aynı zamanda bizim

¹⁵⁵ Religiose del Sacro Cuore di Gesù (Società del Sacro Cuore), Costituzioni del 1982, 7.

kefaretimizde, aynı şekilde öngörüldüğü gibi, 'gökten bir melek ona görüldüğünde' (Lk 22,43) biraz teselli bulduğundan şüphe edilemez, böylece yorgunluk ve ıstırapla ezilen kalbi teselli bulabilirdi. Ve böylece şimdi bile, harikulade ama gerçek bir şekilde, nankör insanların günahları tarafından sürekli yaralanan o En Kutsal Kalbi teselli edebiliriz ve etmeliyiz".¹⁵⁶

Kalbin Gerekçeleri

154. Bazılarına, Kutsal Kalbe adanmışlığın bu yönü sağlam bir teolojik temelden yoksun görünebilir, ancak kalbin kendi nedenleri vardır. Burada *sensus fidelium*, insan mantığımızın ötesinde gizemli bir şey algılar ve Mesih'in ıstıraplarının yalnızca geçmişteki bir olay olmadığını, aynı zamanda iman aracılığıyla paylaşabileceğimiz bir şey olduğunu fark eder. Mesih'in çarmıhta kendini sunması üzerine meditasyon, Hıristiyan dindarlığı için, sadece anmadan çok daha fazlasını içerir. Bu inancın sağlam bir teolojik temeli vardır.¹⁵⁷ Bunlara, İsa'nın berelenmiş omuzlarına aldığı kendi günahlarımızın ve her zaman sonsuz derecede daha büyük olan o zamansız sevgi karşısında yetersizliğimizin farkına varmamızı da ekleyebiliriz.

155. Ayrıca, ölümlerden dirilmiş, mutlulukla dolu ve görkemle hükmeden Hayatın Efendisine nasıl dua edebileceğimizi ve aynı zamanda acılarının ortasında onu nasıl teselli edebileceğimizi de sorgulayabiliriz. Burada, dirilmiş kalbinin yarasını sürekli bir anı olarak sakladığını ve lütfun işleyişinin geçmişteki tek bir anla sınırlı olmayan bir deneyimi mümkün kıldığını fark etmemiz gerekir. Bu iki kanaat, aklın çabalarını aşan ve Allah'ın Sözü'nün bize önerdiğini ifade eden mistik bir yolla karşı karşıya olduğumuzu kabul etmemizi sağlar. Papa Pius XI bunu açıkça belirtir: "Ama Mesih bu telafi eylemleri ile teselli edilebiliyorsa nasıl O'nun göklerin hükümdarlığında mutluluk içinde hükmettiğini söyleyebiliriz?" (In *Ioannis evangelium*, XXVI, 4). Bu soruya, burada çok uygun düşen Aziz Augustinus'un sözleriyle cevap verebiliriz - 'Bana seveni verin, o zaman söylediklerimi anlayacaktır'. Aslında, Allah sevgisiyle gerçekten tutuşmuş her ruh, eğer düşüncesini geçmiş zamana çevirirse, tefekkür ederek, İsa'nın insanlık için acı çektiğini, en şiddetli acılar ortasında, "biz insanlar ve ahiret için" sıkıntı çektiğini görür ve tefekkür eder. Kurtuluşumuz" diyen Allah, üzüntü, ıstırap ve aşağılanmanın pençesinde kıvranırken, aslında "suçlarımız altında ezilirken" (Yeşaya 53,5) ve bizi yaralarıyla iyileştirme eyleminde bulunuyordu. Bütün büyük gerçeklerle

¹⁵⁶ Lett. enc. *Miserentissimus Redemptor* (8 maggio 1928): AAS 20 (1928), 174.

¹⁵⁷

birlikte dindar ruhlar bu şeyler üzerinde derin derin düşünürler, çünkü "Herhangi bir zamanda işlenmiş olan suçlar, Allah'ın Oğlu'nun ölüme verilmesine neden olan suçlardı." ¹⁵⁸

156. XI. Pius'un bu sözleri ciddi bir şekilde ele alınmayı hak ediyor. Kutsal Yazılar, imanlarına uygun yaşamayı başaramayan imanlıların "Allah'ın Oğlu'nu tekrar çarmıha gerdiklerini" (İbr. 6,6) belirttiğinde veya Pavlus, başkaları uğruna çektiği acıları sunarken, "benim bedenimde Mesih'in sıkıntılarında eksik olanı tamamlıyorum" (Kol. 1,24) dediğinde veya yine, Mesih ıstırapları içinde sadece o zamanki öğrencileri için değil, aynı zamanda "onların sözleri aracılığıyla bana iman edecek olanlar" için de dua ettiğinde (Yu. 17,20), tüm bu ifadeler bizim olağan düşünce tarzımıza meydan okuyor. Bunlar bize, zihnimizin kavraması ne kadar zor olursa olsun, geçmişini şimdiden tamamen ayırmanın mümkün olmadığını gösteriyor. İncil, tüm zenginliğiyle, sadece dua dolu meditasyonumuz için değil, aynı zamanda sevgi dolu işlerimizde ve içsel yaşamımızda gerçekliğini deneyimlememizi sağlamak için de yazılmıştır. Bu, Mesih'in ölümü ve dirilişinin gizemi açısından kesinlikle böyledir. Zihinlerimizin kullandığı zamansal ayrımlar, hem Mesih'le acı çekmemizdeki birliğimizin hem de dirilmiş yaşamında onunla birlikte sahip olduğumuz güç, teselli ve dostluğun temeli olan bu inanç deneyiminin doluluğunu kucaklamaktan aciz görünüyor.

157. O halde, bu iki ayrılmaz ve karşılıklı olarak zenginleştirici yönlerde, paskalya gizeminin birliğini görüyoruz. Her iki boyutta da lütuf tarafından sunulan tek gizem, kendi acılarımızdan bazılarını Mesih'e teselli için sunduğumuzda, bu acının sevgisinin paskalya ışığında aydınlatılmasını ve dönüştürülmesini sağlar. Bu gizeme kendi hayatımızda somut olarak katılırız. Çünkü Mesih, bedeni olan kilisenin yaralarında ve tesellilerinde yaşayacaklarını baş olarak önceden yaşamayı kendisi istedi. Allah'ın lütfü içinde yaşadığımızda, bu karşılıklı paylaşım bizim için ruhsal bir deneyim haline gelir. Tek kelimeyle, dirilmiş Rab, lütfunun işleyişiyle, bizi gizemli bir şekilde ıstırabına birleştirir. Dirilişin sevincini deneyimleyen, ancak aynı zamanda Rab'bin ıstırabına ortak olmayı arzulayan imanlıların kalpleri bunu anlar. Kendi hayatlarının bir parçası olan acıları, mücadeleleri, hayal kırıklıklarını ve korkuları O'na sunarak onun acılarına ortak olmayı arzularlar. Onlar bunu izole bireyler olarak da deneyimlemezler, çünkü onların acıları aynı zamanda Mesih'in mistik Bedeni'nin, Allah'ın kutsal hacı Halkı'nın acısına katılımdır, ki bu Halk her zaman ve her yerde Mesih'in ıstırabını paylaşır. O

¹⁵⁸ Pio XI, Lett. enc. Miserentissimus Redemptor (8 maggio 1928): AAS 20 (1928), 174.

halde, teselli adanmışlığı hiçbir şekilde tarih dışı veya soyut değildir; Kilise'nin tarih boyunca yaptığı hac yolculuğunda et ve kan haline gelir.

Pişmanlık

158. Mesih'in bizim için çektiği ve aynı zamanda köleliğimizin, bağılıklarımızın, imandaki sevinç eksikliğimizin, boşuna arayışlarımızın ve somut günahların ötesinde, yüreğinin sevgisine ve tasarısına karşılık vermeyişimizle beslenen acılarını düşünmenin kederiyle başlayan, bastırılmaz teselli arzusu: Bu bizi arındıran bir deneyimdir, çünkü sevgi, bizi eninde sonunda Allah'a daha susamış ve kendimize daha az takıntılı hale getirecek gözyaşlarının arındırmasına ihtiyaç duyar.

159. Rabbimizi teselli etme arzusu ne kadar derinleşirse, iman eden kalbin pişmanlığının da o kadar derinleştiğini görüyoruz ki, bu bizi yıkan bir suçluluk duygusu değil, felç eden bir endişe değil, faydalı bir mahmuzdur. İçten yanan ve iyileşen kalp, - çünkü kalp kendi kötülüğünü görüp kendini günahkâr olarak tanıdığı anda açılır-, Kutsal Ruh'un eylemini, onu sarsan ve yüzünden gözyaşlarını akıtan diri suyu memnuniyetle karşılar [...]. Sık sık yapmaya eğilimli olduğumuz gibi kendimize acılamakla ilgili değildir bu. [...] Pişmanlık gözyaşları dökmek ise, günahla Allah'ı üzdüğü için ciddi bir şekilde tövbe etmek anlamına gelir; Bu, her zaman borçlu olduğumuzu ve asla güvenilir olmadığımızı kabul etmek anlamına gelir [...]. Bir damlanın taşı aşındırması gibi, gözyaşları da katılaştırmış yürekleri yavaş yavaş aşındırır. Böylece hüznün, tatlılığa yol açan güzel hüznün mucizesine tanık oluruz [...]. Pişmanlık, çalışmalarımızın meyvesi değil, bir lütuftur ve bu nedenle duada pişmanlık istenmelidir."¹⁵⁹ "Benim için ıstırap çekmiş olan Mesih'in terk edilmişliği ile acı, zulüm görmüş Mesih'le birlikte zulüm görmek, gözyaşları, muazzam acı için samimi acı" istenir.¹⁶⁰

159. Bu nedenle, dindarlık içinde Mesih'i teselli etmeye çalışan Allah'ın kutsal ve sadık halkının inançlı coşkusunun ifadeleriyle hiç kimsenin alay etmemesini rica ediyorum. Ve herkesi, bu durumun belirli tezahürlerinde daha fazla akılcılık, daha fazla gerçek ve daha fazla bilgelik olup olmadığını sormaya davet ediyorum.

Bizler, daha düşünceli, gelişmiş ve olgun bir imana sahip olduğumuzu iddia ederken, soğuk, mesafeli, hesaplı ve asgari düzeydeki sevgi eylemlerinde bulunmak yerine, Rabbimizi teselli etmeye çalışan bir sevgiye sahibiz.

¹⁵⁹ Omelia nella Messa Crismale, 28 marzo 2024: L'Osservatore Romano, 28 marzo 2024, p. 2.

¹⁶⁰ S. Ignazio di Loyola, Esercizi Spirituali, 203, Roma 1984, 160.

Teselli Etmek İçin Teselli Edilmek

161. Mesih'in yüreğini ve ölüme bile kendini teslim edişini tefekkür ettiğimizde, kendimiz büyük bir teselli buluruz. Yüreğimizde hissettiğimiz keder yerini tam bir güvene bırakır ve sonunda kalıcı olan minnettarlık, şefkat, huzurdur; kalıcı olan Mesih'in sevgisinin hayatlarımızda hüküm sürmesidir. O halde pişmanlık, "bir kaygı kaynağı değil, ruh için bir şifa kaynağıdır, çünkü günahın yaralarına merhem gibi etki ederek bizi Rab'bin okşamasını almaya hazırlar".¹⁶¹ Acılarımız, Mesih'in çarmıhtaki acısıyla birleşmiştir. Eğer lütfun her mesafeyi aşabileceğine inanıyorsak, bu, Mesih'in acılarıyla her zaman ve her yerde öğrencilerinin acılarıyla birleştiği anlamına gelir. Bu şekilde, ne zaman acıya katlansak, Mesih'in bizimle birlikte acı çektiğini bilmenin içsel tesellisini de deneyimleyebiliriz. Onu teselli etmeye çalışırken kendimizi teselli edilmiş bulacağız.

162. Ancak iman eden kalbin bu tefekküründe bir noktada, biz de aynı şekilde Rab'bin acil yakarışını duymalıyız: "Halkımı teselli et, teselli et!" (Yeşaya 40, 1). Aziz Pavlus'un bize söylediği gibi, Allah bize teselli sunar, "böylece, Allah'ın bizi teselli ettiği teselliyle, herhangi bir sıkıntıda olanları teselli edebiliriz" (2 Korintliler 1,4).

163. Bu durum bizi, Mesih'in Kalbine olan her gerçek bağlılığın toplumsal, sosyal ve İncil görevi boyutunu derinleştirmeye davet ediyor. Aslında Mesih'in Kalbi bizi Baba'ya götürürken aynı zamanda kardeşlerimize de gönderir. Mesih'in Kalbinin bizim aracılığımızla ürettiği hizmet, kardeşlik ve İncil görevi meyvelerinde, Baba'nın iradesi yerine getirilir. Böylece çember kapanır: "Babam çok meyve vermenizle yüceltilir" (Yuhanna 15,8).

¹⁶¹ Omelia nella Messa Crismale, 28 marzo 2024: L'Osservatore Romano, 28 marzo 2024, p. 2.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SEVGİ İÇİN SEVGİ

164. Azize Margarita Maria Alacoque'un ruhsal deneyimlerinde, İsa Mesih'e olan ateşli bir sevgi beyanının yanı sıra, hayatlarımızı Rab'be emanet etmemiz için son derece kişisel ve zorlayıcı bir davetle karşılaşırız. Sevildiğimizi bilmek ve bu sevgiye tüm güvenimizi vermek, tüm verme kapasitemizi iptal etmek anlamına gelmediği gibi, küçük ve sınırlı yeteneklerimizle bir karşılık verme yönündeki önlenemez arzumuzdan vazgeçmek anlamına da gelmez.

Bir Ağıt Ve Bir İstek

165. İsa, Azize Margarita Maria'ya ikinci büyük görünüşünden başlayarak, insanlara olan büyük sevgisinin "karşılığında yalnızca nankörlük ve ilgisizlik", "soğukluk ve reddedilme" bulmasından duyduğu üzüntüyü dile getirir. "Bu," diyor Rab, "Çilelerim sırasında çektiğim bütün acılardan daha çok acı çekmeme neden oluyor."¹⁶²

166. İsa sevgiye olan susuzluğundan bahsetmiş ve kalbinin bu susuzluğa verdiği tepkiye kayıtsız olmadığını ortaya koymuştur: "Kutsal Sakramentte insanlar tarafından sevilme susuzluğum öyle yakıcıdır ki, beni tüketiyor. Ama benim isteğime göre sevgime karşılık vererek susuzluğumu gidermeye çalışan birini bulamıyorum."¹⁶³ İsa'nın isteği sevgidir. İnanan kalp bunu keşfettiğinde, kendiliğinden ortaya çıkan tepki, zorlu bir fedakarlık arayışı ya da ağır bir görevin yerine getirilmesi değil, bir sevgi meselesidir: «Allah'ımdan, Sevgisinin olağanüstü lütuflarını aldım; "Onun sevgisine karşılık verme ve sevgisine karşılık verme arzusuyla hareket ediyordum."¹⁶⁴ XIII. Leo'nun öğrettiği şey budur; Kutsal Kalp imgesi aracılığıyla Mesih'in hayırseverliği "bizi sevgiye karşılık sevgi vermeye iter" diye yazar.¹⁶⁵

Kardeşlerimize Mesih'in Sevgisini Uzatmak

167. Allah'ın Sözü'ne geri dönmemiz ve O'nun yüreğindeki sevgiye verilebilecek en iyi cevabın kardeşlerimize olan sevgi olduğunu kabul etmemiz gerekir; Sevgiye sevgiyle

¹⁶² S. Margherita Maria Alacoque, Autobiografia, n. 55, Roma 1983, 134.

¹⁶³ Ead., Lettera 133, 10: Scritti autobiografici, Roma 1984, 182-183.

¹⁶⁴ Ead., Autobiografia, n. 92, Op. cit., 180.

¹⁶⁵ Lett. enc. Annum Sacrum (25 maggio 1899): ASS 31 (1898-99), 649.

karşılık vermek için bundan daha büyük bir jest sunamayız. Allah'ın kelamı bunu bütün açıklığıyla söylüyor:

"Bu kardeşlerimin en önemsizlerinden birine yaptığını bana yapmış oldun" (Matta 25,40).

"Çünkü bütün yasa tek bir emirde özetlenmiştir: 'Komşunu kendin gibi seveceksin'" (Galatyalılar 5,14).

"Birbirimizi sevdiğimiz için ölümden yaşama geçtiğimizi biliyoruz. Sevmeyen ölümden kalır" (1 Yuhanna 3,14).

"Gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Allah'ı sevemez" (1 Yuhanna 4,20).

168. Kardeşlerimize olan sevgi sadece kendi çabalarımızın meyvesi değildir; bencil kalplerimizin dönüşümünü gerektirir. Bu farkındalık, sık sık tekrarlanan şu duaya yol açtı: "İsa, kalplerimizi seninkine daha çok benzet". Aziz Pavlus ise, dinleyicilerini güç için değil, iyi işler yapmak için "Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun" diyerek dua etmeye teşvik etti (Filipililer 2,5).

169. Roma İmparatorluğu'nda toplumun kenarlarında yaşayan birçok yoksulun, yabancıların ve diğerlerinin Hristiyanlardan saygı, sevgi ve ilgi gördüğünü hatırlamamız gerekir. Bu, dinden dönmüş (apostato) imparator Julian'ın mektuplarından birinde, Hristiyanların saygı görmesinin ve taklit edilmesinin bir nedeninin, normalde görmezden gelinen ve hor görülen yoksullara ve yabancılara verdikleri yardım olduğunu kabul etmesini açıklar. Julian için, hor gördüğü Hristiyanların "kendilerini beslemenin yanı sıra, bizden yardım almayan yoksullarımızı ve ihtiyaç sahiplerimizi de beslemeleri" tahammül edilemez bir şeydi.¹⁶⁶ İmparator, bu nedenle Hristiyanlarınkiyle rekabet edecek ve böylece toplumun saygısını kazanacak hayır kurumları yaratmanın gerekliliği konusunda ısrar etti: "Her şehirde, göçmenlerin bizim hayırseverliğimizden yararlanabilmeleri için birçok konaklama tesisi kurulmalı... ve Yunanlıları bu tür cömertlik çalışmalarına alıştırmalıyız".¹⁶⁷ Julian amacına ulaşamadı; şüphesiz ki bu çalışmaların altında, her bir kişinin benzersiz onuruna saygı gösteren Hristiyan sevgisine benzer hiçbir şey yoktu.

¹⁶⁶ Giuliano, Ep. XLIX ad Arsacium Pontificem Galatiae, Mainz 1828, 90-91.

¹⁶⁷ Ibid.

170. Toplumun en alt tabakalarıyla ilişki kurarak (bkz. Mt 25:31-46), “İsa, her insanın, özellikle de ‘değersiz’ kabul edilenlerin onurunu tanımanın büyük yeniliğini getirdi. Bireylerin zayıf, hor görüldükleri veya acı çektikleri, hatta insan “görünümünü” kaybetme noktasına geldiklerinde saygı ve sevgimize daha da ‘layık’ olduklarını vurgulayan insanlık tarihindeki bu yeni ilke dünyanın yüzünü değiştirdi. Terk edilmiş bebekler, yetimler, yardımsız bırakılan yaşlılar, akıl hastaları, tedavisi olmayan hastalıkları veya ciddi sakatlıkları olan kişiler ve sokaklarda yaşayanlar gibi dezavantajlı koşullarda bulunanlara bakan kurumlara hayat verdi”.¹⁶⁸

171. “Zayıflıklarımızı alıp hastalıklarımızı yüklenen” (Matta 8,17) Rab’bin delinmiş yüreğini tefekkür ettiğimizde, biz de başkalarının acılarına ve ihtiyaçlarına daha dikkatli olmaya ilham alırız ve onun sevgisinin yayılması için araçlar olarak kurtuluş işine katılma çabalarımızda teyit ediliriz.¹⁶⁹ Mesih’in herkes uğruna kendini sunması üzerinde tefekkür ettiğimizde, doğal olarak biz de neden başkaları için canımızı vermeye hazır olmamız gerektiğini sormaya yönlendiriliriz: “Sevginin ne olduğunu Mesih’in bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir.” (1 Yuhanna 3,16)

Ruhani Tarihteki Yankılar

172. İsa'nın kalbine bağlılık ile kardeşlerimize bağlılık arasındaki bu bağ, Hıristiyan maneviyatının tarihinde bir süreklilik olmuştur. Birkaç örneği ele alalım.

Başkalarının İçebileceği Bir Çeşme Olmak

174. Origenes'ten başlayarak, Kilise'nin çeşitli Babaları, Yuhanna 7,38'deki sözler üzerinde düşündüler - "yüreğinden diri su ırmakları akacaktır" - bu sözler, Mesih'ten içtikten sonra ona iman edenleri ifade eder. Mesih'le birliğimiz yalnızca kendi susuzluğumuzu gidermek için değil, aynı zamanda başkaları için diri su kaynakları yapmak içindir. Origenes, Mesih'in içimizde taze su kaynakları fışkırarak vaadini yerine getirdiğini yazdı: "Allah'ın suretinde yaratılan insan ruhu, kendisi kuyular, pınarlar ve ırmaklar barındırabilir ve bunları fışkırtabilir".¹⁷⁰ Aziz Ambrosius, Mesih'ten bol bol içmeyi tavsiye etti, "böylece sonsuz yaşama fışkıran su kaynağı

¹⁶⁸ Dicastero per la Dottrina della Fede, Dich. Dignitas infinita (2 aprile 2024), 19: L'Osservatore Romano, 8 aprile 2024.

¹⁶⁹ Cfr Benedetto XVI, Lettera al Preposito Generale della Compagnia di Gesù in occasione del 50° anniversario dell'Enciclica Haurietis Aquas (15 maggio 2006): AAS 98 (2006), 461.

¹⁷⁰ In Num. homil. 12, 1: PG 12, 657.

içinizde taşabilir".¹⁷¹ Marius Victorinus, Kutsal Ruh'un kendisinden öylesine bol miktarda verdiğiğine ikna olmuştu ki, "onu kabul eden herkes diri su nehirleri akıtan bir kalbe dönüşür".¹⁷² Aziz Augustinus, bu akışı iman eden kişiden akan bir iyilikseverlik olarak gördü.¹⁷³ Aziz Thomas Aquinas, bu nedenle, birisi "Allah'tan aldığı çeşitli lütuf armağanlarını paylaşmak için acele ettiğinde, kalbinden diri su aktığını" ileri sürdü.¹⁷⁴

175. "Sevgi dolu itaatle çarımhta sunulan kurban, insanlığın günahları için en bol ve sonsuz kefareti sağlasa da"¹⁷⁵, Mesih'in yüreğinden doğan Kilise, her çağda ve her yerde, erkekleri ve kadınları Rab'le doğrudan birliğe götüren o kurtarıcı tutkunun meyvelerini uzatır ve bahşeder.

176. Kilise'nin bağrında, şefaatçimiz ve annemiz olarak Meryem'in aracılığı, yalnızca "tek kaynakta, yani Mesih'in kendi aracılığında"¹⁷⁶, tek Kurtarıcı'da bir paylaşım olarak anlaşılabilir. Bu nedenle, "Kilise, Meryem'in ikincil rolünü kabul etmekten çekinmez".¹⁷⁷ Meryem'in kalbine adanmışlık, Mesih'in kalbine borçlu olunan tek ibadetten hiçbir şekilde eksiltmez, aksine onu artırır: "Meryem'in insanlığın annesi olarak işlevi, Mesih'in bu eşsiz aracılığının hiçbir şekilde gölgelenmesine veya azalmasına neden olmaz, aksine onun gücünü gösterir".¹⁷⁸ Mesih'in delinmiş böğründen akan bol miktardaki lütuflar sayesinde, Kilise, Meryem Ana ve tüm inananlar farklı şekillerde kendileri diri su ırmakları haline gelirler. Bu şekilde, Mesih, bizim küçüklüğümüzde kendi ihtişamını gösterir.

Kardeşlik Ve Gizem

177. Aziz Bernard, bizi Mesih'in kalbiyle birleşmeye çağırırken, bu bağlılığın zenginliğinden yararlanarak sevgiye dayalı bir dönüşüm çağrısında bulunur. Bernard, zevkler tarafından köleleştirilmiş olan sevgilerimizin, bir emre körü körüne itaat ederek değil, Mesih'in hoş sevgisine yanıt olarak dönüştürülebileceğine ve özgürleştirilebileceğine inanıyordu. Kötülük, iyilikle yenilir, sevginin çiçek açmasıyla fethedilir: "Allah'ın Rab'bi tüm yüreğinin dolu ve derin sevgisiyle sev; onu zihninin tamamen uyanık ve amaçlı bir şekilde sev; onu tüm gücünle sev, öyle ki onun sevgisi

¹⁷¹ Epist. 29, 24: PL 16, 1060.

¹⁷² Adv. Arium 1, 8: PL 8, 1044.

¹⁷³ Tract. in Joannem 32, 4: PL 35, 1643.

¹⁷⁴ In Ev. S. Joannis, cap. VII, lectio 5.

¹⁷⁵ Pio XII, Lett. enc. Haurietis Aquas (15 maggio 1956), II: AAS 48 (1956), 321.

¹⁷⁶ S. Giovanni Paolo II, Lett. enc. Redemptoris Mater (25 marzo 1987), 38: AAS 79 (1987), 411.

¹⁷⁷ Conc. Ecum. Vat. II, Cost. dogm. Lumen gentium, 62.

¹⁷⁸ Ibid., n 60.

için ölmekten bile korkma... Rab İsa'ya olan sevgin, duyusal yaşamın tatlı cazibelerine karşı koymak için hem tatlı hem de samimi olmalıdır. Tatlılık, tatlılığı yener, tıpkı bir çivinin diğerini sökmesi gibi".¹⁷⁹

178. Aziz Francesco de Sales, İsa'nın şu sözlerinden özellikle etkilenmişti: "Benden öğrenin; çünkü ben yumuşak huylu ve alçakgönüllüyüm" (Matta 11,29). En basit ve sıradan şeylerde bile, Rab'bin yüreğini "çalabiliriz" der. "O'na kabul edilebilir bir şekilde hizmet etmek isteyenler, yalnızca yüce ve önemli konulara değil, aynı zamanda önemsiz ve küçük şeylere de dikkat etmelidirler, çünkü her ikisiyle de onun yüreğini ve sevgisini kazanabiliriz... Günlük sabır eylemlerini, baş ağrısını, diş ağrısını, şiddetli soğuk algınlığını; bir kocanın veya karının yorucu tuhafliklarını, kırık camı, bir yüzüğün, bir mendilin, bir eldivenin kaybını; bir komşunun alaycılığını; dua veya cemaat için erken kalkmak amacıyla erken yatma çabasını, bazı insanların dini görevleri açıkça yerine getirirken hissettikleri küçük utangaçlığı... Emin olun ki, tüm bu acılar, ne kadar küçük olursa olsun, sevgiyle kabul edilirlerse, Allah'ın iyiliğini en çok hoşnut edecek olanlardır"¹⁸⁰. Ancak, nihayetinde, Mesih'in yüreğinin sevgisine cevabımız komşumuza duyduğumuz sevgide kendini gösterir: "Sabit, sürekli, istikrarlı, önemsiz meselelerle veya insanların yaşamdaki konularıyla ilgilenmeyen, değişime veya düşmanlığa tabi olmayan bir sevgi... Rabbimiz bizi durmadan sever, kusurlarımızın ve hatalarımızın çoğuna katlanır. Tam da bu nedenle, biz de kardeşlerimize aynısını yapmalı, onlara katlanmaktan asla yorulmamalıyız".¹⁸¹

179. Aziz Charles de Foucauld, İsa'nın yaptığı gibi yaşayarak ve davranarak, İsa'nın yerinde olsa yapacağı şeyi yapmak için sürekli bir çaba içinde İsa'yı taklit etmeye çalıştı. Sadece Mesih'in kalbinin duygularına uyum sağlayarak bu hedefe tam olarak ulaşabilirdi. Burada da "sevgi için sevgi" fikrini buluyoruz. Onun sözleriyle, "Sevgi için sevgiye karşılık vermek, onu taklit etmek için acı çekmeyi arzuluyorum... insanların kutsallaştırılması için onun işine katılmak, kendimi, olduğum hiçliği, bir kurban olarak, bir sunu olarak onunla birlikte sunmak".¹⁸² İsa'nın sevgisini başkalarına getirme arzusu, dünyamızın en yoksul ve en unutulmuşlarına yaptığı müjdeyi ilan etme çalışması, onu, Mesih'in kalbinin simgesinin bir haçla taçlandırıldığı "İesus-Caritas"

¹⁷⁹ Sermones super Cant., XX, 4: PL 183, 869.

¹⁸⁰ Introduzione alla vita devota, p. III, c. XXXV: Opere complete di Francesco di Sales, vol. 3: Filotea. Introduzione alla vita devota, Roma 2009, 220-221.

¹⁸¹ Sermone per la XVII Domenica dopo Pentecoste.

¹⁸² Gesù, la sua Passione, Ritiro fatto a Nazaret, 5-15 novembre 1987: C. de Foucauld, La vita nascosta. Ritiri in Terra Santa (1897-1900), Roma 1974, 72.

sözcüklerini amblemi olarak almaya yöneltti.¹⁸³ Bu da kolay bir karar değildi: “Bütün gücümle bu zavallı kayıp kardeşlere dinimizin tamamen tanrısal sevgi, tamamen kardeşlik olduğunu ve ambleminin bir kalp olduğunu göstermeye ve kanıtlamaya çalışıyorum”¹⁸⁴. “Fas’ta, İsa’nın kalbi adına” diğer kardeşlerle yerleşmek istiyordu¹⁸⁵. Bu şekilde, onların müjdecilik çalışmaları dışarıya doğru yayılabilirdi: “Tanrısal sevgi, İsa’nın kalbinden yayıldığı gibi kardeşliklerimizden de yayılmalıdır”¹⁸⁶. Bu arzu onu yavaş yavaş “evrensel bir kardeş” yaptı. Kendisinin Mesih’in kalbi tarafından şekillendirilmesine izin vererek, tüm acı çeken insanlığı kardeşçe kalbinde barındırmaya çalıştı: “Kalbimiz, İsa’nınki gibi, tüm insanları kucaklamalıdır”¹⁸⁷. “İsa’nın kalbinin insanlara olan sevgisi, tutkusunda gösterdiği sevgi, tüm insanlar için sahip olmamız gereken şeydir”¹⁸⁸.

180. Aziz Charles de Foucauld'un manevi rehberi Peder Henri Huvelin, "Rabbimiz bir kalbe yerleştiğinde, ona böyle duygular verir ve bu kalp kardeşlerimizin en küçüğüne kadar uzanır. Aziz Vincent de Paul'un kalbi böyleydi... Rabbimiz bir rahibin ruhunda yaşadığında, onu yoksullara ulaşmaya zorlar" demiştir.¹⁸⁹ Peder Huvelin'in tanımladığı gibi, Aziz Vincent'in apostolik gayretinin, aynı zamanda Mesih'in kalbine olan bağlılıkla beslendiğini fark etmek önemlidir. Aziz Vincent, yoldaşlarını "Rabbimizin kalbinde, zavallı hasta kişi için bir teselli sözcüğü bulmaya" teşvik etmiştir.¹⁹⁰ Bu sözcüğün ikna edici olması için, önce kendi kalbimizin Mesih'in kalbinin sevgisi ve şefkatiyle değişmiş olması gerekir. Aziz Vincent bu inancını vaazlarında ve öğütlerinde sık sık tekrarladı ve bu, Cemaatinin Anayasalarının önemli bir özelliği haline geldi: "Aşağıdaki dersi öğrenmek için büyük çaba sarf etmeliyiz, aynı zamanda Mesih tarafından da öğretilmiştir: 'Benden öğrenin, çünkü ben yumuşak huylu ve alçakgönüllüyüm'. Kendisinin yumuşak huylulukla yeryüzünü miras alacağımızı

¹⁸³ Dal 19 marzo 1902 tutte le sue lettere sono intestate con le parole Jesus Caritas separate da un cuore sormontato dalla croce.

¹⁸⁴ Lettera a Don Huvelin, 15 luglio 1904: Opere spirituali, Roma 1983, 633.

¹⁸⁵ Lettera a Dom Martin, 25 gennaio 1903: C. de Foucauld, «Cette chère dernière place». Lettres à mes frères de la Trappe, Paris 2012, 311.

¹⁸⁶ Citato in René Voillaume, Les fraternités du Père de Foucauld, Paris, 1946, 173.

¹⁸⁷ Meditazioni dei santi Vangeli sui passi relativi a quindici virtù, Nazaret 1897-1898, Carità 77 (Mt 20,28): C. de Foucauld, Meditazioni sui passi dei vangeli relativi a Dio solo, fede, speranza, carità (1897-1898), Roma 1973, 325.

¹⁸⁸ Ivi, Carità 90 (Mt 27,30): Op. cit., 338.

¹⁸⁹ H. Huvelin, Quelques directeurs d'âmes au XVII siècle, Paris 1911, 97.

¹⁹⁰ Cfr Conferenze alle Figlie della Carità, 85 (11 novembre 1657), "Servizio ai malati, cura della propria salute" (Regole comuni, artt. 12-16): San Vincenzo de' Paoli, Opere, vol. 9, Roma 2008, 757.

söylediğini hatırlamalıyız. Buna göre hareket edersek, insanları kazanacağız ve böylece Rab'be dönecekler. İnsanlara sert veya sert davranırsak bu olmayacak"¹⁹¹.

Onarım: Harabelerin Üzerine İnşaat

181. Şimdiye kadar söylenen her şey, Allah'ın sözünün ışığında, Rab'bin lütfunun yardımıyla "sunmamızı" beklediği Mesih'in kalbine "onarım"ın doğru anlamını anlamamızı sağlar. Soru çok tartışıldı, ancak Aziz II. Yuhanna Pavlus bize, günümüz Hıristiyanlarını İnciller'e daha yakın bir onarım ruhuna yönlendirebilecek net bir yanıt verdi.

Mesih'in Yüreği İçin Yeniden Kazanmanın Toplumsal Önemi

182. Aziz II. Yuhanna Pavlus, kendimizi hep birlikte Mesih'in kalbine emanet ederek, "nefret ve şiddetin biriktirdiği yıkıntılar üzerinde, çok arzulanan sevgi medeniyeti, Mesih'in kalbinin Krallığı inşa edilebilir" diye açıklamıştır. Bu açıkça "Allah'a olan evlat sevgisini ve komşu sevgisini birleştirmemizi" gerektirir ve gerçekten de bu "Kurtarıcı'nın kalbinin istediği gerçek yeniden kazanmadır"¹⁹². Mesih'le birlik içinde, günahlarımızla bu dünyada bıraktığımız yıkıntıların ortasında, yeni bir sevgi medeniyeti inşa etmeye çağırıyoruz. Mesih'in kalbinin bizden yapmasını istediği şekilde kefarete budur. Kötülüğün yol açtığı yıkımın ortasında, Mesih'in kalbi dünyamıza iyiliği ve güzelliği geri getirmede onunla işbirliği yapmamızı ister.

183. Her günah Kilise ve topluma zarar verir; sonuç olarak, "her günah şüphesiz bir toplumsal günah olarak kabul edilebilir" ve bu özellikle "kendi özleri gereği birinin komşusuna doğrudan saldırı oluşturan" günahlar için geçerlidir¹⁹³. Aziz II. Yuhanna Pavlus bu günahların başkalarına karşı tekrarlanmasının, insanların gelişimi üzerinde etkisi olan bir "günah yapısını" sıklıkla pekiştirdiğini açıklamıştır¹⁹⁴. Genellikle, bu, yalnızca bencillik ve kayıtsızlık olan şeyleri normal veya makul gören baskın bir zihniyetin parçasıdır. Bu daha sonra toplumsal yabancılaşmaya yol açar: "Bir toplum, toplumsal örgütlenme, üretim ve tüketim biçimleri, benlik armağanını sunmayı ve insanlar arasında dayanışma kurmayı zorlaştırıyorsa yabancılaşmıştır"¹⁹⁵. Bizi bu

¹⁹¹ Costituzione e Statuti della Congregazione della Missione, Roma 1984, 110.

¹⁹² Lettera al Preposito Generale della Compagnia di Gesù (Paray-le-Monial, 5 ottobre 1986): L'Osservatore Romano, 6 ottobre 1986, p. 7.

¹⁹³ San Giovanni Paolo II, Esort. ap. postsin. Reconciliatio et Paenitentia (2 dicembre 1984), 16: AAS 77 (1985), 215.

¹⁹⁴ Cfr Id., Lett. enc. Sollicitudo rei socialis (30 dicembre 1987), 36: AAS 80 (1988), 561-562.

¹⁹⁵ Id., Lett. enc. Centesimus annus (1 maggio 1991), 41: AAS 83 (1991), 844-845.

yabancılaşmış toplumsal yapıları ifşa etmeye ve direnmeye ve toplum içinde ortak iyiliği yeniden tesis etme ve pekiştirme çabalarını desteklemeye yönlendiren yalnızca bir ahlaki norm değildir. Aksine, bu yapıları yeniden kazanma “yükümlülüğünü yükleyen”¹⁹⁶ “kalbimizin dönüşümüdür”. İsa'nın yüreğindeki sevgiye verdiğimiz karşılık, bize karşılığında sevmeyi öğretir.

184. Müjde'ye (İncil'e) özgü (evanjelik) yeniden kazanma durumunun bu hayati toplumsal boyuta sahip olması nedeniyle, sevgi, hizmet ve uzlaşma eylemlerimizin gerçekten onarımcı olabilmesi için Mesih tarafından ilham alması, motive edilmesi ve güçlendirilmesi gerekir. Aziz II. Yuhanna Pavlus ayrıca, “sevgi medeniyetini inşa etmek için”¹⁹⁷ günümüz dünyasının Mesih'in kalbine ihtiyacı olduğunu gözlemlemiştir. Hristiyan bağlamında yeniden kazanma, ne kadar vazgeçilmez ve zaman zaman takdire şayan olsalar da, sadece dışsal çalışmaların bir yığını olarak anlaşılabilir. Bunların bir “gizem”e, bir ruha, onlara güç, dürtü ve yorulmak bilmez yaratıcılık bahşeden bir anlama ihtiyaçları vardır. Mesih'in kalbinden yayılan hayata, ateşe ve ışığa ihtiyaçları vardır.

Yaralı Kalpleri Onarmak

185. Ne dünyamız ne de Mesih'in yüreği için, yalnızca dışsal bir yeniden kazanma yeterlidir. Her birimiz kendi günahlarımızı ve bunların başkaları üzerindeki etkilerini düşünürsek, bu dünyaya verilen zararı telafi etmenin, aynı zamanda en derin zararın verildiği ve acının en yakıcı olduğu yaralı kalpleri onarma arzusunu da gerektirdiğini fark edeceğiz.

186. Bu nedenle bir telafi ruhu, “her yaranın, ne kadar derin olursa olsun, iyileşebileceği umudunu bize verir. Bazen, mallar veya sevdiğimiz kesin olarak kaybedildiğinde veya belirli durumlar telafi edilemez hale geldiğinde olduğu gibi, tam bir telafi imkânsız görünebilir. Yine de telafi etme niyeti ve bunu somut bir şekilde yapmak, uzlaşma süreci ve gönül huzuruna dönüş için elzemdir”.¹⁹⁸

¹⁹⁶ Catechismo della Chiesa Cattolica, n. 1888.

¹⁹⁷ Cfr Catechesi, 8 giugno 1994, 2: L'Osservatore Romano, 9 giugno 1994, p. 5.

¹⁹⁸ Discorso ai partecipanti al colloquio internazionale “Réparer l'irréparable”, nel 350° delle apparizioni di Gesù a Paray-le-Monial, 4 maggio 2024: L'Osservatore Romano, 4 maggio 2024, p. 12.

Af Dilemenin Güzelliği

187. İyi niyetler yeterli değildir. Dışsal eylemlerimizde ifade bulan içsel bir arzunun olması gerekir. Özünde, “telafi, Hristiyan olmak, kırılan kişinin kalbine dokunmak ve basit bir değiş tokuşçu adalet eylemi olmamak için, iki zorlu tutumu gerektirir: kendini suçlu kabul etmek ve af dilemek. [...] Kişinin kardeşine verdiği zararın bu dürüst kabulünden ve sevginin yaralandığına dair derin ve samimi duygudan, telafi etme arzusu doğar'. [r”¹⁹⁹.

188. Günahlarımızı başkalarının önünde kabul etmenin bir şekilde insan onurumuzu aşağılayıcı veya saldırgan olduğunu asla düşünmemeliyiz. Aksine, kendimizi aldatmayı bırakmamızı ve geçmişimizi olduğu gibi, günahla lekelenmiş olarak, özellikle de kardeşlerimize zarar verdiğimiz durumlarda kabul etmemizi gerektirir. "Kendini suçlamak Hristiyan bilgeliğinin bir parçasıdır... Rab'bi memnun eder, çünkü Rab pişman bir kalbi kabul eder"²⁰⁰.

189. Bu telafi ruhunun bir parçası, insan zayıflığımızın ortasında büyük bir asalet gösteren kardeşlerimizden af dileme geleneğidir. Af dilemek, ilişkileri iyileştirmenin bir yoludur, çünkü “diyaloğu yeniden açar ve kardeşçe sevgi bağını yeniden kurma isteğini ortaya koyar... Kardeşimizin kalbine dokunur, teselli getirir ve talep edilen affın kabulünü ilham eder. Onarılamaz olan tamamen onarılamasa bile, sevgi her zaman yeniden doğabilir ve acıyı katlanılabilir hale getirebilir”²⁰¹.

190. Pişmanlık duyabilen bir kalp kardeşlik ve dayanışma içinde büyür. Aksi takdirde, “içten içe geriler ve yaşlanırız”, oysa “duamız daha sade ve derin olduğunda, Allah huzurunda hayranlık ve hayretle temellendiğinde, büyür ve olgunlaşırız. Kendimize daha az ve Mesih'e daha çok bağlanırız. Ruhsal olarak yoksullaştığımızda, yoksullara, Allah'a en yakın olanlara daha çok yaklaşırız”²⁰². Bu, gerçek bir telafi ruhuna yol açar, çünkü “yürekten pişmanlık duyanlar, kendilerini giderek dünyadaki tüm günahkârlara kardeş hissederler; üstünlük havalarından ve sert yargılarından vazgeçerek, sevgi göstermek ve telafi etmek iin yakıcı bir arzuyla dolarlar”²⁰³.

¹⁹⁹ Ibid.

²⁰⁰ Omelia nella Messa mattutina nella Domus Sanctae Marthae, 6 marzo 2018: L'Osservatore Romano, 5-6 marzo 2018, p. 8.

²⁰¹ Discorso ai partecipanti al Colloquio internazionale “Réparer l'irréparable”, nel 350° anniversario delle apparizioni di Gesù a Paray-le-Monial, 4 maggio 2024: L'Osservatore Romano, 4 maggio 2024, p. 12.

²⁰² Omelia nella Messa Crismale, 28 marzo 2024: L'Osservatore Romano, 28 marzo 2024, p. 2.

²⁰³ Ibid.

Pişmanlıktan doğan dayanışma duygusu, uzlaşmanın gerçekleşmesini de sağlar. Pişmanlık duyabilen kişi, “kardeşlerimizin başarısızlıkları için öfke ve utanç duymak yerine, günahları için ağlar. Bir tür tersine dönüş meydana gelir; kendimize karşı hoşgörülü ve başkalarına karşı esnek olmayan doğal eğilim tersine döner ve Allah’ın lütfuyla kendimize karşı katı ve başkalarına karşı merhametli oluruz”²⁰⁴.

Yeniden Kazanmak: Mesih'in Kalbinin Bir Uzantısı

191. Kardeşlerimize olan somut bağlılığı dışlamadan, onu Mesih'in yüreğiyle daha da doğrudan bir ilişkiye oturtmamıza izin veren, telafiye yönelik başka, tamamlayıcı bir yaklaşım daha vardır.

192. Başka bir yerde, “Allah bir şekilde kendini öyle bir şekilde sınırlamayı istemiştir ki, kötülük, tehlike veya acı kaynağı olarak düşündüğümüz şeylerin çoğu, aslında bizi Yaratıcı ile işbirliği yapmaya çekmek için kullandığı doğum sancılarının bir parçasıdır” demişim²⁰⁵. Bizim tarafımızdan yapılan bu işbirliği, Allah’ın gücünün ve sevgisinin hayatlarımızda ve dünyada genişlemesine izin verebilirken, bizim reddetmemiz veya kayıtsızlığımız bunu engelleyebilir. İncil’in birkaç yerinde bu durum mecazi olarak belirtilir: örneğin Rab, “Ey İsrail, keşke bana geri dönsen!” diye haykırdığında (bkz. Yeremya 4,1). Ya da halkı tarafından reddedildiğinde, “Yüreğim değişti içimde, alevlendi acıma duygularım.” (Hoşea 11,8) dediğinde.

193. Yüceltilmiş Rab'bin tarafında yeni bir acıdan söz etmek mümkün olmasa da, "Mesih'in paskalya gizemi... ve Mesih'in olduğu her şey -tüm insanlar için yaptığı ve çektiği her şey- ilahi sonsuzluğa katılır ve böylece tüm zamanları aşar ve hepsinde mevcut olur"²⁰⁶. Onun, dirilişinin genişleyen ihtişamının sınırlandırılmasına ve muazzam ve yakıcı sevgisinin yayılmasının sınırlandırılmasına izin verdiğini, böylece kalbiyle özgürce işbirliği yapmamıza yer bıraktığını söyleyebiliriz. Onun sevgisini reddetmemiz, o lütuf dolu armağana bir engel oluştururken, onu güvenle kabul etmemiz, kalbimize akmasını sağlayan bir alan, bir kanal açar. Reddetmemiz veya kayıtsızlığımız, onun gücünün etkilerini ve sevgisinin içimizdeki bereketini sınırlar. Eğer bende açıklık ve güvenle karşılaşmazsa, sevgisi -kendisi istediği için- benim hayatımda ve beni onu hazır kılmaya çağırdığı bu dünyada benzersiz ve tekrarlanamaz uzantısından mahrum kalır. Tekrar ediyorum, bu onun herhangi bir zayıflığından

²⁰⁴ Ibid.

²⁰⁵ Lett. enc. Laudato si' (24 maggio 2015), 80: AAS 107 (2015), 879.

²⁰⁶ Catechismo della Chiesa Cattolica, n. 1085.

değil, sonsuz özgürlüğünden, gizemli gücünden ve her birimize olan mükemmel sevgisinden kaynaklanır. Allah'ın gücü insan özgürlüğümüzün zayıflığında ortaya çıktığında, "sadece iman bunu ayırt edebilir"²⁰⁷.

194. Azize Margarita Maria, Mesih'in görümlerinden birinde, bize olan tutkulu sevgisinden bahsettiğini ve ona "yakıcı tanrısal sevgisinin alevlerini tutamadığı için onları yayması gerektiğini" söylediğini anlatır²⁰⁸. Her şeyi yapabilen Rab, ilahi özgürlüğünde bizim işbirliğimizi talep etmeyi istediğinden, onarım; güven, minnettarlık ve özveri eksikliğimizle Mesih'in sevgisinin dünyada yayılmasının önüne koyduğumuz engelleri kaldırmamız olarak anlaşılabilir.

Sevgi Sunusu

195. Bu gizemi daha derinlemesine düşünmemize yardımcı olmak için, Çocuk İsa'nın Aziz Teresas'ının aydınlık maneviyatına bir kez daha dönebiliriz. Teresa, bazı çevrelerde, başkaları için kendini feda etmeye istekli olma ve bir anlamda ilahi adaletin cezaları için bir "paratoner" olma temelinde aşırı bir telafi/onarım biçiminin geliştiğinin farkındaydı. Onun sözleriyle, "Günahkârlara ayrılmış cezaları geri çevirmek ve onları kendilerine çekmek için kendilerini Allah'ın adaletinin kurbanları olarak sunan ruhları düşündüm"²⁰⁹. Ancak, böyle bir sunu ne kadar büyük ve cömert görünürse görünsün, bunu çok fazla çekici bulmadı: "Bunu yapmaya hiç de ilgi duymuyordum"²¹⁰. Allah'ın adaletine bu kadar büyük bir vurgu, sonunda Mesih'in fedakârlığının bir şekilde eksik veya sadece kısmen etkili olduğu veya merhametinin yeterince güçlü olmadığı fikrine yol açabilirdi.

196. Azize Teresa, ruhsal sezgisiyle, ilahi adaleti doyurmanın değil, Rabbin sonsuz sevgisinin engelsizce yayılmasına izin vermenin gerekli olduğu başka bir kendini sunma yolunun daha olduğunu keşfetti: "Allah'ım! Hor gördüğün sevgin kalbinde mi kalmalı? Bana öyle geliyor ki, eğer Sevgine yakmalık kurban olarak kendini sunan ruhlar bulsaydın, onları hemen tüketirdin; Bana öyle geliyor ki, içindeki sonsuz şefkat selini hiç bastırmasan daha mutlu olurdu."²¹¹.

²⁰⁷ Ivi, n. 268.

²⁰⁸ Autobiografia, n. 53, Roma 1983, 131.

²⁰⁹ S. Teresa di Gesù Bambino, Ms A, 84r°: Opere complete, Roma 1997, 209-210.

²¹⁰

²¹¹ Ivi: Op. cit., 210.

197. Mesih'in tek kurtarıcı kurbanına hiçbir şey eklenmesine gerek olmasa da, özgürce reddetmemizin Mesih'in yüreğinin bu dünyada "sonsuz şefkatinin dalgalarını" yaymasını engelleyebileceği doğrudur. Tekrar ediyorum, bunun nedeni Rab'bin özgürlüğümüze saygı göstermek istemesidir. Azize Teresa'nın yüreğini rahatsız eden şey, ilahi adaletten çok, Mesih'in sevgisinin reddedilebileceği gerçeğiydi, çünkü onun için Allah'ın adaleti yalnızca sevgisinin ışığında anlaşılıyordu. Gördüğümüz gibi, o, Allah'ın tüm mükemmelliklerini merhametiyle tefekkür etti ve böylece onları sevgiyle dönüştürülmüş ve parıldayan halde gördü. Onun sözleriyle, "Rabbin adaleti bile (ve belki de diğerlerinden daha fazla) bana sevgiyle giyinmiş gibi görünüyor"²¹².

198. Böylece ilahi adalete değil, merhametli Sevgiye adak sunma eylemi doğmuş oldu: "Kendimi yakmalık sunu olarak merhametli Sevgine sunuyorum, beni durmadan tüketmeni, içimdeki sonsuz şefkat dalgalarının beni tüketmesini diliyorum." Senin Sevginin Şehidi olayım diye, ey Allah'ım!"²¹³ Mesih'in Kalbinin, yalnızca tam bir güven yoluyla, sevgisinin güzelliğini kalplerimizde yaymasına izin verme sorunu olmadığını, aynı zamanda kendi hayatımız aracılığıyla başkalarına ulaştığını ve dünyayı dönüştürdüğünü belirtmek önemlidir: "Annem Kilise'nin Kalbinde, Sevgi olacağım! [...] Böylece hayalim gerçek olacak."²¹⁴ Bu iki husus ayrılmaz bir şekilde birleşmiştir.

199. Rab onun adağını kabul etti. Kısa bir süre sonra başkalarına karşı yoğun bir sevgi hissettiğini ve bunun Mesih'in kalbinden geldiğini ve onun aracılığıyla devam ettiğini söylediğini görüyoruz. Bu yüzden kız kardeşi Léonie'ye şöyle dedi: "Seni sıradan kız kardeşlerin birbirlerini sevdiğinden bin kat daha fazla şefkatle seviyorum, çünkü seni göksel eşimizin kalbiyle sevebilirim"²¹⁵. Daha sonra Maurice Bellière'e şöyle yazdı: "İsa'nın kalbinin şefkatini, senden ne beklediğini anlamanı nasıl da isterim!"²¹⁶

Bütünlük Ve Uyum

200. Kardeşlerim, bu yeniden kazanma ve telafi aracını geliştirmemizi öneriyorum, bu, Mesih'in yüreğine bu dünyada ateşli ve lütufkâr sevgisinin alevlerini yaymak için yeni bir olasılık sunmaktır. Onarımın, "yaratılmamış Sevgiye ihmal veya ağır suç yoluyla verilen yaraları telafi etme" arzusunu gerektirdiği doğru olsa da²¹⁷, bunu

²¹² Ibid.

²¹³ Ead., Ms A, 83v°: Op. cit., 209; cfr Lettera 226 a padre Adolfo Roulland, 9 maggio 1897: Op. cit., 572.

²¹⁴ Ead., Ms B, 3v°: Op. cit., 223.

²¹⁵ Ead., Lettera 186, a Leonia, 11 aprile 1896: Op. cit., 521.

²¹⁶ Ead. Lettera 258, al Reverendo Maurice Bellière, 18 luglio 1897, 2r°: Op. cit., 598.

²¹⁷ Cfr Pio XI, Lett. enc. Miserentissimus Redemptor (8 maggio 1928): AAS 20 (1928), 169.

yapmanın en uygun yolu, sevgimizin Rab'be, sevgisinin reddedildiği veya geri çevrildiği tüm durumlar için yayılma olanağı sunmasıdır. Bu, önceki bölümde bahsettiğimiz Mesih'in "tesellisinden" daha fazlasını içerir; Kilise'nin ve dünyanın yaralarını iyileştirdiğimiz kardeşçe sevgi eylemlerinde ifade bulur. Bu şekilde, Mesih'in yüreğinin iyileştirici gücüne kendini ifade etmenin yeni yollarını sunarız.

201. Komşuya olan bu sevgi eylemlerinin gerektirdiği fedakârlıklar ve acılar bizi Mesih'in ıstırapları ile birleştirir. Bu şekilde, "Havarinin bahsettiği o gizemli çarmıha gerilmeye, kendimiz ve başkaları için onun kefaretinin ve affının bol meyvelerini alacağız"²¹⁸. Mesih, çarmıhtaki kurbanıyla bizi kurtarır; bizi yalnızca o kurtarır, çünkü "tek Allah vardır; Allah ile insanlar arasında tek aracı da vardır, o da insan olan Mesih İsa'dır. O, kendisini herkes için fidiye olarak verdi" (1 Tim 2,5-6). Sunduğumuz onarım, O'nun kurtarıcı sevgisine ve tek kurbanına özgürce kabul edilmiş bir katılımdır. Böylece, "Mesih'in sıkıntılarında eksik olanı, yani Kilise'yi bedenimizde tamamlarız" (Koloseliler 1,24); ve Mesih'in kendisi, eksiksiz ve sevgi dolu öz-sunusunun etkilerini bizim aracılığımızla uzatır.

202. Acılar çoğu zaman yaralı egomuzla ilgilidir, ama tam da Mesih'in Yüreğinin alçakgönüllülüğü bize alçakgönüllülüğün yolunu gösterir. Allah kendini yok ederek, küçülterek bize gelmek istedi. Eski Ahit bunu, tarihin küçük olaylarına karışan ve halkının kendisini reddetmesine izin veren bir Allah'ı gösteren çeşitli benzetmeler ve mecazlar aracılığıyla öğretiyor. Mesih'in sevgisi, halkının günlük yaşamı içinde, sanki bir yanıt için yalvarıyormuş gibi, sanki ihtişamını göstermek için izin istiyormuş gibidir. Yine de "belki de Rab İsa yalnızca bir kez kendi yüreğinden, kendi sözleriyle söz etti. Ve bu tek özelliği vurgular: 'yumuşaklık ve alçakgönüllülük', sanki bizi yalnızca bu şekilde kendisine kazanmak istediğini söylemek ister gibi".²¹⁹ Mesih, "Benden öğrenin, çünkü ben yumuşak huylu ve alçakgönüllüyüm" (Matta 11, 29) dediğinde, bize "Kendini ifade edebilmek için bizim küçüklüğümüze, alçakgönüllülüğümüze ihtiyacı olduğunu" gösterdi.²²⁰

203. Söylediklerimizde, birkaç ayrılmaz yönü not etmek önemlidir. Komşuyu sevme eylemleri, feragat, özveri, acı ve çaba ile birlikte, ancak Mesih'in kendi sevgisiyle beslendiklerinde gerçekleşebilir. O, onun bizi sevdiği gibi sevmemizi sağlar ve bu

²¹⁸ Ibid.

²¹⁹ S. Giovanni Paolo II, Catechesi, 20 giugno 1979: L'Osservatore Romano, 22 giugno 1979, p. 1.

²²⁰ Omelia nella Messa mattutina nella Domus Sanctae Marthae, 27 giugno 2014: L'Osservatore Romano, 28 giugno 2014, p. 8.

şekilde başkalarını bizim aracılığımızla sever ve onlara hizmet eder. Sevgisini eylemlerimizle göstermek için kendini alçaltır, ancak en ufak merhamet işlerimizde bile kalbi yüceltilir ve tüm ihtişamını sergiler. Mesih sevgisine tam bir güvenle yer açan ve onun ateşiyle yaşamında genişlemesine izin veren bir insan yüreği, Mesih gibi başkalarını sevme yeteneğine kavuşur, kendini küçültüp herkese yakınlaştırır. Mesih bu şekilde susuzluğunu giderir ve yanan ve lütufkâr sevgisinin alevlerini içimizde ve bizim aracılığımızla görkemli bir şekilde yayar. Tüm bunlarda mevcut olan muhteşem uyumu görmemek mümkün mü?

204. Son olarak, bu bağlılığı tüm zenginliğiyle takdir edebilmek için, Üçlü Birlik boyutu hakkında söylediklerimizin ışığında, Mesih'in insanlığı içinde yaptığı onarımın, her birimizde Kutsal Ruh'un çalışmasıyla Baba'ya sunulduğunu eklemek gerekir. Sonuç olarak, Mesih'in kalbine sunduğumuz onarım, nihayetinde, kendimizi O'nun aracılığıyla, O'nunla ve O'nun içinde sunduğumuz her zaman Mesih'e birleşmiş olarak görmekten hoşnut olan Baba'ya yöneliktir.

Dünyaya Sevgi Getirmek

205. Hristiyan mesajı, sadece dindar düşünceler için bir sığınak veya etkileyici ayinler için bir fırsat olmanın ötesinde bütünüyle deneyimlendiğinde ve ifade edildiğinde çekicidir. Eğer onunla bireysel bir ilişkiyle yetinip başkalarının acılarını hafifletmek veya daha iyi bir hayat yaşamalarına yardımcı olmak konusunda hiçbir ilgi göstermiyorsak, Mesih'e nasıl bir ibadet edebiliriz? Yaşadığımız toplum için ima ettiği şeyleri görmezden gelerek özel bir dini deneyimden tat almaya dalarsak, bizi bu kadar seven kalbi hoşnut edebilir miyiz? Dürüst olalım ve Allah'ın sözünü olduğu gibi kabul edelim. Öte yandan, toplumun iyileştirilmesi için Hristiyanlar olarak yaptığımız çalışma, onun dini ilhamını gölgelememelidir, çünkü bu, sonunda, kardeşlerimiz için Allah'ın onlara vermek istediğinden daha azını aramak anlamına gelir. Bu nedenle, bu bölümü Mesih'in kalbine olan sevgimizin İncil'in görevini üstlenme boyutunu hatırlayarak bitirmeliyiz.

206. Aziz II. Yuhanna Pavlus, Mesih'in kalbine adanmışlığın toplumsal boyutundan bahsetmiştir, ancak aynı zamanda "dünyanın kurtuluşunda apostolik işbirliği olan yeniden kazanma ve telafiden" de bahsetti.²²¹ Mesih'in kalbine adanmışlık, bu nedenle "Kilise'nin İncil görevi faaliyetiyle ilişkili olarak görülmelidir, çünkü bu, İsa'nın

²²¹ Messaggio nel centenario della consacrazione del genere umano al Cuore divino di Gesù, Varsavia, 11 giugno 1999, Solennità del Sacro Cuore di Gesù: L'Osservatore Romano, 12 giugno 1999, p. 5.

Kalbinin, Krallığa olan tam bağlılığını Bedeninin üyeleri aracılığıyla, dünyaya yayma arzusuna yanıt verir".²²² Sonuç olarak, "Hristiyanların tanıklığı aracılığıyla, Mesih'in bedeni olan Kilise'yi inşa etmek ve adalet, barış ve kardeşlik toplumunu inşa etmek için insan kalplerine sevgi dökülecektir".²²³

207. İsa'nın Kutsal Kalbinin sevgi alevleri, Mesih'te açığa çıkan Allah'ın sevgisinin mesajını ilan eden Kilise'nin İncil görevi faaliyetleri aracılığıyla da genişler. Aziz Vincent de Paul, öğrencilerini Rab'be "bu kalp, bizi her yere götüren bu kalp, Allah'ın Oğlu'nun bu kalbi, Rabbimizin kalbi, ... bizi kendisi gittiği gibi gitmeye hazırlayan, bizi [elçiler] gibi her yere ateş götürmeye gönderen kalp" diye dua etmeye davet ettiğinde bunu güzel bir şekilde dile getirmiştir.²²⁴

208. Aziz VI. Pavlus , Kutsal Kalp'e bağlılığın yayılmasına adanmış dini Cemaatlere hitap ederken şu gözlemi yaptı. "Rahipler ve laikler, Allah'ın yüceliğini yayma arzularında, Mesih'in bize gösterdiği sonsuz sevgi örneğini düşünür ve çabalarını tüm erkek ve kadınları Mesih'in akıl almaz zenginliklerine ortak etmeye yöneltirse, pastoral bağlılığın ve İncil görevi için gayretlerin alevleneceğine şüphe yoktur".²²⁵ Kutsal Kalp'i düşündüğümüzde, İncil görevi bir sevgi meselesi haline gelir. Çünkü görevdeki en büyük tehlike, söylediğimiz ve yaptığımız tüm şeylerin arasında, bizi kucaklayan ve kurtaran Mesih'in sevgisiyle neşeli bir karşılaşma yaratmayı başaramamak olacaktır.

209. Mesih'in yüreğinin sevgisini yayma perspektifinde İncil görevi, kendileri sevgi dolu olan ve Mesih'in kendilerini fethetmesine izin vererek hayatlarını değiştiren bu sevgiyi paylaşmaya mecbur hisseden İncil görevlileri gerektirir. İkincil soruları tartışarak veya gerçeklere ve kurallara yoğunlaşarak zaman kaybetmek onlara acı verir. Çünkü en büyük kaygıları deneyimlediklerini paylaşmaktır. Çabaları ne kadar yetersiz olursa olsun, diğer insanların Sevgili'nin iyiliğini ve güzelliğini kendi çabalarıyla algılamasını isterler. Herhangi bir sevgili için durum böyle değil midir? Dante Alighieri'nin bu sevgi mantığını ifade etmeye çalıştığı şu sözleri örnek olarak alabiliriz:

²²² Ibid.

²²³ Lettera all'Arcivescovo di Lione in occasione del pellegrinaggio a Paray-le-Monial, per il centenario della consacrazione del genere umano al Cuore divino di Gesù, 4 giugno 1999: L'Osservatore Romano, 12 giugno 1999, p. 4.

²²⁴ Conferenze ai Preti della Missione, 135 (22 agosto 1655), "Ripetizione dell'Orazione": San Vincenzo de' Paoli, Opere, vol. 10, Roma 2008, 237-238.

²²⁵ Lett. Diserti interpretes (25 maggio 1965), 4: Enchiridion della Vita Consacrata, Bologna-Milano 2001, n. 3809.

“Düşünürken güzelliğini onun,
Öyle tatlı duyurur ki sevgi kendini içimde,
Yitirmesem gücümü o an,
Herkes âşık olur yalnız sözlerimle.”²²⁶

210. Başkalarının onu sevmek için çaba göstermesine gerek kalmayacak şekilde, tanıklıkla ya da sözle Mesih hakkında konuşabilmek, her ruhsal İncil görevlisinin en büyük arzusudur. Bu sevgi dinamizminin dini yayma çabası ile hiçbir ilgisi yoktur; Sevgilinin sözleri başkalarını rahatsız etmez, talep ve yükümlülük getirmez, sadece başkalarının böyle bir sevgiye hayran kalmasına neden olur. Seven kişi, özgürlüğüne ve onuruna büyük bir saygı göstererek, hayatını bu kadar büyük bir mutlulukla dolduran sevgiyi anlatmaya izin verilmesini bekler.

211. Mesih sizden, tüm ihtiyat ve saygıda kusur etmeden, Kendisiyle olan dostluğunuzu başkalarına anlatmaktan asla utanmamanızı istiyor. Onu bulmanın ne kadar iyi ve güzel olduğunu başkalarına anlatmaya cesaret etmenizi istiyor. “İnsanların önünde beni açıkça kabul eden herkesi, ben de göklerdeki Babam'ın önünde açıkça kabul edeceğim” (Mt 10,32). Seven bir kalp için bu bir görev değil, önlenemez bir ihtiyaçtır: “Vay bana, İncil'i ilan etmezsem!” (1 Korintliler 9:16). “Sözü kemiklerimin içine hapsedilmiş, yüreğimde yanan bir ateş sanki. Onu içimde tutmaktan yoruldum, yapamıyorum artık.” (Yeremya 20,9).

Hizmette Ortak Yaşam

212. Mesih'i başkalarına iletme görevini yalnızca İsa ve kendi aramızda bir şey olarak düşünmemeliyiz. Bu görev, topluluklarımızla ve tüm Kilise ile birlik içinde yaşanarak deneyimlenir. Topluluktan uzaklaşırsak, İsa'dan uzaklaşmış oluruz. Topluluğa sırtımızı dönersek, İsa ile olan dostluğumuz soğur. Bu bir gerçektir ve bunu asla unutmamalıyız. Topluluklarımızda -dini, mahalli, episkoposluk ve diğerleri- kardeşlerimize olan sevgi İsa ile olan dostluğumuzu besleyen bir tür yakıttır. Topluluktaki kardeşlerimize olan sevgi eylemlerimiz, başkalarına İsa Mesih'e olan sevgimizi gösterebileceğimiz en iyi ve bazen de tek yol olabilir. Kendisi şöyle demiştir:

²²⁶ Vita Nova, XIX, 5-6 .

"Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır" (Yuhanna 13,35).

213. Bu sevgi daha sonra topluluk içinde hizmete dönüşür. İsa'nın bize bunu mümkün olan en açık terimlerle söylediğini tekrarlamaktan asla yorulmam: "Bu kardeşlerimden en önemsizlerinden birine yaptığınızı bana yapmış oldunuz" (Matta 25,40). Şimdi sizden orada, kardeşlerimizin her birinde ve özellikle toplumun yoksul, hor görülen ve terk edilmiş üyelerinde onunla buluşmanızı istiyor. Ne güzel bir buluşma!

214. Başkalarına yardım etmeye kendimizi adanmışsak, bu hiçbir şekilde İsa'dan uzaklaştığımız anlamına gelmez. Aksine, onunla başka bir şekilde karşılaşıyoruz. Başka birine yardım etmeye ve onunla ilgilenmeye çalıştığımızda, İsa yanımızdadır. O, öğrencilerini göreve gönderdiğinde, "Rab onlarla birlikte çalıştı" (Mk 16,20). Bu gerçeği asla unutmamalıyız. O her zaman oradadır, her zaman çalışır, iyilik yapma çabalarımızı paylaşır. Gizemli bir şekilde, sevgisi hizmetimiz aracılığıyla mevcut hale gelir. Dünyayla bazen kelimelere ihtiyaç duymayan bir dilde konuşur.

215. İsa sizi çağırıyor ve dünyamızda iyiliği yaymak için gönderiyor. Onun çağrısı bir hizmet çağrısıdır, belki bir doktor, bir anne, bir öğretmen veya bir rahip olarak iyilik yapma çağrısıdır. Nerede olursanız olun, onun çağrısını duyabilir ve sizi bu görevi yerine getirmek için gönderdiğini fark edebilirsiniz. Kendisi bize, "Sizi gönderiyorum" (Luka 10,3) dedi. Bu, onunla dost olmamızın bir parçasıdır. Ancak bu arkadaşlığın olgunlaşması için, onun sizi bu dünyada bir göreve göndermesine izin vermek ve bunu güvenle, cömertçe, özgürce ve korkusuzca yerine getirmek size kalmıştır. Kendi konfor alanınızda sıkışıp kalırsanız, asla gerçekten güvenlik bulamazsınız; şüpheler ve korkular, üzüntü ve kaygı her zaman ufukta belirecektir. Bu dünyadaki görevlerini yerine getirmeyenler mutluluk değil, hayal kırıklığı bulacaklardır. İsa'nın yolun her adımında yanınızda olduğunu asla unutmayın. Sizi uçuruma atmayacak veya kendi başınıza bırakmayacaktır. O her zaman sizi cesaretlendirmek ve size eşlik etmek için orada olacaktır. Söz verdi ve bunu yapacak: "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim." (Matta 28,20).

216. Siz de kendi yolunuzda, tıpkı Allah'ın sevgisini duyurmak, başkalarına Mesih'in hayatta olduğunu ve tanınmaya değer olduğunu söylemek için yola çıkan havariler ve İsa'nın ilk öğrencileri gibi bir İncil'i ilan eden kişiler olmalısınız. Azize Teresa bunu merhametli Sevgi'ye adadığı sununun temel bir parçası olarak deneyimledi: "Sevgilime

ıcecek bir Şeyler vermek istedim ve kendim de ruhlara olan susuzlukla tükendiğimi hissettim".²²⁷ Bu sizin de görevinizdir. Her birimiz bunu kendi yolumuzda gerçekleŐtirmeliyiz; nasıl bir İncil görevlisi olabileceğinizi göreceksiniz. İsa bundan daha azını hak etmiyor. Eğer cesaretin varsa, sizi aydınlatacak, size eşlik edecek ve sizi güçlendirecek ve size çok mutluluk getirecek zenginleştirici bir deneyim yaŐayacaksınız. Hemen sonuç görüp görmemeniz önemli değil; bunu kalplerin en gizli yerinde alıŐan Rab'be bırakın. Mesih'in sevgisini başkalarıyla paylaŐma abalarımızdan doğan sevinci yaŐamaktan vazgeçmeyin.

SONUÇ

217. Mevcut belge, Laudato Si' ve Fratelli Tutti Sosyal Genelgelerinde bulunan öğretilerin, İsa Mesih'in sevgisiyle karŐılaŐmamızla yakından ilgili olduğunu görmemize yardımcı olacaktır. Çünkü aynı sevgiyi içerek kardeşlik bağları kurma, her insanın onurunu tanıma ve ortak evimize bakmak için birlikte çalışma yeteneğine sahip oluruz.

218. Her Şeyin alınıp satıldığı bir dünyada, insanların kendi değerlerine dair hisleri giderek paranın gücüyle biriktirebileceklerine bağlı görünüyor. Sürekli olarak satın almaya, tüketmeye ve dikkatimizi dağıtmaya zorlanıyoruz, acil ve önemsiz ihtiyaçlarımızın ötesine bakmamızı engelleyen aŐađılayıcı bir sisteme hapsolmuş durumdayız. Mesih'in sevgisinin bu sapkın mekanizmada yeri yoktur, ancak yalnızca o sevgi bizi artık özgür bir sevgiye yer olmayan çılgın bir arayıŐtan kurtarabilir. Mesih'in sevgisi dünyamıza bir kalp verebilir ve sevme yeteneğinin kesin olarak kaybolduğunu düşündüğümüz her yerde sevgiyi yeniden canlandırabilir.

219. Kilisenin de bu sevgiye ihtiyacı vardır, yoksa Mesih'in sevgisi, modası geçmiş yapılar ve kaygularla, kendi fikirlerimize ve görüşlerimize aşırı bağlılıkla ve her türlü biçimde fanatizmle yer deđiŐtirebilir, bunlar sonunda özgürleŐtiren, canlandıran, kalbe neŐe getiren ve topluluklar kuran Allah'ın karşılıksız sevgisinin yerini alır. Mesih'in yaralı böğründen, asla tükenmeyen, asla geçmeyen, ancak kendisini onun gibi sevmek isteyen herkese tekrar tekrar sunan o nehir, akmaya devam eder. Çünkü yalnızca onun sevgisi yeni bir insanlığı mümkün kılacaktır.

220. Rabbimiz İsa Mesih'ten, Kutsal Kalbinin, neden olduğumuz acıları iyileŐtirebilecek, başkalarını sevme ve onlara hizmet etme yeteneğimizi

²²⁷ Ms A, 45v^o: Opere complete, Roma 1997, 146.

güçlendirebilecek ve bize adil, dayanışmacı ve kardeşçe bir dünyaya doğru birlikte yolculuk etme ilhamını verecek diri suyu bollukla dökmeye devam etmesini diliyorum. Böylece Göksel Hükümlerinde hep birlikte ziyafet sofrasını sevinçle kutlayacağız. O zaman aramızda açık Kalbinden aralıksız akan ışıkla tüm farklılıklarımızı uyumlu hale getirecek olan dirilmiş Mesih'in olacak. Ona şan ve övgüler olsun!

Papalığın on ikinci yılı olan 2024 yılının 24 Ekim günü Roma'da, San Pietro'da verilmiştir.

Franciskus